

Национален клуб
за фентъзи и жорър

МЕЧОВЕ В ГРАДА

МЕЧОВЕ В ГРАДА
АНТОЛОГИЯ НА
СЪВРЕМЕННОТО БЪЛГАРСКО
ФЕНТЪЗИ

chitanka.info

След повече от успешния проект на Националния клуб за фентъзи и хорър „Мечове в леда“ е ред и на сборника, който държите в ръцете си — „Мечове в града“. Най-добрите български писатели на фантастика и фентъзи обединяват усилията си, за да ви предложат една великолепна амалгама от 16 разказа, представители на недостатъчно изследвания в България жанр „ърбън фентъзи“. Александър Драганов, Васил Мирчев, Димитър Димитров, Димитър Дъковски, Донко Найденов, Иван Димитров, Иван Русланов, Ивета Атанасова, Коста Сивов, Lady Pol The Beloved, Петър Пенев, Радослав Балабанов, Сибин Майналовски, Станъо Желев, Чавдар Ликов, Явор Щанев — имена, които не оставят съмнение, че „Мечове в града“ ще бъде поредното златно допълнение за библиотеката на всеки уважаващ себе си ценител на приказната фантастика...

ВЕСИСЛАВА САВОВА

ПРЕДГОВОР

Когато Александър Драганов, председател на Националния Клуб за Фентъзи и Хорър, предложи за заглавие на новия сборник фентъзи разкази „Мечове в града“, писателите, одобрени за участие в него, се разделиха на две групи. Една част от тях дариха героите си с меч, чиито свръхестествени сили подкрепят смелостта им и ги пазят от враговете. Други дори не загатват за меч в разказите си, но те са запазили неговата метафорична същност. Защото мечът е символ на вечната борба между живота и смъртта. Той олицетворява изконната висша справедливост. Късото острие се отъждествява със силна интуиция, а дългото — с духовната мощ на своя притежател. В някои легенди това оръжие е мост между два свята.

Прекрачвайки границите между реалността и въображението, авторите ни повеждат на път към неподозирани владения, които ще можете да опознаете, благодарение на силата на мисълта им и овладяното изкуство, наречено „белетристика“. Не мога да кажа, че в сборника има силни и слаби разкази, защото съставителят — Александър Драганов — не позволи да бъдат включени творби с ниска литературна стойност. Всеки автор е неповторим. Това, че едни ще Ви допаднат повече от други, е само въпрос на лични предпочтания и ценностна система.

В сънища и наяве героите в този сборник са поставени в обстоятелства, които ще отключат неподозирани и от тях самите сили. Все пак те са деца на града, който ги е оплел в мрежите на своите изкушения, приспали първичната мощ на човешкия разум и те трудно могат да се откъснат от тях. Освен ако не се случи така, че да прекрачат порталите с други светове и от собствения си уютен дом се озовават на места, за които не са чували. В не един от разказите протагонистите са очарователни и магнетични и подвеждат с приятна външност и специфичен изказ главните герои. Тук вече градът не помага. Нужни са силата на мисълта и бързите реакции на инстинкта

за самосъхранение. Неподозирани до момента интуиция и духовна мощ водят напред участниците в тези магични приключения, родеещи се с приказките. За разлика от тях обаче, няма да формулират точно и ясно поуката. Ще я оставят за вас, читателите, които обичате този деликатен жанр на литературата.

Накрая, искам да изразя своята благодарност към всеки един от авторите, които приеха предложените редакции професионално и успяхме да работим заедно за постигане на най-доброто, на което всеки от тях е способен. Това беше основната цел в нелеката, но обогатила собствените ми познания задача да бъда редактор — да запазя авторовия стил, а не да пришивам като кръпки своите виждания.

Смея да твърдя, че сборникът и като съдържание, и като композиция обогатява все още незапълнената ниша на българското фентъзи.

АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ

ТРИМАТА ПАЗИТЕЛИ И ЗЛАТНАТА ЯБЪЛКА

Времето е приказно, помисли си старият Върбан, докато отпиваше от чашката с ракия. След няколко месеца сумрак през есента, зимата и началото на пролетта, над София най-сетне бе изгряло слънце. Мнозина от съседите на стареца по български започнаха да се оплакват от времето, но Върбан не го беше грижа. Българите винаги се оплакваха от нещо, смяташе той. Зимата им бе студено, лятото — горещо, а на пролет и на есен не можело да изчислят кога да си прострат прането.

Животът бе толкова кратък, помисли си дядо Върбан, че бе жалко да го пропиляваш в мисли за пране. Но хората правеха точно така. Въпреки това, той самият изобщо не бе от привържениците на зимата. Притесняващо го не толкова студът, срещу който в двадесет и първи век имаше адекватна защита, колкото постоянният сумрак, който се спускаше над София към края на октомври и не се вдигаше чак до април, потапяйки и без това мръсния град в постоянна сивота. Но веднъж грейнеше ли слънцето, животът ставаше по-хубав. Всичко бе по-светло, а топлината сякаш прогонваше старостта от костите му. „Нека бъде светлина“ — нали така пееше онзи, готиният рокаджия. Васко Кръпката? Старият Върбан не бе сигурен. На тези години паметта му изневеряваше.

Погледнат отстрани, старецът, седнал на масата пред къщичката си, изглеждаше да е на поне сто години.

А всъщност бе на повече от хиляда.

И за всички тях почти не бе намирал място толкова добро, колкото Княжево. Отдалечно от шумотевицата в центъра на София и близо до планината, това бе най-хубавото място в града и човек почти забравяше за него.

Освен това бе идеално за отглеждането на златни ябълки.

Старият Върбан бодна замислено от салатата си и прокара хапката с глътка ракия. Слънцето вече залязваше и всеки момент щяха да дойдат и останалите. Той ги беше извикал и бе сигурен, че ще откликнат на призыва му. Разчиташе на това, в противен случай светът щеше да свърши, поне за хората. Но бе изbral тримата пазители добре. Единият бе млад и несигурен, търсеще цел в живота си. Лесно щеше да се съгласи на задачата, която старецът планираше да му възложи. Вторият бе древен, но му дължеше услуга, направила живота му много по-добър. А третият просто си пъхаше носа навсякъде, увлечен в ролята си на закрилник на София.

Лъчите на залеза, оранжеви като жълтък, се скриха зад къщата на Върбан. Падна здрач, но той нямаше общо с ужасния зимен сумрак на София. Затоплена от градусите на идващото лято, априлската вечер в Княжево бе приятна.

Вратата на двора пред къщата на Върбан се отвори и старецът се изправи, за да посрещне първия си посетител. Както и предполагаше, това бе момчето, Звездин. Може би се чудите защо някой би кръстил сина си така, но ако можехте да видите младежа, дошъл на гости на стареца, нямаше да задавате този въпрос. Висок, слаб и с немирна кестенява коса, Звездин бе облечен с дънки и лилава риза и щеше да изглежда като съвсем обикновено момче, ако не бе запасал меч на кръста си и нямаше сребърна звезда на челото. Беше се родил с нея — знак, че ще извърши велики дела. Старият Върбан бе свидетел на раждането му, а после и напътстваше младежа от разстояние, като гледаше да не се натрапва на родителите му — смъртен човек и самодива. Момчето бе дръзко и своенравно от малко, като още от тогава бяха се появили и враговете му. Змия пепелянка допълзя до люлката му, докато бе още в пелени, но Звездин я удуши и изхвърли. Хала от подземния свят, черна като греха, го атакува, когато стана на тринайсет, но момъка съкруши и нея с острието, което носеше на кръста си — меч, останал му от далечното минало, когато друг юнак със звезда на челото го бе използвал в битка със злите сили, влизайки в народните приказки. За своите седемнайсет години Звездин бе повалил не един и двама врагове, но всичко това бе само подготовка за това, което го очакваше в момента.

— Хапни си салата — предложи старецът на момчето, като му посочи един от свободните столове до масата с бастуна си.

— Не съм гладен — отвърна Звездин и седна. — Но не бих отказал гълтка ракия.

— Баща ти го няма, така че можеш да се обслужиш спокойно — усмихна се старецът. — Не си малък.

Звездин се ухили и сипа ракия в една от празните чашки на масата, след което удари юнашка гълтка. Задави се, естествено. Беше още нов в алкохола.

— Разврещаваш младите, а? — долетя нов глас. Върбан не се учуди, че не бе чул новодошлия. Щеше да се разочарова, ако това бе станало. Разчиташе на уменията му.

— Добре дошъл — отвърна старецът на пристигналия в двора мъж. Висок, мършав и блед, той носеше дълго тъмно палто, въпреки топлото време. Косата му бе гарвановочерна и дълга до раменете, а изпод устните му се подаваха върховете на издължените му кучешки зъби.

— Вампир? — скочи на крака Звездин и извади меча си. Острието засия в синьо.

— Спокойно — махна с ръка Върбан — това е приятел. Запознайте се. Звездине, това е Алкивиад. Алкивиад, запознай се със Звездин.

— Алкивиад? — повтори Звездин, без да сваля меча си. — Това е вампирът, който можеше да излиза на дневна светлина?

— Същият — отвърна бледия мъж. — Както виждаш, мракът още не е паднал напълно.

И наистина, все още бе сравнително светло.

— Аз дадох тази способност на гостенина ни — обади се Върбан. — Можеш да свалиш меча си, Звездине.

— Но той пие човешка кръв — не се съгласи момчето.

— Но не убивам — промърмори Алкивиад. — Макар че ако не спреш да размахваш тази игла, може и да наруша правилата си.

— Само опитай — стисна зъби Звездин.

— Не — махна с ръка Върбан — ще ми трябвате за по-късно.

Звездочелият се поколеба, но накрая прибра меча в ножницата и седна.

— Мъдро решение — отбеляза Алкивиад, след което се обърна към стареца.

— За какво всъщност си ни извикал?

— Е как? — усмихна се Върбан. — Заради изборите, разбира се. Чудя се за кого да гласувам.

— Много смешно — отвърна вампирът. — Говоря сериозно.

— Да, трябва да имаш добра причина, за да извикаш някой като него — обади се Звездин.

— Ти наистина си търсиш боя, а малкия? — ухили се Алкивиад, като разкри огромните си кучешки зъби.

— Чакам още някой — махна с ръка Върбан. — Когато и той дойде, ще ви разкажа всичко.

— Добре — съгласи се вампирът. — Но дано наистина не става дума за изборите.

Звездин се разхили. Алкивиад седна между него и стареца. Тримата започнаха да говорят за несъществени неща. Възрастният човек спомена колко е хубаво времето, Звездин разкри, че си пада по някаква самодива, а вампирът го посъветва да не се занимава с такава и да си намери свястно смъртно момиче.

— Хей, самият аз съм син на самодива — разсърди се Звездин.

— И виж какъв си пораснал — ехидно отвърна Алкивиад.

Времето напредна и здрачът премина в тъмнина, когато вратата на двора във Върбановата къща се отвори за трети път. Сенките сякаш се сгъстиха и пред тримата се появи висока, тъмна фигура на маскиран мъж. Той бе облечен от глава до пети в черен кожен костюм и дълъг черен шлифер, а лицето му бе скрито от тъмна маска, която не разкриваше дори очите — над тях бяха поставени червени очила, чиито лупи светеха демонично в мрака. На бедрата си новодошлия имаше кобури със затъкнати в тях пистолети, а от ботушите му се подаваха остриетата на ками.

— Това вече — обади се Алкивиад — е истинска изненада.

Звездин отново бе скочил на крака:

— Ти... — той погледна новодошлия, след което се обърна към Върбан, а после отново към маскирания — ти си Мракомет!

— А ти си Звездин — отвърна с гробовен глас новодошлият, — роден на 15 май 1996-та година в град София, баща Тома Николов, майка неизвестна. Проблемен ученик, посредствен успех в училище, без много приятели освен пенсионера Върбан Николов, в чиито дом се намираме в момента. Съучениците докладват необясними случаи при контакт с теб, които насочват към паранормални явления.

— Сега ако кажеш и аз кой съм... — подсмихна се Алкивиад.

— Алкивиад Иванов, официално роден 1983 година в град Ловеч, при проверка в болницата се оказва, че такова лице няма. Нямаш професия, парите ти официално са „наследствени“, но всъщност са придобити от също толкова загадъчни лица през предишни години. Лицата поразително приличат на теб. Склонен си към много връзки с жени, някои от които докладват след това загуба на кръв и памет. По моя догадка — вампир, макар това да противоречи на редовни твои прояви на дневна светлина.

Вампирът отвори уста да каже нещо, след това отново я затвори.

— Оу — успя да заяви накрая.

— Това е Мракомет — повтори развълнувано Звездин — първият супергерой на България, нощният закрилник на София! Победител на убийци като Джеки Белязания и Тони Мародера! Майстор на бойните изкуства, стрелец, който никога не пропуска, детектив от нивото на Шерлок Холмс...

— Българският Батман? — предложи Алкивиад.

— Не знаех обаче, че се занимаваш и с нашия, вълшебен свят — намръщи се Звездин.

— Паранормалните явления са част от ареала, който наблюдавам — невъзмутимо отвърна Мракомет, след което се обърна към Върбан:

— Намери ме там, където никой не ме е търсил и каза да се появя. Кажи какво искаш.

— Ти знаеш кой е той? — обърна се Звездин към стареца с ококорени очи.

— Но няма да разкрия — отвърна твърдо старецът. — Това не е моя тайна.

— Коя е твоята тайна, тогава? — попита Мракомет. — И няма нужда да ми губиш времето с дълги обяснения за вашия, както каза момчето, вълшебен свят. Вече проучих българските предания и гостите ти. Знам каквото има да се знае за тях.

— Добре тогава — изправи се Върбан. — Настипи моментът, в който всички вие трябва да узнаете защо ви извиках. Елате в задния двор.

Старецът тръгна, подпирайки се на бастуна си. Звездин, Алкивиад и Мракомет се спогледаха, след което свиха рамене и го последваха.

В задния двор на къщата имаше няколко дръвчета, но едно от тях привлече погледите на всички. Звездин усети, че в него има някаква магия, а Алкивиад и Мракомет почувстваха, че то е различно от останалите, без да знаят защо. Върбан застана до него и започна:

— Това, вярвате ли или не, е златна ябълка. Знам, че ви звучи абсурдно, защото всички знаете историята като приказка, но истинността ѝ не би трябвало да ви изненадва. Всеки от вас е виждал света такъв, какъвто е в действителност, а не както го възприемат обикновените хора. Звездине, ти бе роден като юнак във време, в което магията е забравена. Твоята поява означава, че светът все още има нужда от герои, че чудовищата продължават да дебнат в сенките, макар хората вече да не вярват в тях и да не ги виждат. Алкивиад, ти бе прокълнат с вечния живот на вампир, обречен винаги да се криеш в мрака. Аз ти дадох дара да видиш отново дневната светлина преди почти сто години, когато те заварих да пиеш кръвта на умиращите по бойните полета на Балканската война. Още тогава ти обещах, че един ден ще поискам да ми върнеш услугата. Този ден настъпи. Мракомет, ти си плод на новото време с неговите технологии и страхове, но сам признаваш, че си се сблъсквал със света на паранормалното, както го наричаш. Знаеш, че не всичко може да се обясни с бързината и ловкостта на ръцете, които ти несъмнено притежаваш.

Върбан мълкна за миг, за да си поеме въздух, след което продължи:

— Светът съществува в баланс — светлина и мрак, добро и зло. Вие, всеки по свой начин, сте войни на страната на доброто. Звездине, ти си направен от същата закалка, от която идват герои като Херкулес и Тезей, като Беоулф и Кухулин, като Звездочелия и Крали Марко от нашите приказки. Ти си този, който стои между хората и изчадията на отвъдното — таласъми, призраци и хали, които протягат ръце, за да отнемат живота и душата на простосмъртните. Мракомет, ти си този, който се изправя срещу най-лошото у самите човеци, чудовищата, породени от собствените им страхове и патологии. Твоята роля е толкова важна, колкото и тази на Звездин. Но ти, Алкивиаде, сигурно се чудиш защо си тук. Ти си вампир, същество на мрака, образно казано, един от лошите.

Звездин погледна Алкивиад изпитателно, а вампирът не отговори, изгубил сарказма си пред такава откровеност.

— Но ти си най-добрая пример — продължи Върбан. — Ти си този, който побеждава злото в себе си, който се отказва от зова на мрака и остава в светлината, въпреки всичко.

Алкивиад погледна Върбан някак учудено, но думите сякаш му вдъхнаха кураж и той изправи рамене.

— Всичко това е трогателно — отвърна Мракомет — но няма нищо общо със златната ябълка.

— Това наистина ли е тя? — попита Звездин. Лицето му бе като озарено: — Ябълката от приказките?

— Да — кимна Върбан — такава, каквато я посях преди десет века. Такава, каквато хората разправят, че е. Но и много повече. Народът не знае цялата истина за златната ябълка. Не я знае, защото тя ще му дойде твърде много. Не я знае, защото повече няма да заспи от ужас, ако я разбере.

Върбан се прегърби, все едно цялата тежест на възрастта му го удари изведнъж.

— Преди хиляда години имаше жестока война между смъртни и демони. Българите бяха избрани да водят тази битка. Това ги отслаби до степен, че държавата им падна под чуждо владичество. Но не това е важното в случая. Важното е, че те бяха избраният народ, който попречи на съществата от отвъдното да завладеят целия свят. Българите винаги са чувствали, че са специален народ, че са богоизбрани, но никога не са знаели с какво точно. Аз ви разкривам тази истина. Те попречиха на съществата на тъмнината да ни завладеят преди хиляда години така, както траките го направиха десет века преди това по същите земи. Така, както още по-рано го е сторила и загадъчната цивилизация, оставила ни следите от Варненския некропол. Колобрите на цар Самуил, останали още от времената на хановете, заплетоха уникална магия и създадоха Златната ябълка. Нейното съществуване е антема за изчадията от отвъдния свят. То пречи на армиите им да залеят нашето измерение. Плодът на златната ябълка е гаранцията ни, че ще продължим да живеем необезпокоявани.

— Хмм — намръщи се Звездин — защо тогава има чудовища, с които юнаци като мен трябва да се бият?

Лицето на Върбан помръкна.

— Когато създали Златната ябълка, колобрите трявало да сключат сделка със силите на отвъдното. Само така магията можела да

подейства. Според сделката, отделни чудовища могат да се промъкват в нашия свят в опит да откраднат ябълката. Ако успеят да го направят десет пъти по ред, тогава портите към Долната земя ще се отворят и несметните пълчища на демоните ще залеят Земята. Девет пъти техният пратеник, Ламята, открадваше ябълката, докато най-малкият брат от приказката не я срази. Но когато той си замина от този свят, съществата на Сянката изпратиха нови, още по-свирепи слуги.

— Нека позная — предположи Алкивиад — още девет пъти плодът на дървото е заминал в отвъдното.

Върбан кимна.

— И след всяка кражба преградата между нашия свят и този на чудовищата отслабва. На Земята винаги е имало глупци, които призовават демони заради болната си амбиция или от любопитство. Но с разпадането на преградата все повече изчадия идват на нашия свят. Скоро ябълката ще даде плод и те ще се опитат да я вземат за десети път. А това ще е краят.

— И сега ти си избрал нас да я опазим! — възклика Звездин.

— Кога се очаква да се роди плодът? — намеси се Мракомет.

Върбан не отговори, а само се облегна на бастуна си.

— Тази нощ е, нали? — попита Алкивиад. — Ти си ни извикал в последния възможен момент. Не смяташ ли, че това е доста безразсъдно?

— Сторил съм това, което считам за редно. Дали щеше да дойдеш, ако ти бях казал каква услуга ще ти искам? Или щеше да избягаш и да се скриеш някъде надалеч, където не мога да те намеря?

— Аз щях да дойда — отвърна Звездин.

— Но родителите ти нямаше да те пуснат — възрази Върбан. — Майка ти щеше да те скрие, ако трябва, дори приспи в пещерите под Стара Планина, където дори моята магия не може да стигне.

— Ами той — попита Звездин, като посочи Мракомет — защо му казваш чак сега?

— Той знае — поклати глава Върбан.

— А ти знаеш, че съм прав — отвърна Мракомет. — Нямаш право да криеш такава тайна от целия свят. Хората трябва да знаят. Сега тук можеше да има армия, покрай която нищо да не може да прехвръкне.

— Армията не може да спре съществата, които ще дойдат — отговори Върбан — а дълбоко в себе си ти знаеш, че властите не бива да имат знание за скрития свят. Представи си какво би станало, ако магията попадне в ръцете на някои от твоите врагове, като Тони Мародера и Джеки Белязания. Те са достатъчно ужасни и като хора. С магия...

Върбан не довърши.

— Какви същества можем да очакваме? — попита Звездин, като се разкърши. — Ти каза, че пратениците на Долната земя са по-могъщи от Ламята от приказките.

— Могат да бъдат всякакви — отвърна Върбан. — Летящи и пълзящи, крилати или ровещи под земята, огромни или малки, тежки или съвсем безтелесни. Демони. Призраци. Таласъми. Наречи ги както искаш. Те имат много форми, всяка от които различна от другите. Всяка от които смъртоносна.

— Умееш да подобриш настроението на човек — обади се Алкивиад. — И кога можем да очакваме тези същества?

— Златната ябълка ще даде плод в полунощ. Тогава светлината ѝ ще обгърне целия двор, но ще остане невидима за простосмъртните, освен за тези, които знаят предварително какво ще се случи.

— Като мен — заключи Мракомет.

— Като теб. Това означава, че плодът ще се появи след броени минути. Той не бива да бъде късан от дървото до настъпването на Зората, иначе препрепадата между нашия и отвъдния свят ще се разпадне. Пратениците на долната земя ще се появят в три след полунощ, часът на дявола, тогава, когато мракът е най-гъст. А вие ще трябва да ги спрете. Готови ли сте за това?

— Не — отвърна Алкивиад.

— Да — отвърна Звездин.

Мракомет не каза нищо.

* * *

Раждането на златната ябълка бе най-хубавото нещо, което Звездин бе виждал в живота си. Плодът се появи на върха на дървото и огря целия двор като малко слънце. Когато светлината ѝ озари тялото

му, Звездин се почувства освежен и с подновени сили, все едно бе спал цяла нощ, а след това се бе изкъпал. По реакциите на останалите видя, че и те са усетили магията. Странна усмивка се появи на лицето на вампира и дори винаги напрегнатия Мракомет изглеждаше отпуснат.

Но скоро след това и тримата се напрегнаха отново. Минутите неумолимо напредваха, а все още невидимия им враг приближаваше. Върбан се прибра в къщата си. Неговата магия го бе дарила с безконечен живот, но не можеше да му помогне в битка. Скриваше обаче действителността от очите и ушите на съседите. Каквото и да станеше в двора му през нощта, никой нямаше да разбере нищо. Разсъдъкът на хората щеше да бъде опазен. Но ябълката... да опази нея бе отвъд способностите му. Това бе проклятието на стареца — да отглежда златната ябълка, но да е безсилен да защити плода ѝ. Винаги трябваше да разчита на други.

Но този път бе изbral пазителите добре, смяташе Звездин. Момчето знаеше на какво е способен един вампир и бе нещо като фен на Мракомет. Макар самият той да бе юнак с вълшебни сили, Звездин си оставаше млад мъж и като всеки такъв търсеше своята идентичност. Мракомет бе така странен за него, както магията за обикновен човек. Неумолим, мрачен войн, той не разполагаше с вълшебни сили, но подвизите му бяха обиколили надлъж и шир цяла България. Той бе вдъхнал нова надежда на хората, вяра, че справедливостта може да тържествува, че в страната има място за порядъчните хора.

Самият Звездин не бе извършил по-малко подвизи от Мракомет, въпреки възрастта си. Те просто бяха останали незабелязани. Въпреки това, много хора дължаха живота си на него. Неведнъж или два пъти той се бе изправял срещу таласъми и хали, безформени същества на черната магия, които убиваха без жалост и без смисъл. Но всички те падаха под ударите на хладната стомана на меча му, древното оръжие, което никога не го бе предавало.

Що се отнася до Алкивиад, Звездин бе чувал за него — странният вампир, който никога не убива. Не си бе представял, че такова същество може да дружи със стария Върбан, но вярваше в избора на стареца. Ако Алкивиад бе достатъчно добър за него, значи имаше място сред тримата пазители на дървото.

Тримата пазители, помисли си с усмивка Звездин. Като тримата братя от приказката. Но не състезаващи се помежду си, а обединени в

общата цел. Защитата на дървото.

Часовете се изнисаха неусетно. Когато приближи три след полунощ, Звездин изтегли меча си и застана нащрек. Не виждаше Алкивиад и Мракомет, но знаеше, че и те са заети позиция, скрити в сенките на голямата къща. Нощта бе тиха и спокойна, без облаци. Звездите грееха ясно, а лунният сърп хвърляше мека, успокояваща светлина. Изглеждаше сякаш нищо лошо не може да се случи.

И тогава се чу шумът от течаща вода. Първоначално тихо и ненатрапчиво, но въпреки това косъмчетата на врата на Звездин се изправиха. Инстинктите му на юнак подсказаха, че се задава нещо зло и наистина, не след дълго ужасно зловоние бълсна ноздрите му. Отнякъде миришеше на умряла риба, всепогълъщаща, смазваща миризма, която можеше да те накара да повърнеш. Вади потекоха по тревата около златната ябълка и когато Звездин се размърда, краката му потънаха в рядка кал, а звукът, който издадоха, стресна и самият него. От двете му страни също се чу пляскане и когато той се обърна, забеляза тъмните фигури и на вампира, и на софийския супергерой.

Колкото и добро да бе прикритието им, вече бяха локализирани.

И тогава вадите изригнаха, без предупреждение, без никакъв предварителен знак. Зловонни същества се появиха от водата, сякаш изплували от незнайни дълбини. Ниски и уродливи, те имаха несъразмерни глави с огромни рибешки очи, безжизнено увиснали уста и дългести ръце с възлести пръсти, направени като за удушаване. Водници!

Но Звездин бе готов. Древният меч се завъртя във въздуха и острието му проблесна на светлината от златната ябълка. Хладната стомана мина през уродливите същества и те се разпаднаха на неприятно мириещи локви под ударите на острието. Момчето извика от отвращение, докато удряше чудовищата и не спря да вършее сред редиците им, докато не остана сам. Чак тогава си позволи да хвърли поглед към останалите.

Алкивиад отдавна бе приключил със своите противници, твърде бърз и твърде силен за тях. Неуловима сянка, от която се чуваше подигравателен смях, докато минаваше през мерзките същества като сърп през житно море.

Мракомет също се бе справил с враговете си без проблем. Камите се бяха появили в ръцете му като на магия и скоро водниците

се разпаднаха под ударите му, изненадани от това, че ги побеждава обикновен смъртен.

Явно не чак толкова обикновен.

Звездин, разбира се, не видя всичко това, но разбра, че бойните му другари са добре. Тъкмо понечи да им вдигне одобрително палец, когато водата под краката му се разтърси. От навлажнената пръст изригнаха огромни пипала, които понечиха да се увиат около него. В мрака пред тях се надигна уродлива глава, чиято зейнала паст подсказа ясно намеренията на съществото.

Момчето посече с остието си пипалата, но нови заеха мястото им, дебели като дървета и мазни като сланина. С крайчеца на окото си видя как Алкивиад разкъсва едно от тях с голи ръце, като в същото време крещи от отвращение. Вампирът стъпка друго, което се опитваше да го хване за краката, но веднага се появиаха нови.

Тогава чудовището хвана Мракомет. Едно от пипалата се уничи около ботушите на супергероя и го вдигна във въздуха, след което го понесе към устата на мерзката твар. Звездин извика — обкръжен от други пипала, той не можеше да помогне по никакъв начин на идола си. Алкивиад също бе ангажиран със своята битка.

Но Мракомет само привидно бе победен. Когато се озова над съществото, той метна нещо в устата му. Чу се тътен като лавина и съществото внезапно избухна в огнен взрив. Пипалата наоколо се стърчиха и станаха на пепел, а Мракомет спокойно се приземи на краката си.

— Това беше страхотно — каза Звездин.

— Слуховете за теб не са преувеличени — впечатлен бе и Алкивиад.

Мракомет отново не каза нищо. Макар той единствен измежду тримата да нямаше свръхестествени сили, изглеждаше най-страничен — черна сянка, която стъпва сякаш над нещата наоколо.

Вадите в краката на тримата пазители изсъхнаха, шумът от течаща вода престана. Бяха издържали първата атака.

* * *

Макар да не го показваше, Мракомет бе разтърсен от всичко случило се тази вечер. Когато бе отдал живота си в служба на реда, решен да даде шанс на българите за нормален живот и да донесе възмездие на онези, които ги държаха в мизерията, той се бе подготвил за сблъсък със силите на злото, бе приел, че животът му няма да е лек, че ще срещне жесток отпор. Опасенията му се бяха събъдили. Организираната престъпност в България бе брутална и безмилостна, а лудите, родени от мизерията, бяха способни на безумства, които здравият разум не побираше. Мракомет отново и отново се бе изправял срещу тях и всеки път бе излизал победител. Бе изградил в себе си увереност, че не може нито да се огъне, нито да се пречупи, че е като скала, в която силите на мрака ще крушират отново и отново. Трябваше да вярва в това, ако искаше да изпълни мисията си. Ако искаше да оцелее.

Но случките в последно време бяха разклатили увереността му. Първо Върбан се бе появил в скривалището му, неканен и невидян, за да го покани на среща, която далеч надхвърляше компетенциите му. След това бе получил потвърждение на това, което доказателствата сочеха и трябваше да приеме, че когато възможното бъде изключено, трябва да приемем невъзможното за истина — че на света съществуват юнаци и вампири, чито сили нямат нищо общо със силите на тялото и ума, с които той разполагаше. След това бе дошъл ред на безумния разказ на Върбан, а накрая се появиха и чудовищата — безумни изчадия, излезли като от среднощен кошмар, твари, в чието съществуване нямаше никакъв смисъл. Той бе подчинил огромното водно създание на волята си, но вече бе използвал едно от най-силните си оръжия, а нощта тепърва започваше.

Водата престана да тече, но миризмата на умряла риба бе заменена от тази на сяра, а температурата наоколо започна да се покачва. И без това топлата пролетна нощ се превърна в сауна, в пещ, която заплашваше да го погълне. Момчето с меча също усети какво се случва и стисна оръжието си още по-здраво, а вампирът започна да души въздуха в очакване на нещо лошо.

И то не закъсня. Земята около дървото се разцепи и от нея изпълзя огромно скално същество, осеяно с бразди течаща лава. Лицето му бе като изсечено и изкривено от лукава гримаса, а в очите му блестеше кипяща магма.

— Аз съм Кракатау — рече демонът с глас, който звучеше като триенето на скала в скалата — а вие сте леш.

Изненадващо бърз за огромните си размери, демонът се насочи към Алкивиад и се опита да го смачка с тежките си като чукове юмруци. Но вампирът отскочи, бърз като мълния и нанесе убийствен шут в челюстта на създанието. Парченца камък хвръкнаха във въздуха, но чудовището остана равнодушно.

— Добър удар, вампире — каза то, — но аз съм Кракатау.

Устата му избълва струя връща магма и Алкивиад трябаше да отскочи настрани, за да не бъде овъглен за секунди. Тогава на пътя изскочи Звездин, размахал блестящия си меч, подобен на изправилия се срещу змея Свети Георги. Острието прониза на няколко пъти демона и от раните му потече лава, но създанието сякаш не почувства болка.

— Добре се биеш, юначе — избоботи изчадието, — но аз съм Кракатау.

И след това перна с опакото на дланта си Звездин. Юнакът хвръкна във въздуха и описа парабола, след което падна безжизнен на земята.

Мракомет остана сам срещу огнения демон. Всичко бе станало прекалено бързо.

— Само ти остана, смешно човече — изрева Кракатау, — но тази битка не е твоя. Върви си и ще пощадя живота ти.

Мракомет не отговори. Вместо това извади бластерите от кобурите си и засипа изчадието с изстrelи. Оръжия, изпреварили с десетилетия развитието на стандартната военна техника, бластерите изстреляха лазерни лъчи, които започнаха да къртят цели късове от Кракатау, а чудовището изрева от болка и изненада. Магмените му очи блеснаха и Мракомет осъзна, че то ще избълва нова струя магма.

Преди това да стане обаче, Алкивиад връхлетя съществото в гръб и със сила затвори зейналата му паст, тъкмо когато Кракатау се канеше да избълва огъня си, след което отскочи с грацията на леопард. Очите на демона се разшириха от изненада, когато налягането се върна в скалното му туловище и миг по-късно той се пръсна на димящи огнени късове.

Настана тишина. Бяха оцелели и след втората вълна на атаката.

* * *

Алкивиад не знаеше какво прави на това място. Нямаше представа защо Върбан бе помислил, че става за тази работа. Другите двама бяха герои и изборът им на пазители на ябълката не подлежеше на съмнение. Но той бе, както се бе изразил и самия Върбан, един от лошите. Убиец. Кръвопиец.

И все пак, не можеше да откаже на стареца. Той му бе дал нова радост в живота и вампирът му бе дължник. Роден във Варна по времето на Българското Възраждане, Алкивиад бе дете на българи-гръкомани. Затова и носеше името на древен атински държавник, а не бе кръстен по български. Името не му бе донесло радост — гърците никога не го приеха за свой, а българите го презираха като рodoотстъпник. Затова и той израсна като пияница и пройдоха, разочарование за богатите си и претенциозни родители. Вероятно щеше да загине, падайки мъртвопиян във вълните на морето, ако не бе срещнал румънеца, чудовищния гост от Трансилвания, който бе минал транзит през пристанищния град. Алкивиад попадна на него в една вечер, когато излизаше от кръчмата. Странникът го ухапа за гърлото, пи от кръвта му и го остави да стene в сенките.

На следващия ден Алкивиад бързо разбра, че слънчевите лъчи носят смърт, а също и че с живота му досега бе свършено. Той започна да живее като чакал, показвайки се само нощем, хапейки невинните и оставяйки ги объркани и без спомен за срещата с него. За щастие, никой друг не се превърна във вампир. Алкивиад подозираше, че процесът не е толкова прост и вероятно се изисква нещо специфично, което той не можеше да върши. Много по-късно разбра, че старите вампири създават нови само по желание.

Животът му на немъртъв не бе по-радостен от този, който бе имал приживе. Той се хранеше от нещастието на хората и понякога обикаляше бойните полета от безкрайните войни по онова време, за да пие кръвта на умиращи, като лешояд, който се храни с мърша. Тогава го намери и старият Върбан. Той му каза, че в него има доброта, макар Алкивиад да не я усещаше. Обеща да му даде шанс да види светлината, да направи нещо повече от живота си. В замяна щеше да поиска услуга — някога, неизвестно кога.

И вампирът се съгласи. Всичко бе за предпочитане пред това да продължи мизерното си живуркане нощем. Старецът не го изльга и скоро Алкивиад можеше да излиза денем. Замогна се като търговец, после скри парите си, когато на 9. IX. 1944 избухна социалистическата революция. Изплува и във времената на комунизма — ценен другар на силните на деня и невидим закрилник на приятелите си от царско време, които сега бяха закъсали. Натрупа още средства, а за демокрацията си изфабрикува и нова биография. Вече никой не я проверяваше. Никой не проверяваше нищо. Алкивиад се бе превърнал в светски лъв, изискан джентълмен, желан от жените, елегантен вампир като от книгите, който оставя след себе си само следи от нежно ухапване по снежнобелите дамски шии и безкрайно приятни спомени.

През всички тези години вампирът бе видял какво ли не. Бе се срещал с други представители на своя вид, себични същества, заети изцяло с оцеляването си. Бе срещнал и кръвните врагове на вида си, свирепите върколаци, които обаче бяха уязвими, тъй като промяната ги засягаше само по пълнолуние. Бе попадал и на юнаци, като малкия Звездин, но ги избягваше внимателно.

Нищо обаче не бе могло да го подготви за кошмара, който се изливаше към него тази вечер. Старият Върбан бе прав — ако можеше, щеше да избяга от тази битка. Никога не бе срещал подобни скверни изчадия, криви създания от нива на съществуване, много по-ниски от нашето. Чак сега разбра какво е имал предвид народа, като е дал името на Долната земя. И докато се биеше осъзна, че е бъркал, че не може да избяга от тази битка, че ако ябълката бъде откъсната, последствията ще засегнат целия свят и няма да има място, където да се скрие.

Негов дълг бе да попречи на това. Но как? Водниците бяха лесни за убиване, но огромното създание с пипала едва не го бе премазало. А после бе дошъл и Krakatau, страшилище от пламък, което можеше да го овъгли без проблеми. Вампирът бе успял да го победи, но само защото демона бе зает със Звездин и Мракомет, загадъчния герой на смъртните, които не спираше да вади нови и нови аса от ръкава си.

Но сега играта сякаш свършваше. До зората оставаше много време, а Звездин бе замаян от удара на Krakatau. Ето, изправяше се, но залиташе. Той бе все пак много младо момче и издръжливостта му не бе безкрайна. Мракомет изглеждаше непоклатим, но вече бе използвал много от оръжиета си. Колко още амуниции имаше под черното му

наметало? Алкивиад не можеше да знае, но бе сигурен, че скоро ще му се наложи да ги използва. Температурата в задния двор на Върбан, покачила се рязко при появлата на огнения демон, започна да спада. Дори немъртвото тяло на вампира потрепери от свръхестествения студ, а зъбите на Звездин затракаха. Даже Мракомет сякаш се уви по-плътно в черните си дрехи. Червените му очи не спираха да блестят, сякаш готови да посрещнат всяко предизвикателство.

Цепнатината, от която бе изпълзял Кракатау, започна да се пълни със слуз, която прокапа на мазни, протежни вади из пръстта наоколо. Тревата около тях почерня и изсъхна. Алкивиад усети как го ползват тръпки и разбра, че става нещо кощунствено със самата материя наоколо, че към тях се приближава невъобразимо зло.

Чудовището се появи с отвратително пльокане от цепнатината, същество, излязло сякаш от сънищата на Йеронимус Бош. С дългнесто тяло, подобно на гъсеница, то се разливаше като гигантска амеба, а върху шията му бе израснала противна глава на гигантска богомолка, чиито многофасетъчни очи пръскаха ненавист, далеч надхвърляща дребната злобливост на смъртните.

Звездин изпиця като малко дете и изтърва меча си, а Алкивиад усети как му се завива свят. Имаше нещо страшно грешно в самото съществуване на това създание, на това нещо, изпълзяло сякаш от сухия кладенец на старите приказки. От главата на изчадието се чу свистене и вампирът с потрес осъзна, че страховитата твар се опитва да им каже нещо. Не пожела да я чуе и запуши ушите си с длани, като се чувствува напълно безпомощен.

Не знаеше какво да стори. Не смееше да удари изчадието по гротескното туловоище, тъй като инстинктивно чувстваше, че допирът със слузестата маса ще е смъртоносен за него. Звездин бе паднал на колене и плачеше. Мечът му стоеше захвърлен настррана, забравен.

Новодошлото чудовище започна да се смее и Алкивиад почувства как светът наоколо се разпада на парчета като строшено огледало. Осъзна, че присъствието на демона е твърде силно за техните сетива, че скоро ще полудеят и ще останат завинаги в кататонично състояние — бездушни чучела, свидетелство за силата на Долната земя.

Но Мракомет пристъпи напред, сякаш незасегнат от силата на чудовището. Той нямаше възприятие към магията и присъствието на

изчадието не му влияеше така силно. А това, което видя, макар и ужасно, не можеше да прекърши духа на човек, изправял се срещу най-ненормалните убийци и мафиоти на България. Бластерите в ръката му засвяткаха и лазерните лъчи се забиха в плътта на чудовището. Дочу се ужасно цвърчене, а изчадието изрева гневно — писък, който, макар и нечут от смъртните хора в квартала, им докара кошмари, от които те се събудиха треперещи.

Демонът тръгна към софийския супергерой, ръмжейки гневно срещу тъмната фигурка, дръзнала да му причини болка. Лазерните лъчи не можеха да го забавят. Съществото напредваше неумолимо. То издигна грамадната си фигура и фиксира с поглед своя враг. И тогава от червените лупи на Мракомет изскочиха още два лазера, които се забиха право в многофасетъчните очи.

Изчадието изпища и се отметна назад като изритано, а от разранените му очи започна да капе мозък. Вампирът обаче с ужас видя как раните му се затварят.

Освен всичко друго, демонът се регенерираше.

Мракомет застана до Алкивиад и се обърна към вампира:

— Оръжията ми са безсилни срещу това адско творение. Ако това същество е подобно на Ламята от старите приказки, която е била изпращана за златната ябълка преди, единствената надежда е в меча на момчето. То обаче е в ступор, а аз не мога да го събудя. Ти си вампир. Извади го от транса му.

Алкивиад кимна. Думите на супергероя бяха логични и спокойни. Те бяха като пояс, спуснат му в тъмното море. Да, разбира се. Вампирите имаха ментални способности. Той можеше да събуди Звездин от отчаянието му.

Алкивиад скочи до плачещия Звездин и му прошепна:

— Трябва да се съвземеш. Не си сам. Ние сме с теб. Силата на това същество е в страх. Преодолей страхъта и ще го победиш. Изправи се срещу Ламята и я унищожи. Така, както са направили юнаците от старите приказки. Само ти можеш да го направиш.

Докато говореше, Алкивиад използва цялата ментална сила, на която бе способен. И магията подейства. Звездин спря да плаче, погледна го сякаш е объркан от това какво се случи и стисна зъби. След това тръсна глава, взе падналия меч до себе си и се изправи.

В същото време Ламята се бе регенерирала напълно. Очите ѝ святкаха от злоба и тя се изстреля право към Звездин, като комета, дошла от чужд космос. Но този път младежът не трепна. Той вдигна меча си и с един замах обезглави чудовището, а то умря, без дори да простене и тялото му просто се разсея във въздуха — като мъгла, огряна от утринните лъчи.

— Браво — долетя гласът на стария Върбан, който бе излязъл от къщата си.

Тримата се обърнаха към него.

— Съкрушихте най-опасните слуги на подземния свят — продължи старецът. — Водниците и техния отец Дагон, огнения демон Кракатау, взринал цял остров, а накрая и Прамайката на мрака, хтоничната ламя, хаосът, придобил плът и кръв. Няма какво повече да доказвате. Битката свърши.

— Но зората още не е настъпила — обади се Мракомет.

— Щом тези същества не ви победиха, никое не ще може да го направи — разпери ръце старецът — успяхте!

Звездин свали меча си. Сълзите бяха засъхнали по бузите му и той изглеждаше малко засрамен от станалото. Алкивиад обаче постави успокоително ръка на рамото му.

— Справи се отлично.

— И все пак всичко ще е напразно, ако не откъснем ябълката — обади се Върбан.

— Моля? — невярващо го погледна Звездин. — Но ти каза, че ако откъснем ябълката преди пукването на зората...

— Това бе преди появата на Ламята. Нейната слуз отрови почвата ми. Дървото умира. Ако отровата достигне и самия плод, преградата, която ни разделя от Долната земя ще падне. Трябва да рискуваме и да откъснем ябълката сега.

— Добре — кимна Звездин, след което се обърна към дървото. — Какво чакаме тогава?

— Спри — обади се Мракомет — има нещо гнило в тази история. Ябълката трябва да остане на мястото си до сутринта.

— Но Върбан казва... — отвори уста Звездочелия.

— Чух го какво казва — прекъсна го супергероят — само дето не го вярвам. Твойт меч унищожи Ламята напълно. Всеки остатък от нея

изчезна. В това число и отровата ни. Ябълката е в безопасност, освен ако някой не я откъсне.

Звездин се намръщи и се огледа. Наистина, следите от Ламята, а и от предишните демони вече ги нямаше. Тревата отново бе зелена. Земята пак бе цяла. Нямаше пукнатини и процепи, вода, огън или слуз.

— Прав си — отвърна момчето и се обърна към стареца.

— Бъркаш, дядо Върбане. Довери ми се за това. Мракомет е прав.

— Аз ли съм гледал тази ябълка от десет века или Мракомет? — сърдито отвърна старецът и тропна с бастуна си. — Щом не искате, аз лично ще откъсна ябълката.

И тръгна към нея. Повя студен вятър. Алкивиад сбърчи нос и изръмжа.

— Спри на място — каза вампирът. — Ти изобщо не си Върбан.

Старецът спря и внезапно се хвърли към ябълката, като свали измамната си кожа с едно движение и разкри какво е всъщност — черно, гърбаво същество с кратунеста глава, крив нос и червени очи. Превръщенец! Алкивиад скочи към него и го хвана за краката, а таласъмът гневно изврещя. Звездин се спусна с вдигнат меч към тях, а Мракомет отново надигна бластерите си...

И тогава зората се пукна, а първите лъчи на слънцето ги огряха точно когато златната ябълка сама падна от дървото. Таласъмът нададе отчаян писък и изчезна в облак черен пушек, а тримата пазители усетиха как над тях се спуска чувство на блажено спокойствие.

— Успяхме — каза Звездин и се усмихна.

— Но какво ли е станало с истинския Върбан? — попита Мракомет.

Тримата се спогледаха и се втурнаха към старата къща.

* * *

Старият Върбан лежеше на пода, промушен от нож. Алкивиад се спусна към него и внимателно надигна старото му тяло. Звездин и Мракомет застанаха зад него. На лицето на момчето бе изписана гримаса на болка. Супергероят, както винаги, оставаше неразгадаем.

— Успяхте — усмихна се немощно Върбан и от крайчеща на устата му потече струя кръв. — Земята е в безопасност.

— Но кой ще гледа ябълката сега? — попита Алкивиад.

Върбан го погледна и вампирът разбра истината. Това, а не битката с демоните, бе услугата, която стариият вълшебник искаше от него. Той явно бе разбрал, че последният му час идва. Бе искал да си подготви свой заместник.

— Трябва да си ти — простишко каза Върбан. — Няма кой друг. Ти си безсмъртен, отговорен и си видял и доброто, и злото. Няма на кой друг да оставя тази задача.

— Ти си знаел — тихо каза вампирът. — Знаел си, че ще умреш. Нима си се оставил на таласъма?

— Не — изкашля се Върбан — не знаех как. Бях неподготвен. Таласъмът ми се яви като Звездин. Попитах го какво става и...

Старецът поклати тъжно глава.

— Но аз никога не бих... — падна на колене момчето.

— Зная, синко — усмихна се Върбан — ти стори това, което трябваше. Никой друг не можеше да победи Ламята. Само ти. И го направи. Това е важното.

— Но без теб... — отвори уста Звездин.

— Отдавна нямаш нужда от съветите ми. Ти вече си истински юнак. Прави, каквото трябва. Бори се за това, което обичаш. Обичай. Живей.

Звездин кимна, но сълзите отново потекоха по бузите му.

— А ти — обърна се Върбан към Мракомет — трябва да ми обещаеш нещо.

Супергероят сведе поглед.

— Знаеш мнението ми — накрая каза той.

— А ти знаеш, че грешиш. Господарите ти не бива да разбират за вълшебния свят. Иначе ще преследват обитателите му. Алкивиад, Звездин, всички, които са различни. Знаеш какви са хората.

— Господарите ти? — вдигна поглед объркания Звездин.

— Правителството — процеди с отвращение Алкивиад, който внезапно разбра всичко — ти работиш за правителството. Разбира се.

— Не за правителството — отвърна Мракомет — а за Европейския съюз. Трябваше да има някой, който да контролира България. Нещата отидоха на твърде лошо.

— А аз те имах за българския Батман — избухна Алкивиад — как пък не. Ти си обикновен шпионин.

— Животът не е комикс — отвърна Мракомет, но след това погледна към Върбан. — Да бъде твоето, старче. Не ще кажа на спонсорите си истината. Ще им кажа, че ситуацията е овладяна, че става дума за обикновено завещание, оставено от луд. Те ще се доверят на преценката ми.

Върбан кимна и се усмихна.

— Последният ми завет е да не се делите. Хан Кубрат го е казал на синовете си, но те не са го послушали. Аз го казвам на вас с надежда да сте по-добри. Тази вечер, сред целия ужас на Долната земя създадохте нещо хубаво — екип, който може да защити България от всеки враг, независимо дали той идва от нашия свят, Долната земя или звездното небе. Правете каквото трябва, но не забравяйте, че сте приятели и че когато се наложи винаги може да застанете един до друг. Осъзнаете ли това, никой няма да може да ви спре.

С тези думи старецът се отпусна назад и издъхна.

* * *

Малко по-късно Алкивиад подписа документа, който Мракомет бе уредил и който го упълномощаваше за наследник на дома на стария Върбан. След тази услуга супергероят бе изчезнал така, както се бе появил. Дух, дошъл от нощта и изчезнал в утрото, вероятно за да предотврати следващия удар на мафията, чиито пипала в България бяха като на Дагон, уродливия повелител на водниците. Вампирът бе останал сам със Звездин, който си бе поплакал отново след смъртта на стареца.

— Сега ти ще пазиш ябълката — отвърна момчето.

— Да — кимна вампирът, докато прелистваше един престарял том с кожена подвързия — Върбан е описал как трябва да става това. Ще имам доста работа.

Момчето вдигна очи към него.

— Но не си сам. Ако ти трябвам...

— Ще знам, че мога да разчитам на теб — усмихна се вампирът — а вероятно и на Мракомет. Едва ли ще ни изпусне от очи.

— Изглежда като да е параноичен — съгласи се момчето. — Е, аз ще трябва да тръгвам. Разбрах, че в Пещера има караконджул...

— Върви — кимна вампирът — тежък е животът на юнака.

— Факт — усмихна се момчето, — но поне няма да е толкова самотен.

Алкивиад кимна, усмихнат. А когато остана сам, се зачете отново в книгата на стария Върбан. Златната ябълка, изпълнила мисията си и изгубила блясъка си, стоеше на бюрото му.

ВАСИЛ МИРЧЕВ

ШАМАН

Свиреп вятър фучеше между сергиите на пазара и разхвърляше боклуците, останали в края на пазарния ден. Такива виелици събаряха какво ли не по пътя си и денем предизвикваха ругатните на окъснелите минувачи. За зла съдба, закъснели хора нямаше, а наместо недоволни викове долитаха писъци. Плач на ужас и отчаяние, вопли на човешко същество, което се бореше за живота си. А свирепият вятър прелиташе между сергиите и бе фатално закъснял. Този вятър бях аз.

Приел формата на фурия, прекосих реномираната част на Женския пазар и се стрелнах към бараките на стария. Надуших миризмата на смърт, зловоние на сяра, примесена с мърша. Това бе вонята на духовете Мори и ставаше все по-непоносима. Когато пристигнах пред старата църква, аз се материализирах в шаманското си тяло и се изправих върху потресаващ на вид звяр.

Червей с размерите на минibus вилнееше между сергиите. Тялото му бе сглобено от разложена хуманоидна и животинска кожа, а множество човешки крака, пришити към плътта, се влачеха по земята. От долната му челюст се спускаха гнусни ганглии и пипала, които разкъсваха плътта на млада жена, уловена в зейналата паст на звяра.

До лигавото тяло от трупове коленичеше младо момиче, което бе изпаднало в истерия. Една злокобна история, скрита от простосмъртни очи. За жената бе късно, но за момичето все още имаше надежда. В ръката ми блесна копие, обвито в сияйна мъгла. Засилих се към звяра и забих острието в тялото му. Гъста течност, подобна на нефт, бликна върху мен... Адът се отприщи.

Часове по-рано обикалях из Женския пазар, известен още като „Кирков“. Ако бяхте наше момче или момиче, щяхте да видите среден на ръст мъж в средата на двадесетте си години. С не много мускулесто, но стройно релефно тяло, по което бяха изрисувани пет магически

татуировки, чрез които черпех силите си. Върху торса ми, на двете гърди, ще видите изобразени куче и роза, по ръцете татуировка на ураганен вятър, на рамото дърво с корени, а на другото — броня от шипове. В едната си ръка ще държа копие със сияен връх, а в другата на дълга верига ще се полюшва обкованият от сибирски ледове Шрьодингеров куб.

Зърнете ли ме с очите на простосмъртен, ще видите един весел любител на рок музиката, обут в скъсани джапанки и избеляла черна фланелка. Наместо копие и куб на Шрьодингер, ще ме мернете с кофа и прът за почистване на прозорци.

Иначе, името ми е Вихър. Знам, звучи като име на граничарско куче, но за това си има рационално обяснение. Преди осем години бях ловец от шаманите на Кучето. За разлика от останалите шамански задруги, които живееха по планините, ние, Кучетата, от векове обитавахме в градовете и селата. Професията на ловците идваше с голяма заплата и доста привилегии. Тогава дори си имах и приятелка. Спокойно, тя не лаеше. Но, както знаете, животът е низ от пикове и падения. И ето че стана една беля и бях принизен до статута на „чистач“. Парите свършиха, а белята, която направих, се отрази на връзката ми. Така приятелката ми узна, че също има Силата и замина за Стара Планина, където започна обучение за шаман. Аз останах да си почиствам боклуците.

Имах дисциплината да приключвам с почистването още с падането на здрача, когато излизаха Морите. Спокойно обикалях и се радвах на ниските цени на уханните, но безвкусни нашенски ягоди. Разходката из пазара „Кирков“ бе като разходка из екзотична ориенталска страна. Докато обикаляш, имаш чувството, че си едновременно в Афганистан, Индия и Турция. Сергии, препълнени със зеленчуци, се редуваха с бараки, в които се продаваха ядки и ленено семе. Срещу тях се мяркаха магазини за наргилета и арабска храна. Тук-там изскачаха разсадници и сергии, препълнени с цветя и кипариси.

Имах още половин час до пълното спускане на здрача. Купих си стек контрабанди цигари, взех си една бира и се заех за работа. Според легендите, Морите бяха нечистите духове на убийците, но истината за тях е доста по-друга. Те са духове, които когато попаднат в нашия свят,

се обвързват с телата на мъртвите. Нещо като некроманти, но доста по-различни, тъй като могат да се крият в образа на жив човек.

Ние, Кучетата, имаме силно обоняние. Така успявах да подуша и локализирам нечистото същество. Ориентирайки се сред миризмата на скара и подправки, надуших следата. Тя ме отведе до един едър и мускулест тип с ланец, който се разхождаше в тълпата. Миришеше доста по-слабо от обичайното, което ме наведе на мисълта, че е някой от по-малките духове.

Проследих го с поглед и прецених ситуацията. Трябваше да го заведа на закътано и да го пречукам. Това бе нужно защото светът на скритото се изтънява на подобни претъпкани места и работата става сложна. После щях да уловя душата му с копието и да го затворя в Шрьодингеровия куб. Наричахме куба така заради теорията на Шрьодингер за котката и кутията. Демонът в куба можеше да се гърчи и да се възнесе при своите. В противен случай, моят надзорник Ибрям Ага щеше да прати духа в неговото си измерение, което на практика значеше същото. За това бяхме нарекли сибирския артефакт на теорията на Шрьодингер. Шансът нещото да остане вътре е петдесет на петдесет и каквото и да се случеше, резултатът бе един и същ. Имаше и трети сценарий, за който не ми се говори, тъй като е доста неприятен и по-добре да не се случва.

Потупах мъжагата по рамото му и кимнах да излезем в страни от пазарището, за да си „разчистим сметките“. Той ме погледна с малките си свински очички, невярващ, че някой е способен на такава дързост.

— Какво искаш бе? — сопна ми се той и посегна да ми забие шамар.

Отдръпнах се и после го срithах между краката. Не бях изненадан, че говори. Морите владееха мимикрията и успяваха да възприемат определени човешки модели на поведение. Той ме грабна за яката и направи това, което очаквах. Издърпа ме встрани от пазара, където можех да си свърша работата. Прътът в ръката ми, промени външния си вид и острието му потъна в мъгливица.

В очите му се прочете смущение и изумление. Подългах се, че това е добър трик на духа да ме изльже и бях на път да се превърна в убиец, когато ме връхлетяха четириима стокилограмови фитнес машини, които явно само това бяха чакали.

— Остави шефчето на мира, бе парцал! — развика се един от тях.

Сега ще ви разкажа каква бе цялата беля. Морите бяха плъзнали из града като ракови клетки. Те се хранеха с плътта на живите, но напоследък бяха започнали да стават лукави, да лъжат и да се прикриват по-добре. Духът, белязал този човек с миризмата си, ме бе пратил за зелен хайвер. Мъртвото същество изобщо не бе на пазара, а се спотайваше някъде, където не можех да го подуша.

Що се отнася до петимата смелчаци, скочили срещу един, можех да ги свърша за минута. Не искам да се хваля, уменията ми надхвърлят многократно тези на повечето шамани и в миналото бях заплатил сурова цена за това. Работата беше там, че заветът, който полагат Шаманите, им забранява да нараняват смъртни в мирни времена. Тези, които прекрачваха завета, биваха преследвани от ловците. За това и бях станал ловец. Ненавиждах насилието срещу по-слабите. Но тъй като не участвахме във война, трябваше да сведа уменията си до ръкопашен бой.

Юмручният бой е нещо, което бе проблем когато години наред си разчитал на шамански чародейства. Можех и да избягам, като се превъплътя във виелица, но в главата ми се разбиха два юмрука от разгневените борчёта. Блъснах се о стената до мен и изстенах.

Човекът, който ме удари, сви ръката си. Не знаеше как да удря и явно си бе счупил пръстите в твърдата ми кратуна. Опомних се и отвърнах на удара. Четиримата се завъртяхме във вихъра на боя и те повече си пречеха, отколкото да си помогнат.

Когато минеш тренировъчния лагер на Шаманите, научаваш едно-друго за ръкопашния бой. За секунди един се гърчеше на земята, подкосен в сърцето на крака, а втори залитна при неуспешен опит за удар в главата ми. Уви, всичко приключи, когато върху черепа ми бе стоварена щайга с изгнили домати. Това ме повали на земята, където поех десетки шутове в лицето, а после припаднах от зверски побой.

Събудих се в линейка. Навън бе тъмно и прецених, че „Спешна помощ“ е закъсняла с поне два часа. Никой не бе разbral какво се бе случило. Или по-лошо, хората не бяха посмели да викнат полиция. Всеки друг на мое място щеше да лежи в кома. Но аз бях Шаман, а ние, шаманите, не умирахме толкова лесно.

Санитарят в линейката ме погледана втрещено, когато изтръгнах системите и се изправих. Опита се да ме спре, аз го бълснах, отворих вратата и се хвърлих в движение. Татуировките по ръцете ми се нажежиха като калено желязо. Вместо да се размажа на асфалта, тялото ми изгуби масата си, а аз се превърнах в бурен вятър.

Ето ме отново, наслед ужаса, между двете части на Женския пазар. Жената бе погълната в зурлата на звяра и последните ѝ капки живот изтичаха, стопени под киселината на лигавата твар. Тя пищеше, но нямаше кой да я е чуе, тъй като бяхме в буферна зона между две измерения. А аз отново бях загазил. Това бе един от най-големите и отвратителни Мори, с които се бях сблъсквал. До сега бях почиствал всякакви гадни чудовища, но това ми идваше в повече.

На всичкото отгоре днес май бях слънчесал, тъй като въпреки дългогодишния си опит нападнах звяра, сякаш посягам да ударя другарче в детската градина. Копието бе заседнало в туловището му, а аз не можех да го извадя, колкото и да напъвах мускули.

— Така няма да стане — изръмжах и по-скоро размазах, отколкото да избърша кръвта от лицето си.

Отстъпих от звяра, присвих пръстите си и в следващия момент ме проряза болка, сякаш съм си счупил кост. Пръстите на дясната ми ръка се сраснаха един в друг, татуировката с розата се нажежи до червено. След секунди болката секна, а татуировката придоби стария си черен цвят. Ръката ми се бе превърнала в дълъг двадесетсантиметров шип, извит като роза. Започнах да буча с бодила мястото около заседналото копие.

Ура! Ето че така привлякох вниманието на духа-мор. Той отвори уста и когато торсът на жената се хлъзна на земята, стана ясно, че беше време да приключвам с игричките. Духът се извърна бавно и заплашително към мен, и с множеството си крака се засили напред. Пипалата му се стрелнаха изненадващо бързо, но този път бях подгответен. По ръцете, раменете, лактите и части на краката пораснаха смъртоносни черни тръни на рози. За стотни от секундата лявата ми ръка мутира в блестящо черно острие. После изпитах силна болка — цената, която плащах за тези екстри.

Започнах да сека ганглии и пипала с меча-шип и избodoх очите му, но въпреки това звярът ме притискаше с туловището си. Бях достатъчно бърз, че да отскоча няколко пъти и да не се окажа с гръб

към някоя от сергиите. Равносметката — драскотини за мен и смъртоносни рани за него, но не това беше целта. Не трябваше да го убивам, а само да го пленя в куба, използвайки копието.

Останал без очи, червеят се мяташе озверял във всички посоки. Сега бе моментът. Свих се като таралеж и иглите излетяха от тялото ми. Във въздуха те се превърнаха в гигантски гвоздеи, които приковаха зияра към земята и дървената колиба зад него. Приближих се до него, грабнах копието и с все сила започнах да го дърпам. Душата на мора бе уловена в сияйната мъгла около острието. В следващия миг туловището се пръсна на съставните си части и ме повали на земята. Целият бях покрит с парчета гнила плът и черна кръв. Копието стърчеше със счупен връх, а от мора бе останало само парче черен кристал, което означаваше само едно — лош сценарий.

Когато се съвзех, потърсих клетото момиче. То бе изгубило ума и дума. Махнах с ръка пред лицето ѝ, като я хипнотизирах. Девойчето нямаше да помни ужаса от случилото се, а на мен сепадаше досадната работа да пиша рапорт до ТММФЛ (Тайно министерството на магията, фолклора и легендите). Те щяха да измислят как да покрият случая с изчезналото тяло на майката. А аз трябваше да измисля някакво обяснение пред Ибрям Ага.

Час по-късно се дотътрих до сервиза за аудио и видео техника, който обитаваше Ибрям Ага. Едно време той ми бе шеф и се считаше за голяма клечка. Преди да ми стане началник, е бил нависоко в структурите на Държавна сигурност. Сега ми се падаше надзорник, тъй като бе един от преките виновници за гафа с духовете-мори.

Мястото се намираше в един от крайните квартали и по-скоро представляваше малко хале. Прекрачих прага и се озовах в помещение, претъпкано с разглобени телевизори, касетофони и други чудесии.

Дебелакът бе седнал на малко бюро и поправяше едно дистанционно. Ибрям Ага бе едър, с лек загар по кожата, с малки очи. Бе облечен в оранжев работен гащеризон. Трудно ми беше да си представя как с тези дебели пръсти успяваше да борави с толкова фина техника. Да поправя разни неща му бе хоби и явно се издържаше от

това. Зад бюрото му имаше огромен плакат на футболен клуб „Фенербахче“, в който някога е бил нападател.

— Мара ба! — поздрави ме Ибрям, когато ме видя и лицето му се разтегли в мазна усмивка. — Закъсня.

Усмивката му се стопи, когато се изсипах в стола, проснах куба на земята и хвърлих на бюрото черния кристал. Ибрям Ага ме погледна строго.

— Счупи се — въздъхнах, преструвайки се, че ми пука.

— Не се е счупило — отвърна ми той и ме посочи с пръст. — Ти го счупи!

Ставаше дума за копието и това, което бе останало от духа. Дебелите бузи на Ибрям затрепереха, погледът му стана жесток и слюнки започнаха да избиват по устните му, докато говореше.

— На вас, българите, все някой ви е виновен. Никога няма „аз“, винаги е: изгуби се, счупи се, затри се, случи се...

Ибрям Ага гледаше на останалите като на малки и глупави деца. Стиснах зъби готов да изляя някоя псувня, но се сдържах и обърнах поглед към един телевизор, по който даваха новини. Тирадата бе кратка, а цялата драма произтичаше от това, че Морите нямаха концепция за добро и зло. Те са като децата — нямаха съзнание какво вършат, и за това трябваше да бъдат пленявани, а не убивани. За това бе виновна богинята Мора, но това е друга история, пък иди го обясни на предубедени личности като Ибрям. От общо триста духове това бе десетият дух, който убивах по невнимание.

Накрая Ибрям се успокои и се отпусна, като ме застреля с нелепа констатация.

— Трупаш си карма. Много лоша карма.

Езотеричните залитания на Ибрям Ага бяха в състояние да ме вбесят. Той не го правеше нарочно, но когато надуши, че не мислим еднакво, продължи брътвежите си от сорта на: „Всяко действие си има равно по сила противодействие“, а скапаният ми живот бил доказателство за теорията на кармата. Бях уморен, пребит, гладен и разочарован. Докато се блещех и учудвах на думите му, бях окончателно разстрелян от неочеквано предложение.

— Искаш ли отново да бъдеш ловец?

Не бях ловувал от шест години. От друга страна, това бе още по-опасна и отговорна работа и включваше убийството на хора. Ибрям

Ага извади чисто нов айфон, натисна няколко пъти тъчскрийна и плъзна телефона по бюрото към мен. Взех устройството, на което имаше заредени снимки.

— Вълци? — изръмжах ненавистно.

Докато разглеждах снимките, Ибрам Ага превключи на сериозен и делови тон.

— Двама мъже и две жени. Преди година един от тях избягал от затвора „Царевец“. Миналия месец е помогнал на останалите трима да избягат. Оттогава се укриват в София кат’ обикновени граждани и търсят начин да се свържат с техните, които да им помогнат да избягат. Що още не са избягали, остава загадка.

Затворът бе място, където от векове затваряха злодеи, хали, и зли шамани като вълците. Те бяха предатели, които дружините на Мечките, Змиите и другите ордени преследваха ожесточено. Някога Вълците били едни от най-силните шамански дружини, които дошли заедно с прабългарите от изток. Бяха останали с нас по време на турското робство и във всеки един лагер имаше тяхна хижа. Преди да се родя, обърнали плаща, убили първия пазител (могъщ и стар змей) и извършили страшно клане. За щастие, останалите шамани осутили преврат, прогонили Вълците завинаги и запалили хижите им. Това предателство бе известно още като „Клането при Райската хижа“.

Не се знаеше как са избягали, но Снимките с разкъсаните тела на Тангрините, които са ги охранявали, говореха, че нещо в плана се бе объркало.

— Сибил е лидерът. Тоз до нея, якият, е Виктор. За Жана немаме ник’во инфо. Ниският с брадата е Мирослав и е последната ни следа. Пратихме един ловец да снове около дома му, но от кучето намерихме само главата. Тялото още го търсим.

Ибрам Ага се захили някак си подигравателно. Българският фолклор оприличаваше Вълците като творение на Сатаната, докато за турците то бе уважавано животно. А сега турчин ме пращаше да убивам вълци. Дори не си направих труда да изтъквам иронията.

— Наградата е по сто ’иляди на вълча кожа. Делим по равно.

Ибрам Ага лъжеше грозно, парите бяха повече, а и като всеки балканец обожаваше пазарлька. Аз щях да се изтрепя от работа, а той щеше да прибере големите пари.

— По-скоро не — отвърнах аз.

— Хайде, ти си най-добрият ловец — опитваше се да ме убеди с подмазване.

Поправка. Един от най-добрите. Това, че имахме липса на компетентни кадри не ме правеше най-добрият.

— Скоро ще приключиш с морите и животът ти почва наново. Имаш нужда, дет’ се вика, от малко келепир.

— Не обичам Вълците, но нямам намерение отново да се превръщам в убиец.

Не че не бях убивал и преди. Бях станал ловец от благородни подбуди, но условията и битките в хайлите ме превърнаха в горделив звяр, не по-лош от Вълците. После се случиха и по-мрачни неща. Определено нямах нужда от повторно пропадане в мрака.

— Не знам — измънках.

— Слушай к’во, копеле тъпо — отвърна ми с леден тон Ибрям Ага. — Може и да си много силен шаман, ама си загубил цел в живота. А хората без цел са пътници. Виж се само, един от най-силните ловци...

— Бивш — рекох аз — Искам да бъда обикновен човек и да водя обикновен живот...

— А мож’ стана заможен богат човек, с необикновено минало. Освен това си ми дължник!

Думите му ме смазаха, защото част от тях бяха истина. Ако не си ловец, то ти си нищо в този коварен свят на шаманизъм и черна магия. Ибрям бе прав. Нямах цел в живота и не знаех какво ще правя, когато снемат наказанието ми. Но ето че ми се даваше шанс. От пълна нула можех да се превърна в легенда сред шаманите. Не знам защо се страхувах от втория вариант, когато първият бе лесен и напълно постигим. Интуицията ми подсказваше, че всичко това ще завърши много, много зле, но все пак реших да пробвам.

— Сто хиляди на глава — отвърнах му. — Нито повече, нито по-малко.

— Ето така те харесвам. Мъжката дума на две не става.

Станах от стола и тръгнах към изхода. Не си пожелахме „наслуки“, нито „късмет“ защото и двамата не вярвахме в късмета.

Заех се за работа още на следващия ден. От сутринта киснех срещу входа на въпросния Миро — невзрачна кооперация до Лъвов Мост. Такава скуча, не мога да ви я опиша. Висях все едно съм пране и гледах входа, от който не излизаше никой. След час се реших да вляза вътре.

Входът смърдеше ужасно, но силната вълча миризма не можеше да се сбърка. Миро се бе устроил на втория етаж. Една мисъл ме тормозеше. Защо, след като бе убил наш ловец, не си бе плюл на петите, а бе останал тук? Разбира се, щях да си отговоря на този въпрос, но по трудния начин.

Качих се на втория етаж и долепих ухо до паянтовата врата на апартамента. Нямаше никой. Не бях касоразбивач, но знаех как да отворя проста ключалка. Нито един магически капан, нито една аларма. Странно. След секунди вече бях в коридора.

Жилището представляваше двустаен апартамент. Хвърлих поглед на спалнята и кухнята. Върху неоправеното легло се въргаляха мъжки и женски дрехи. Тук живееха поне двама. Купонджии, ако можеше да се съди по празните бутилки от уиски и разхвърляните карти и чипове в кухнята.

Влязох в хола, който заради спуснатите щори бе обгърнат в сумрак. Имаше огромни етажерки с книги и на трите стени, дори на тази, през чиято врата влязох. Предположих, че тук бе живял някой писател или литературен критик.

Дръпнах щорите, без да се притеснявам, че това ще ме издаде. Ако домакинът ме надушеше, то значи и аз щях да го усетя и следователно да го хвана. Стана по-светло и вече можех да огледам цялото жилище. В края на хола имаше бюро, на което се мъдреше лаптоп с колонки. По рафтовете бе пълно с потънали в прах, стари томове, речници и енциклопедии. Две лавици с почистени от прах книги, привлякоха вниманието ми. До драмите на Шекспир се мъдреха класически автори на фентъзи, фантастика и хорър като Толкин и Лъвкрафт. Обитаващият това място явно имаше душа на мечтател.

На бюрото имаше още няколко книги. Взех една от тях в ръце. Заглавието бе „Шаман“ и останах леко объркан когато прочетох името на автора — Мирослав Пекунов. Бутнах мишката на лаптопа и видях отворена страница със събитие за премиера на „ново българско фентъзи“, която бе... днес.

Явно си имах работа с писател. Интелигентен при това, защото вместо да се крие, той бе решил да се слее с обществото. Перфектен камуфлаж. Реших да хвърля поглед на съдържанието на книгата. Отворих произволна страница. Главата започваше с цитат от Киплинг. Зачетох се, и след няколко минути ми прилоша, зави ми се свят. Оставил книгата и набързо набрах номера на Ибрам.

— Да. — Ибрам Ага никога не назваваш „Ало“.

— Имаме проблем. Този Мирослав е заплаха не само за хората, но и за цялата националната сигурност. Издал е фентъзи книга, която не е никаква измислица, а чистата действителност за света на магията.

Ибрам Ага не разбираше какво точно му говоря, за това му разказах подробно как книгата описва нашия таен свят, хижите където тренираме и се учим, както и за злото, с което се борим.

— Този план трябва да бъде убит в зародиш — рече той — Ще ти пратя дружина.

— Не, няма да ми изпращаш нищо.

— Как така? Сам не можеш да се справиш.

— Разбира се, че няма да се справя, защото нямам никакво намерение да го правя. Не ни беше такава уговорката. Трябва да уловя четири вълка, не да разплитам конспиративни теории.

— Ще получиш по още двеста на калпак плюс още сто хиляди, ако предотвратиш тая история.

Замислих се. Явно на Ибрам Ага му беше голям зор да спре тези хора. Една книга не можеше да разбуни духовете чак толкова много.

— Ще ти дам адреса на книжарницата — вече се бях хванал на хорото, нямах избор, — чакам те там.

— Не мога да дойда — отвърна ми той — В сатурнова дупка съм, а в такава дупка мож’ дори да умреш.

Идеше ми да го напсувам.

— Ще ти изпратя дружина начело с бившата ти приятелка.

— По-добре не, само ще ми се пречкат... — опитах се да възразя, но Ибрам Ага ми тресна слушалката.

Вторачих се в монитора. В таблицата за задачи бе зареден някакъв филм. Реших да проверя по какво си пада нашият писател. Отворих плейъра и се усмихнах. „Нова Надежда“, епизод 4 от сагата на Джордж Лукас „Междузвездни Войни“ бе стопиран на сцената, в която Хан Соло, Люк и Лея са в капана на боклукчийския отсек на

кораба. Когато натиснах „плей“, ми стана пределно ясно защо Вълците не прикриваха следите си.

Стените на апартамента изскърцаха, сякаш имаше земетресение, и започнаха да се приближават една към друга. Стопирах филма, но стените продължаваха да се местят, както бе в сагата на Лукас.

Хукнах към вратата, но тя бе изчезнала. Отидох при прозорците, които се оказаха препречени от силна магическа решетка. Ако минех през тях, имаше шанс да стана на кайма. Изпаднах в паника, а стените се приближаваха една към друга. До няколко минути щях да стана на пихтия, а Ибрям нямаше да намери дори глава.

Паниката е коварно състояние.卡拉 те да блокираш, но когато животът ти е изложен на риск, инстинктът за самосъхранение замества паниката. Съборих няколко тежки шкафа с надеждата да ми спечелят време. Когато станаха на трески под неестествения напор на стените, се хвърлих в коридора, от който бе останал по-малко от метър площ и дадох воля на шаманската си магия. Краката и ръцете ми мутираха в гигантски коренища съответно на орех и бор и блокираха стените. Това ми отнемаше огромно количество енергия. Всеки момент щях да бъда сплескан като ябълка, ако не измислех нещо.

Разбира се, не измислих нищо, но пък мярнах спасителен лъч от тоалетната. Не можех да се превръщам във вятър за известно време, защото за разлика от другите магии, татуировките с природни стихии бяха забранени и можеха да се ползват в интервал от дванадесет часа, но измислих друго нещо. Корените се смалиха и напълно изчезнаха. Нахлух в банята, която вече бе станала с размера на килер. Писателят бе забравил да изолира прозорчето, оставено отворено. Превъплътих се в куче и се засилих, метнах се на капака на тоалетната чиния и с повторен скок се хвърлих през прозореца.

Ако бях орел, щях да излетя, но вместо това засрамих всички котки в квартала, като тупнах с финес върху покрива на една кола. Някой ще каже, че съм извадил късмет. Но ситуацията, в която се бях натикал, бе резултат от собствените ми рисковани действия. Ако имаше късмет, то непременно бе лош, тъй като се бях натъкнал от трънта на глог.

Силната миризма на вълчица ме бълсна в ноздрите. Срещу мен стоеше момиче, носещо покупки от магазина. Малко по-висока от мен,

доста красива, с черна коса, няколко пиърсинга по лицето. Косата ѝ — хваната от две дълги игли на кок. Тя изпусна торбата.

— Псе! — извика тя и в следващия момент бях съборен на земята от стокилограмов вълк. Зъбите на звяра се впиха във врата ми и започна да ме души. Щях да умра, но бързо приех човешката си форма. Шиповете на розите покриха тялото ми с броня. На няколко пъти вълчицата се нахвърли върху мен, но отбих атаките ѝ с юмруци. Шиповете от кокалчета ми разкървавиха зурлата ѝ и тя също прие човешки облик.

— Виж, няма нужда да те убивам — казах ѝ. — Ти сигурно си Жана. Просто се предай, ще повикам човек и всичко ще мине без инциденти.

Ако исках да я разпитам, трябваше да бъда дипломатичен.

— По-добре да умра отколкото да се върна в затвора на прокълнатите, помияр такъв! Миро ще отприщи Ада върху ви. С вас е свършено.

Устните ѝ трепереха от гняв. Тя извади иглите от косата си — те мигновено се превърнаха в два меча. Дотук с дипломацията.

Жана ме нападна с вик. Стиснах със зъби и ръката ми мутира в меч от шипков трън. Очевидно тя не владееше магията, и слава Богу, тъй като бях изцеден от онзи фокус в апартамента.

С множество атаки момичето стовари същинска буря от мечове върху мен и се запрепъвах назад. Реших, че отново съм в клопка, но бързо върнах равновесието си. Единият меч ме близна по рамото. Париах веднъж и тя леко залитна. Досетих се, че не бе добре тренирана, защото двата меча по-скоро ѝ пречеха. Много по-лесно бе да се фокусираш с един, но въпреки това продължих да се браня. Отбих две атаки, а на третата единият меч изхвърча от ръката ѝ. Последваха още няколко сечащи атаки и реших, че е време да контрактувам. Опитах мушкаща атака, която я изненада и не ѝ даде време да се отдръпне. Острието я промуши леко и със следващото движение избих и другия меч.

Паникьосано, момичето се превъплъти във вълк и хукна да бяга. Последвах примера ѝ и я погнах. Няколко пъти ми се изпльзна, но аз се стараех да предвидя действията ѝ, като няколко пъти я пресрецах между улиците. Накрая се опита да ми се изпльзне като хукна към „Сливница“. Тъкмо когато реших, че ще спре, тя прекоси булеварда.

Спрях се на тротоара. Тя почти прекоси платното, за да се хвърли в канала, когато я връхлетя кола. Шофьорът наби спирачките едва когато тялото изхвръкна на няколко метра и се строполи на земята. Вълчата форма изчезна, заместено от потрошено човешко тяло.

Внимателно прекосих булеварда и се приближих до момичето. Крайниците й трепереха в конвулсии. В очите й се четяха ужас и отвращение. Тя бе още малка и заслужаваше по-добър живот. Съжален я, но усетих, че съжалявам и себе си. Кучетата и вълците бяха близки животни, доста по-близки помежду си отколкото с мечките и останалите животни. Сякаш бях убил нещо от себе си. Момичето издъхна.

Шофьорът излезе от колата с пребледняло лице. Подозирах, че ще има трупове, но не исках всичко да приключи в кървава баня. Хипнотизирах човека, като му внущих, че няма вина. Той се качи в колата и потегли, а аз се обадих на Ибрям Ага да уреди нещата. Имах два часа до премиерата.

Прибрах се у дома да се пригответя. Нямаше да бъде никак лесно.

Пристигнах на „Витошка“ малко преди началото на премиерата. Стоях от другата страна на булеварда и гледах към входа на книжарница „Буукнейдж“. Имах време за една цигара. Пушейки, се огледах в отражението на витрините. Като изваден от видео игра. Два черепа на доберман бяха кацнали на раменете ми, а под качулката се мъдреше маска с череп на хрътка.

Гърдите ми бяха покрити с броня от кости. Целият комплект бе магически подсилен, защото не можех да разчитам само на шаманските си татуси. Около ръката ми, увит на верига, беше кубът. На кръста си имах малък нож, обвит в мъглявина.

Не, нямаше да ловя Мори, не и днес. Кубът и ножът имаха много функции. Пленяването на духове бе само една от тях. Подсъзнателно знаех, че ще ми е нужна цялата артилерия, която можех да извадя.

Радвах се на себе си, докато не мернах в отражението Елена в компанията на две странни персони. Персони ли? Това всъщност бе дружина от Балкана. Дружините бяха безскрупулни ударни отряди, изпращани от пазителите змейове в най-напечените ситуации. Те бяха смесени отряди, в които се числяха шамани в различни сфери на

тайната ни магия. А щом Ибрам Ага ги бе повикал, то ситуацията щеше да се нажеки.

— Да не са ти бомбили мотора? — подметна Елена.

Хората ме виждаха в екип на моторист, а нотката на подигравка ме накара да се обърна към Елена. Не я бях виждал от... откакто бяхме скъсали. Помнех я като забавно осемнадесетгодишно момиче, със светла коса на плитки, които сплиташе в розово, за да ме дразни, и зелени очи.

Тренировъчният лагер на Шаманите я бе променил. Изглеждаше ми с една глава по-висока от мен, движеше се самоуверено, с грацията на благородно животно. Шаманская украса на орел, пера по раменете и голям полушилем от препариран орел ѝ стояха великолепно. Върху тялото си имаше плетена ризница със символа на Тангра, което означаваше, че е командир на тази дружина. Някъде по тялото трябваше да има татуировка на орел, което естествено ѝ позволяваше да се превръща в хищна птица. Също така носеше щит и меч, а в очите ѝ се четеше надменност.

— Това ли ще ми кажеш, след толкова години? Няма „здрасти, мило, колко ми липсв...“.

Съвсем неочеквано тя ме прегърна. Стояхме известно време гушнати и тогава тя ми прошепна:

— Никога не си спирал да ми липсваш.

Да се озова отново в прегръдките на тази жена бе неописуемо. И неочеквано, след като едва не бе загубила живота си заради мен. За момент реших, че съм събркал с предположението си, но последвалият юмрук в корема ми ме върна към реалността.

— Шест години — изръмжа тя, докато аз се превивах. — Няма да ти прости, че ме изостави сама.

Имаше някакво основание. Когато бе простосмъртна и влюбена, тя мечтаеше да стане филолог и да преподава френски. Когато ходехме, тя не подозираше за живота ми като Шаман. Но една беля промени всичко. Аз загубих родителите си, а тя отключи в себе си шамански сили и се наложи да замине за планината. Животът в тренировъчните хижи не бе никак лек, но тя се правеше на по-ядосана, отколкото всъщност бе. Познавах я добре, това бе поза за пред подчинените ѝ. В интерес на истината, беше ми благодарна за случилото се.

След „топлата“ ни среща тя реши да ме представи с прочутия ми прякор „Бързака“. Преди ме наричаха така, защото приключвах бързо с враговете си.

Двамата мъже се захилиха мазно, и се притесних да не би Елена да им бе обяснила един по-различен аспект на значението „бързак“. Дори не исках да си помислям какво им е разправяла.

Единият мъж бе плешив и висок. Облечен в роба с инициали на змия. Името му бе Игнат. Той само ми кимна мълчаливо, явно не бе много по приказките. Другият обаче бе от тежката артилерия. Внушителен мъжага, с голи рамене и тяло, скрито в ризница. На гърба му бе закачен огромен двуостър меч, а на главата си имаше шлем от препарирана глава на мечка. Носът му бе сплескан. Някъде го бе счупил и не беше пожелал да му го наместят.

— Аз съм Георги Мечока. — Ръката ми потъна в огромната му длан. — Лоши приказки се говорят за тебе, но ми изглеждаш окей.

„А ти сигурно си новият й тъпкач и ми изглеждаш яко тъп“, ми беше на езика, но мисията ни беше важна и нямаше време за дрязги. Трябваше да пипам дипломатично и затова рекох:

— Така, не знам какво ви е казал Ибрам Ага, но си имаме работа с писател...

— Писател или режисьор, все там — изръмжа Мечока, — вече съм измислил план...

„Брей, той можел и да мисли,“ повдигайки въпросително вежда, ми беше на мисълта, но си замълчах, защото не исках да пропусна някоя хвърчаща мисъл.

— Вдигам го за врата и му чупя шията с два пръста.

Не, не можеше да мисли бе, кух като тиква за Хелоуин. Мечока изригна от смях на собствената си смешка, а Елена се усмихна ехидно. Можех да го затапя с две думи, но въпреки това задържах остроумията за себе си.

— Не се съмнявам, че можеш да го направиш, но едва ли ще стане точно така.

— Защо не? — попита Елена.

— Именно — добави Мечока. — Влизаме вътре, правим го на мармелад. Пишем доклад до тия горе. Как ще покрият случаят си е изцяло тяхна работа.

Бях забравил, че дружините от планината удряха враговете си като камион, или по-скоро — влак.

— Имаме нужда от по-фин подход — рекох аз и им разказах набързо за капана в дома на Миро.

Спестих епизода със смъртта на Жана. Само казах, че една от целите е елиминирана.

— Добре, няма да правим дивотии — кимна Елена и после добави с ирония, наблягайки на двойното „н“. — Ще действаме финно.

Елена набързо скальпи план. Идеята бе, Мечока се позиционира до изхода, а останалите се смесваме с тълпата от фенове без да бием на очи. Когато хората си тръгнат, действаме по учебник. Улавяме го жив или мъртъв, като гледаме да причиним възможно най-малко щети.

— Сложен план е това, не ще и дума — пошегувах се с Елена, когато влязохме в книжарницата, а тя ме удостои с леден поглед.

Ококорих се, когато влязох в „Буукнейдж“, защото не бях влизал на подобно място от години. Помещението бе доста просторно и дори си имаше обособено кафене, в което да седнеш да почетеш между две срещи. Всичко бе лъскаво, чисто и подредено. Тенденциите в литературата се бяха променили рязко, но Стивън Кинг все още се продаваше. От прилежно подредените стелажи ме посрещаха десетки нови автори, за които никога не бях чувал. За миг забравих за мисията ни и си спомних, че освен четенето, от години бях занемарил и театъра, и киното. Морите ме бяха превърнали в затворник без килия.

Елена усети, че се заплесвам и ме бълсна с юмрук по рамото. Махна ми с ръка и се смесихме в насибдалото се множество от почитатели, които стояха прави, тъй като столовете отдавна бяха заети. Застанах до масата за кетъринг. Стомаха ми закъркори. Не бях ял от сутринта, а сладкишите изглеждаха съблазнително.

Бурни ръкопляскания ме върнаха в реалността и погледнах напред. На голям щанд с наредени книги бе застанал Мирослав. Нисък, слаб, с гъсти брада и коса. Хората го виждаха като облечен в костюм, но аз виждах черна броня от драконови люспи. В малките му очички се четеше решителност и увереност. Сякаш не се притесняваше, че ние сме там. До него бе застанал плешив мъж с очилца и гъсти мустаци. Той се изправи, представи се като литературовед и започна да говори:

— Събрали сме се на премиерата на една нова българска книга...

Оттук насетне заваля градушка от глупости, които гостите попиваха като гъба. Хвалебствия и суперлативи. Едва се сдържах да не се плесна по челото, когато литературоведът определи Мирослав като „българския Толкин“. Книжката не беше зле. По всичко личеше, че текстът е писан набързо, а идеята изпълняващата целта си — да уличи света на чудовищата и героите пред смъртните.

Наоколо цареше всеобщо одобрение към автора, а аз рязко промених мнението си и започнах да усещам любов и симпатия. Долавях как словата му ме упояваха. Чувствата бяха някак неестествени, но не можех да им се противопоставя, колкото и да се опитвах. Наоколо всички бяха в транс и това никак не ми харесваше. Борех се, но започнах да изпитвам страшна симпатия към този човек. След още половин минута щях да съм готов да го последвам и в ада, когато една реплика ме изкара от транса:

— Ние не можем да се сравняваме със западните автори, но това не означава, че не сме добри. Все пак, изтокът е изток, западът — запад, и те никога не ще се срещнат...

Пред тълпа от бурни аплодиращи, стоеше магическа илюзия на Ръдиард Киплинг, която пулсираще от усмирителни и хипнотизиращи вълни. Когато бях малък, покойният ми баща ме измъчваше да уча стихотворението „Ако“ наизуст, както и да чета „Книга за Джунглата“. Нямаше как да забравя това лице, което се подаваше от задната корица всеки път, когато вземах стиховете му.

Инатът на баща ми ме спаси, а аз трябваше да спася останалите, защото видях как Елена разбута тълпата, за да си вземе автограф. Под натиска на халюцинациите, едва, едва се пресегнах до ножа, увиснал на кръста ми. Откачих оръжието и го запратих към Илюзиите, която при контакт с острието се пръсна на прашинки.

Елена излезе от хипнозата. Готова да прегърне Мирослав, сега ѝ се искаше да му смачка фасона. Изтръпнах. Фронталната атака бе присъща за дружините, а това най-малко исках да се случва. Елена стисна юмрук около дръжката на меча си и понечи да отсече главата на писателя. За да избегне острието, Миро бе принуден да се изсипе назад заедно със стола си.

Елена прескочи масата, докато Вълкът се опитваше да се изправи на крака. Едва ли ще ми повярвате, че в следващия момент един

огромен орк блокира удара й, за да спаси Миро. Дори един Шаман не би го повярвал, просто защото орки не съществуваха.

Погледнах към Игнат, който току-що бе излязъл от хипнозата. Хората недоумяваха какво се случва. Елена реагира бързо, блокира удара и съсече орка. Това спечели време на Миро да се изтегли назад. В ръката си държеше електронен четец за книги.

— Сбогом, касапи долни — извика Миро — Нашата вина е, че твърде много обичаме и че покриваме с величествен воал онзи шум, който Слава наричаме, и Златото — онази мръсна кал.

Киплинг? Нямах време за гадаене. Втурнах се към писателя-Вълк, но изгубих равновесие. Цялото помещение се тресеше. От рафтовете падаха книги. До щанда се срути цяла една секция с фентъзи и фантастика. Разлистваци се страници запърхаха наоколо, вятърът, който излизаше от тях, заформи разломи. През един от разломите нахлуха прелестни елфи с тъмна кожа, накичени с пера от птици, носещи остри мечове. Някъде бях чел за такива същества, но не се сетих къде, защото едно от момчетата пред мен рухна, съсечно от острието на елф. Хората се разпищяха и хукнаха да бягат.

„Кървава баня“ бе жалко извинение за метафора в сравнение с онова, което се случи после. Отвратителни твари от знайни и незнайни произведения нахлуваха от измислените произведения на знайни и незнайни автори. Игнат се превърна в огромен, праисторически питон и се хвърли в атака. Елена отблъскваше атаки от всички страни, но накрая й писна и подгони Мирослав, който се опитваше да избяга в цялата тази суматоха.

Самият аз бях затънал до шията. С предпазителите на бронята си отблъсках атаките на отряди от елфи, докато орки съсичаха гостите и се втурваха навън. Елфите бяха добри бойци, но си нямаха идея какво означава да се замесиш с Шаман, който има достъп до забранени чародейства. Шипове на тръни изригнаха от тялото ми във всички посочи. Ако имаше нещо живо в параметъра ми, вече бе на пихтия. Това обаче бе временно решение на проблема, тъй като не можех да избия цялата флора и фауна, която пълеше из всичките тези книги.

Отбих няколко атаки и отчаяно плонжирах зад разбития щанд където бе ножа. Грабнах оръжието, изправих се и го развъртях заедно с Шрьодинговия куб. В мига, в който острието докоснеше някой от враговете, те изчезваха в залп от светковици, които ножът препращаше

към куба. Това бяха проекции на човешкото съзнание, призовани от Мирослав в нашия свят. Поради тази причина кубът ги ловеше с лекота.

Докато Елена притискаше нашия писател, аз жънх душѝ с оръжията си. За няколко минути улових десетки същества в капана на куба. За същото това време, множество твари бяха плъзнали из улиците на града и преградите между магичния и материалния свят бяха рухнали. Игнат се опитваше да препреци изхода с туловището си, но това не бе достатъчно.

Бях прекалено зает да ловя враговете и загубих от поглед Елена и Миро. Магическият лед, обвил куба, се бе стопил и сега артефактът започваше да се зачервява от притока на душѝ.

Площадът пред книжарницата се бе превърнал в жива касапница. Георги Мечока захвърли меча си и, преобразен в огромна мечка, започна да къса глави наред. Уви, тварите продължаваха да прииждат на талази и да съсичат невинни хора. Отвърнах поглед и се втренчих в разширяващия се разлом, през който нахлуваха орки и приказни зверове. Щяхме да се справим с няколко легиона орки, но ако през портала се промъкнеше някой от черните лордове на Средната Земя, тогава София щеше да изчезне от картата на света.

Отбих няколко атаки и се оказах сам-самичък, заобиколен от орки и варвари. Нападаха ме от всички страни и магическата броня от кости започна да поддава. Въртях куба, който бе нажежен до бяло, а горещата верига изгаряше дланта ми. Щях да умра насред армия от измислени злодеи, когато през портала прелетя един малък дракон, разбута всичко по пътя си и излетя през витрината.

— Ново двайсет — ядосах се. — Сега освен мори и вълци ще гоня и дракони.

От портала се показваха две огромни пипала, зад които се подаваше нещо като чудовище от фантастика на ужаса. Огромни пипала на октопод или навярно гигантска сепия се протягаха хищно от процепа на портала.

Издръпнах. Имах шанс да спра всичко това. Кубът всеки момент щеше да се взриви и да ме направи на парчета. Не се поколебах, завъртях го и го хвърлих към портала. Артефактът полетя към отворения разлом, като засмукваше всичко по пътя си. Аз покрих тялото си с броня от тръни и хукнах отчаяно към изхода, викайки:

— Бягайте! Бягайте!

Земята под нас се разтресе. Взривната вълна ме повали и около мен заваляха парчета стъкла и мазилка. Последваха няколко вторични взрива от останалите разломи. Изпаднах в шок, защото не чуха нищо. Имах чувството, че ще остана така с часове, когато една тежка десница се пресегна към мен. Грабнах подадената ръка и Георги Мечока ме изправи на крака.

— Елена?! — попитах аз.

Георги посочи нагоре по булеварда и я видях как гонеше превъплътения във вълк Миро. Защо Ели не се превръща в орел? Нямаше шанс да го настигнем. Миро имаше голям аванс и вече се спускаше надолу по стълбите на метрото. В този момент усетих, че отново имам достъп до вихрушката. Възползвах се на мига. Тялото ми олекна, изгуби плътност, стрелнах се като ураганен вятър и подминах Елена.

Летях с такава скорост, че събарях хората по пътя си. Видях как Мирослав слиза на станцията и се напъхва в една потегляща мотриса. Вратите се затваряха, но в последния момент успях да се вмъкна в тънкия процеп. Съборих няколко души на земята и се преобразих в човешкото си тяло. Последваха няколко псуви, които загърънаха от изненада.

Миро бе на път да изхаби последния си коз. Натисна едно копче на таблета и го насочи към мен. От дисплея блесна светлина и започна да се отваря портал от света на някаква игра. Претърколих се по пода, стигнах до ръката му и я порязах с острието, което оформиха пръстите ми. Миро извика и изпусна магическото средство за призоваване. Изправихме се лице в лице. Грабнах го за бронята и го бълснах в стената.

— Кажи ми къде са останалите двама — рекох заплашително — и може и да те оставя да живееш.

— Късно е — отвърна той и се разсмя истерично. — Довечера градът ще разбере истината, а след това и целият свят.

— Тъпак, колко мило, че ми съобщи за плановете ви. Ще причините хаос и смърт, само за да отървете собствените кожи. Това ли искахте?

Притиснат в тъгъла, Миро преглътна тежко и каза:

— Просто исках да бъда писател — в очите му прочетох безкрайна тъга. — Исках да пиша стихове като Киплинг и фентъзи като Толкин. Никога не съм искал да стана Шаман.

Посвещението в шаманизма бе жесток, донякъде нечовешки ритуал. Когато шаманите надушеха дете с дарба, те го отделяха от родителите му и ги хипнотизираха, за да не помнят нищо. Но когато Вълците откриеха един от тях, те убиваха родителите му. Те бяха погубили родителите му, аз убих приятелката му, а моите приятели щяха да убият неговите приятели. Това бе законът на джунглата. Така се живееше в света на шаманите.

— Жана — изведнъж рече. — Тя е малка и неопитна. Пощади я, моля те! Убий мен, но спаси нея.

Гласът му трепереше, но в него се долавяше загриженост и страх за момичето. Драматично, романтично и тъжно. Някак, като в пьеса на Шекспир.

— Съжалявам...

Прерязах гърлото му. Чувствах се като злодей, но не можех да прости касапницата в книжарницата. Това бе жестоко и безответствено. Именно за това бях станал Шаман — за да предпазвам смъртните от злите намерения на създания като Вълците. Хипнотизирах хората в мотрисата и взех електронния таблет. За първи път държах такова нещо в ръцете си. Имах време да го разучава по пътя на връщане.

* * *

Когато се върнах обратно на площада, районът около книжарница бе блокиран от полиция. Елена, Игнат и Мечока наблюдаваха от разстояние. Погледнаха и преди да попипат какво е станало, им връчих таблета с думите:

— По дяволите книгите. Довечера отиваме на опера.

Елена се зачете в дисплея и рече:

— Искаш да кажеш мюзикъл. Довечера ще се играе модерен мюзикъл, вариант на операта Тоска в... защитен автоматон номер едно на България... Тоест, Национален дворец на културата, НДК.

— Бившият номер едно — каза Мечока. — Откакто направиха зала Армеец, вече никой не охранява НДК.

Усмихнах се. Автоматоните представляваха страховити бойни машини, които се движеха на огромни механични крака. Повечето бяха построени по времето на комунизма и представляваха синтез от магия и технология.

— Изглежда Сибил и Виктор са певчески натури. Ако някой отгоре си беше направил труда да ни даде информация за хобитата на затворниците, тази работа щеше да е дваж по-лесна.

Настъпи кратко мълчание. Елена не се поинтересува дали не съм ранен и как е минал боят в метрото. Затова понечих да си тръгна, но Игнат ме спря.

— Ей, Бързак — обади се неочеквано Игнат с дебелия си глас. — Каква беше тази щуротия с ураганния вятър?

Спрях се, обърнах се към Игнат и в следващия момент откачих онова, което бе останало от костната броня. Тримата се загледаха в татуировките ми. Шаманите обикновено имаха по две, аз притежавах пет:

— Преди години, двама идиоти изровиха в разкопките на Сердика древна книга със забранени шамански практики. Когато счупиха печата ѝ, за да я отворят и придобият това знание, те пуснаха в нашия свят стотици духове мори. За да им се размине смъртната присъда, единият бе наказан да спре да практикува, а другият пратиха да почисти морите, преди да са изяли някой друг човек.

— Единият идиот е Вихър Бързака — заключи Елена.

— А другият е един турчин — отвърнах аз.

С това разговорът се изчерпа. Разбрахме се да си дадем кратка почивка и ще се опитаме да хванем Сибил по време на премиерата.

* * *

С дружината се срещнахме на един от входовете на зала едно на НДК. Всички се бяхме въоръжили до зъби, а оръжията бяха добре прикрити под официалните ни костюми. Бях облечен в захабеното сако от абитуриентския ми бал, което още ми ставаше. Носех и една зелена риза, която се оказа скъсана и неизпрана. Приличах на изпаднал германец, както се казва, но за сметка на това въоръжен с воля. Не

ставаше дума само за парите, а за съдбата на нашия свят. Кимнах на Елена и останалите.

— За града пътува цяла армия от дружини — каза Мечока. — Ще обсадят сградата, когато пристигнат. Дотогава сме сами.

— Повикал съм подкрепления от кучета — рекох аз.

Притесняваше ме, че Ибрям Ага си бе изключил телефона. Да не би и той да бе станал жертва на някой вълчи капан?

— Време е да влизаме, че закъсняхме — изкомандва Елена.

Влязохме и се настанихме по местата си. Няколко от моите хора, седнали наоколо, ми дадоха знак, че имат готовност за бой. С Елена бяхме изработили няколко варианта на действие. Първото е незабавно нахлуване на сцената, в случай че сценарият с Миро се повтореше. Ако това не се случеше, щяхме да се представим за журналисти и да ги уловим след представлението. В случай на издънка, трябваше да им отрежем пътя до командната зала на НДК. За това се бях погрижил, тъй като всичко бе така занемарено, че в последните години никой не пазеше залата. Шаманите нямаха бюджета да си позволят скъпо платени змейове-пазители.

С над три хилядите си места, огромните тераси и сцена, зала едно бе внушителна. Мюзикълът бе интерпретация на някакъв известен англичанин върху операта от Пучини.

Разбирах малко от мюзикъли и никак от опера, но това, което видях като декори и костюми, ме порази. Бяхме изпуснали първите петнадесет минути, но след като прочетох анотацията, успях да навляза в сюжета. В оригинала ставаше дума за избягал политически затворник, който търси убежище в една катедрала. В центъра на цялата драма е жена на име Флория Тоска, но за разлика от оригинала на Пучини, в мюзикъла сюжетът се случващ в Япония. Затова по сцената се разхождаха, танцуваха и подскачаха хора в костюми на самураи, гейши и они-демони с маски, тъй като явно интерпретацията биеше на приказка.

— Дори няма да изтъквам иронията с избягалия затворник — прошепнах на Ели.

— Дали са ни усетили вече? — попита ме тя.

Орлите, както повечето птици, почти нямаха обоняние, затова рекох:

— Щом ги надушвам, значи и те ни надушват.

Повече не продумахме, защото бяхме нащрек за някой безумен вълчи ритуал на сцената, който да бъде събркан от публиката за част от мизансцена. Бяхме се въоръжили с микрофони и радиостанции. Не можехме да допуснем отново гафа с книжарницата. Тук имаше много повече хора, които не подозираха какво може да им се случи. Този път не можеше да се дъним.

Следях внимателно поведението на Сибил, още от първата ѝ поява. Тя, разбира се, играеше Тоска и бе гримирана и облечена като гейша, заедно с всичките аксесоари като захваната от пръчици коса. Нямах никаква представа какви функции изпълняват гейшите и дали всичкото това не е по-скоро една гавра с творчеството на Джакомо Пучини. Представлението би накарало повечето изкуствоведи да си скъсят дипломите, но аз искрено се забавлявах. Не всички неща, направени за любители и непрофесионалисти, бяха лоши.

Не беше трудно да се досетя, че избягалият затворник, в случая преследван ронин (самурай без господар), е Виктор. Носеше кимоно и странна кабуки маска. Другите, освен художника, също в главна роля, но не бе шаман, не ме вълнуваха.

Издръпнах, когато дойде сцената, в която художникът щеше да рисува портрет на Тоска. Ели беше готова да нападнем, тъй като и тя си мислеше, че от нея ще изскочи някой истински, а не сценичен демон, готов да се смърт. Слава богу, нищо не се случи.

Мюзикълът продължи спокойно, без никакви произшествия и бдителността ни бе приспана. След всичките драми, интриги и вричания в любов, гейшата показва предателската си натура и се стига до края на цялото музикално пиршество — екзекуцията на затворника. Точно в тази финална част бяхме подведени за втори път. Заобиколен от десетина имперски войници в самурайски брони, Виктор извади катаната си и коленичи.

Прекалено късно усетих миризмата на магия. Надигнах се с псувня, но музиката ме заглуши. От нивото, на което бяхме застанали, нямаше как да видим, че войниците са строени във формата на пентграма. Нито да се досетим, че катаната е истинска или че Виктор ще си направи сепуко.

Гъста мъгла се спусна над сцената. Публиката беше объркана какво се случва. Последва писък и музиката спря. Когато мъгловините се разсеяха, на мястото на войните стояха отвратителни зомбити,

обсебени от мори. Виктор и Тоска бяха напуснали сцената. Излях заповед по радиостанцията:

— Изиграха ни! Действайте!

— Мамка му — изпсува Елена. — Всеки път в една и съща мотика се удряме. Всеки път!

— Почват да ми писват тия купешки номера с призоваване на разни парцали и сополи.

„Писнали“ е меко казано, защото бях уплашен като заек. Ритуалът, който Виктор извърши, му даваше сили, десетократно надхвърлящи моите. А всеки път когато някой направеше нещо забранено, изскачаха мори.

Кучетата нахлуха с извадени мечове и копия на сцената и влязоха в бой с духовете. Публиката избухна в аплодисменти, като си мислеше, че това е част от шоуто, без да подозира, че животът е изложен на опасност. С Елена и нейната дружина се качихме на сцената със свален камуфлаж. Публиката реши, че и ние сме част от шоуто, което между другото бе зрелицно, защото на мястото на един убит дух изскачаха още два.

Имах вяра на моите хора. Затова с Елена се спуснахме към гримърните, където нахлюхме като варвари, готови да всяват хаос. Разбутахме актьорите, които се преобличаха за последното си излизане. Със заплаха за бой Елена се опита да разбере, къде са Сибил и Виктор, но никой не ѝ отговори. Докато тя се разправяше, аз проверих по радиостанцията отряда пред командната зала. Никой не ми отговаряше. Изтръпнах и предупредих Елена.

В този момент радиостанцията ми гръмна.

— Духовете нападнаха хората — обади се едно от кучетата, които бяха на сцената. — Тук става нещо, нахлуват Вълци... отвсякъде...

Кръвта ни се смрази.

— Трябваше директно да се качим на сцената и да ги утрепем — крещеше ядосан Мечока. — Не да гледаме песнички и танци...

— Имам нужда от Игнат и Мечока да помогнат на псетата да евакуират хората — извиках на Елена. — Ти идваш с мен в залата.

— Кой, по дяволите, те назначи за шибан командир — рече ядосано Мечока, който явно бе изнервен от всичко, което се бе случило. Обърна се и ме погледна свирепо.

— Толкова сте сладки, когато сте ядосани — подхвърлих аз.

Усмихнах им се и без да чакам още коментари, хукнах към командната зала. Ели измърмори нещо, прати Игнат и Мечока на сцената, след което ме последва.

С тичане по ескалаторите се озовахме на седмия етаж. Там, в една скрита конферентна зала, зад малка врата, наподобяваща корабен шлюз, бе разположен командитният пункт на автомата. Вратата бе оплискана с кръв, а двама шамани, които бях обучавал навремето, лежаха убити пред нея.

С бойна готовност прекрачихме прага на залата. Ако шаманите не лежаха в собствената си кръв, щях да ахна от архаичния хардуер, с които се управляваше тази бойна станция. За миг се почувствах все едно съм в някой техноцентър на Северна Корея. Огромна видеостена, слобена от стари телевизори тип „кашон“. Компютри „Правец“ и пултове с копчета като от стар фантастичен филм.

Последният защитник от кучетата бе паднал в краката на Сибил. Тя ни бе обърнала гръб, а в ръцете си държеше обагрени в кръв катани. Ели приготви щита и меча си, а тялото ми се покри с тръни и шипове. В този момент подът под нас се разлюля и за малко да изгубим равновесие. Видео стената се включи и на нея се появи изображение на НДК, чийто изходи се разопаковаха в огромни метални крака като от фантастичен филм за гигантски роботи. Автоматонът бе активиран!

— Закъсняхте — каза подигравателно Сибил и се обърна срещу нас. Лицето под грима бе неразгадаемо.

Не бяхме закъснели, ние се бяхме провалили. В миналото се бях издънвал лошо, но това, това вече беше сериозно. Армията, с позволение на Шаманите, може да активира автоматон само в кран случай, като например война или нашествие на извънземни.

— Не сме дошли да ти вземаме автограф — изсъска Елена. — А да ти отделим главата от тялото.

— Кой те е научил да управляваш това нещо?! — попитах — Само змейовете могат да ги контролират.

Автоматонът рязко се наклони в другата посока и едва не паднахме.

— Не ми и трябва да го управлявам — усмихна ни се ехидно Сибил. — Пуснах вирус в тази соц-бракма. Все в гъз дали ще угасне

след два километра или ще помете всичко по пътя си. Все в гъз, и все в твоя, миличка.

Сибил се засили към нас и направи два светкавични скока, подобни на циганско колело. Преди да премигна, двете й катани се сблъскаха във вдигнатия щит на Елена. Ели контраатакува и Сибил се отдръпна назад. Автоматонът се заклатушка, но за Сибил това нямаше значение, тя танцуваше върху неравната платформа. Ели компенсираше, защото се биеше с щит и меч, а да размахваш две катани срещу добре трениран противник с щит не бе най-добрата идея. Ели притисна Сибил до един от мониторите, но Сибил бе пъргава и успя да отблъсне орлицата с ритник. Автоматонът се люшна и Ели едва не падна зад мен. Увиснах между двете и се чудех какво да правя. Докато те се дуелираха, мониторите изльчваха графика на НДК, която подобно на паяк, стъпваше с огромните си механични крака върху пътната настилка на булеварда и пробиваше дупки. Всеки момент щяхме да се сблъскаме с хотел Хилтън.

Юрнах се срещу управлението. Надявах се Ели да може да овладее ситуацията. Изправих се срещу стена от бутони, копчета и монитори със старомоден интерфейс на руски език, които не ми говореха абсолютно нищо. Докато умувах, зад мен трещеше сблъсък на стомана. Започнаха да светят аварийни лампи, предупреждаващи за сблъсък. Този път паниката ме бе сковала и не виждах изход.

Оглеждах се за бутона за спиране, но една ръчка, която напомняше на аварийна, ми грабна вниманието. Пресегнах се, но в този момент автоматонът се сблъска с Хилтън и аз се строполих върху уредбата от компютри до мен. Машината измени траекторията си и тръгна към жилищните сгради, от другата страна на кучешката градинка, зад хотела.

— Вихърче, спри да се туткаш — извика Елена. — И направи нещо.

Принципно не бих се отзовал на обръщение като „Вихърче“, но се обърнах и видях, че в сблъсъка Елена бе изпуснala меча си и се бранеше само с щит. Сибил връхлиташе от всички посоки. Промуши Елена в крака и моето момиче изрева, а после свали гарда. Втората атака бе към главата, но във фаталния момент аз се пресегнах напред, ръката ми се превърна в огромна лоза, която се стрелна като змия и се уви около ръката на Сибил. Дръпнах към мен и Сибил направи едно от

циганските си колелата и едва не ме закла с катаната си. Затанцувахме в лудешки танц. Основните стъпки и движения в него включваха, „освободи се от Виктор“ и „Убий Вихър“. Получих няколко повърхностни рани. След малко това престана да бъде танц и се превърна в смъртоносна игра на дърпане на въже. В този момент си спомних, че ако пуснеш въжето, онзи отзад ще падне. Отпуснах лозата и Сибил така се стовари върху аварийната спирачка. Отекна неприятен звук от счупени кости. Опитах се да си представя болката.

Мониторите зад нея дадоха на късо и изгърмяха. Автоматонът се разтресе и зави сирена. Мек женски глас от високоговорител започна да отброява секунди до самоунищожение на залата. Сибил беше зашеметена от удара, а в залата лумна пожар. Притичах залитайки до Елена, помогнах ѝ да се изправи и двамата прекрачихме изхода на залата.

— Четири, три... — отброяваше гласът.

— Затвори шлюза — изкрещя ми Елена.

Не обичах да ме командват и затова я пуснах на пода. Втурнах се към вратата, но пантите така бяха заяли, че не успях за я затръшна на време. Взривната вълна ме повали на пода, а отвътре изригнаха пламъци. Автоматонът се бе срутил върху жилищните сгради и усетихме мощно земетресение, което сякаш продължи цяла вечност.

Измъкнахме се от димящия ад през централния вход или това, което бе останало от него. Елена се крепеше на рамото ми. На слизане преминахме през зала едно. Не ми бе съвсем ясно какво се бе случило тук. Около няколко хиляди седалки бяха овъглени, а цялата зала бе потънала в трупове на цивилни. Огромна праисторическа змия лежеше на сцената с откъсната глава. Мечока бе рухнал сред трупове от Вълци и Зомбита. Елена се надвеси над трупа му и едва не зарида.

За шестте години, през които бях отсъстввал, този човек явно ѝ бе станал много близък. И на мен не ми бе по-леко. Нито едно от Кучетата не беше оцеляло. Като термопили се бяха сражавали, за да спрат нашествието на морите.

Помогнах на Ели да седне на едно парче бетон и се огледах. Бяхме спрели Вълците. Но на каква цена? Следите от унищожението се равняваха на милиони левове, които щяхме да изплащаме с

данъците си. Половината от намирация се наблизо хотел „Хилтън“ бе отнесена, а задната част на автомата се бе разбила в жилищните сгради в района на хотела. Пострадалите бяха десетки.

Ели бе потънала в мълчание. Премисляше случилото се. Разрових се из джобовете си за някоя цигара. Запалих и се отпуснах. В далечината като приглушен екот се чуха сирени на пожарни и линейки. Тютюневият дим ме успокояваше. Беше затишие пред буря. В следващия миг бях заслепен от рязка мигаща светлина и се прикрих с ръка.

— Сега пък какво? — измрънках. — Извънземни ли?

Светлината изчезна и на нейно място се материализира Виктор. Бълсна ме вълна от енергията му. Изглеждаше два пъти по-едър, отколкото на сцената. В мускулите му бяха вклинени отвратителни бели същества, които приличаха на червеи. Лицето му бе скрито от самурайската маска, в едната си ръка държеше легендарния меч на хан Крум, а в другата — чашата, направена от черепа на Никифор. Нещастникът се обрекъл на прокуби и проклятия, за да придобие тези артефакти и навярно бе продал душата си.

С Ели се спогледахме. Дадох ѝ сигнал за атака и двамата се нахвърлихме върху него. Всичко се слуци толкова бързо, че не успях да реагирам. Елена се строполи на земята, а юмрукът на Виктор ме запрати в развалините от катастрофата.

Имах чувството, че ме бе ударил камион. Така ми се виеше свят, че не знаех къде се намирам. Изправих се трудно, бях замаян, но веднага дойдох на себе си като видях как Виктор сваля Елена на колене. Тя ме гледаше като храбро животно, което знаеше, че ще умре. В същия момент Виктор отряза главата ѝ. Примигнах, отказвайки да повярвам на случващото се. Виктор захвърли главата ѝ в краката ми.

— Копеле... — извиках аз.

Ръката ми се превърна в меч, тялото ми се покри с броня и се хвърлих срещу него. Виктор ме парира с меча на хан Крум. Побиха ме тръпки от допира. Това острие бе изковано да убива демони. Заслепен от ярост, атакувах. Виктор отбиваше атаките ми. Остриетата ни се кръстосаха най-малко десетина пъти, когато той блокира удара ми и ми нанесе юмрук в зъбите.

Ударът ме хвърли на пет метра и едвам успях да се приземя на крака. Заслепен от ярост и без капка мисъл в главата, нападнах отново

като го принудих да отстъпи. Тъкмо си мислех, че съм успял да пробия гарда му, когато той мълниеносно ме финтира, озова се зад мен и едва не ми счупи врата с мощн удар в тила. Строполих се по лице в краката му. Той грабна ръката ми, изви я, сякаш огъва клон, и я прекърши на две.

Бях в шок и първоначално не усетих нищо. Виктор отстъпи назад.

— Ставай, куче!

Едва се надигнах.

— Господи — проплаках, като имах чувството, че умирам.

Виктор се приближи към мен, зашлели ме и аз полетях на още няколко метра. Ребрата ми изпукаха.

— Няма Господ или Вселена, към които да се обърнем — изръмжа той, приближавайки се към мен. — Дори да ги има, ние сме нищожни прашинки, от които Вселената и Бог не се интересуват.

Виктор ме грабна за врата и ме вдигна.

— Ти уби приятелката ми, а аз убих твоята. — В очите му грееше пламъкът на лудостта. — Но още не сме квит. Ръката ти счупих заради малката Жана. Лесно е да се убиват деца, а?

— Не думай... — задавих се в кръвта, която течеше от устните ми.

— Ти си Ловец, нали? Обичаш да си играеш на криеница с жертвата, хм? — говореше през зъби като психопат. — Тогава ще си поиграем на криеница. Броя до десет, имаш време да се скриеш. Ако успееш да избягаш, ще спасиш кожата си.

Виктор ме срита между краката. Ритникът му бе тъй мощн, че се срутих на колене.

— Десет, девет...

Превъплътих се в куче и побягнах през булеварда към кучешката градинка зад „Хилтън“. Никога не съм се чувствал толкова унижен през живота си. Битото куче бягаше. Играех по правилата на врага, с надежда да спася жалката си кожа, вместо да остана и да умра като мъж.

Навлязох в градинката, накуцвайки на три крака. Ловец от Ордена на кучетата, който бе преследван в кучешката градинка. Не знам дали там горе имаше Господ, карма или късмет, но в едно бях убеден. Съществуваше ирония. Сърцето ми биеше лудо, адреналинът

сякаш щеше да изхвърчи през гърдите ми, а страхът ме караше да удвоя скоростта. Трябваше да си спечеля време, докато някоя от дружините ме намереше. Насочих се към рекичката. Тъкмо когато си мислех, че съм успял да избягам, пред детската площадка ме посрещна Виктор.

Мигом приех човешката си форма, а лявата ми ръка мутира в камшик. Нанесох няколко удара, но Виктор дори да бе усетил болка, не го показва по никакъв начин. Когато му писна да си играе, наряза камшика с меча си. Спусна се към мен, и мигновено ме улови за ръката.

— Какво е чувството да си преследван? — попита ме той — Да бъдеш жертва, да те гонят? Забавно ли е?

— Забавно е, когато е за кинти — усмихнах му се. Можеше да ме бие колкото си иска, но да прекупи духа ми — никога!

— Истинските творци рядко създават за пари. Миро беше добър писател. Ти погуби един творец. Аз усетих смъртта му. Ние, Вълците, сме емоционално свързани и това ни прави повече хора от вас... Появрай, душата ми ме болеше повече, отколкото ще те заболи теб...

Искаше да ме прекупи с приказките си. Или просто беше психопат, чийто мозък се бе изпържил в ада на затвора „Царевец“. В следващия миг Виктор ми приложи някаква безумна хватка и усетих как китката ми поддева и се троши. Изревах от болка. Сетне той ме удари с чело и строши носа ми. Кръвта шурна надолу по устата ми.

— Хайде, давай! — Заплюх го в лицето с кръвта, която ме давеше. — Убий ме де, задето прекупих всичко, което обичаш, прокълнат вълк, долен червей...

— Не, първо ще ти помогна да изкупиш греховете си. Бягай, бягай, куче, и може и да те оставя да живееш.

Нямах намерение да бягам. Щях да стоя докато не ме убиеше.

— Убих жалката ви курвичка Жана — извиках аз, но Виктор беше изчезнал и не го надушвах. — Приятелката Сибил се пържеше в адски писъци...

Ответна реакция нямаше. Изправих се, имах все още енергия за магии, но реших да си ги спестя, ако ми се паднеше случай да се спася. Залитайки, се насочих към мостчето на рекичката. Честно казано, нямах си представа къде отивам. Затова седнах на една пейка. Бях на ръба да се разплача, защото усещах, че няма да изляза жив от тази

ситуация. Не и този път. А дружините ги нямаше никакви. Преобразих се в куче и когато отпочинах минутка-две, продължих по пътя.

Наблизавайки басейна „Спартак“, усетих тежката миризма на Вълк. Тя бе последвана от ръмжене. Пътят към мостчето бе блокиран от Виктор, който бе превъплътен в огромно стокилограмово черно вълчище. То се засили към мен и ме повали на земята. Бе огромен в сравнение с мен и така ме задави, че едва не ме уби. Играеше си с моята особа като котка с мишка. Дори да се бях превърнал в каракачанка, едва ли щях да имам шанс. Разигра се жестока картичка, достойна за документален филм, в който лъвове убиват антилопи. С мощните си челюсти той счупи един от краката ми. Нададох болезнен вой.

Сетне се надвеси над мен и каза:

— Вгледай се в очите ми!

Не желаех, но той изръмжа заплашително.

— Виж болката в очите ми!

Погледнах в огромните червени очи. Сякаш нещо грабна душата ми и я прекара през тунел. Тунел, изпълнен с болезнени спомени и страдания. Станах ням свидетел на роднините му, умиращи в пламъците на Клисура след Априлското въстание. Тогава той е едва на десет. После, как е обучаван с брат си в Лагера на Шаманите. Десетилетия по-късно, видях как родителите му са убити при смяната на властта след 9-ти септември.

— Защо ми показваш всичко това? — усещах емоцията и страданията му, както и че ще се разплача.

— Гледай! — каза ми той.

Потънах в още по-болезнени спомени. Видях клането при Райската хижа. Вълците не бяха предатели. Смятаха, че те са прави и че вършат добро. Видях как Мечките, Орлите, Кучетата и Змиите убиват Змия-пазител и извършват преврата. Вълците се опитваха да ги спрат, но сред тях имаше предател — родният брат на Виктор. Лицето му ми бе познато, но не го виждах ясно. Вълците бяха победени и прокудени.

— Не вярвам... — Всичко, което бях учили, всичко, в което се бях клел, бе лъжа; това беше някакъв трик. — Защо вие да сте добрите, а ние — лошите? Защо?

— Защо е зло, когато другото племе убие войните ни и насили жените ни? — отвърна ми на въпроса с въпрос. — И защо е добро, когато ние го правим? Няма добро и зло. Хората са такива и над тях царува една-единствена зла сила — страх.

Не знаех прав ли беше или не. Кой беше предателят и кой — онеправданият, но десетки хиляди щяха да умрат, само заради тази несправедливост. Затова презирах Виктор и не можех да оправдая всичко това.

— Вие не сте по-различни. Дори сте по-лоши... ти продаде душата си заради всичко това.

— Продадох душата си в името на истината — каза ми той. — Кажи ми сега — искаш ли да живееш след всичко това, което научи тази нощ?

Нямах отговор. Лежах безмълвно и вече нищо нямаше значение. Най-лесно беше да умра, освободен от тревогите и отговорността, която трябваше да поема, ако това бе истина. Свободен от оковите на мъката по убитата Елена.

Ледена топка профуча изневиделица и удари Виктор в муцуната. Пръски лед хвръкнаха наоколо. Между нас падна една буца, която набързо се покри в лед и се върна в посоката, от която бе изстреляна.

В другия край на моста бе застанал Ибрям Ага.

— Ти! — изляя Виктор.

— Ибрям Ага, бягай! — викнах аз с пресипнал глас — Той черпи енергия от черепа на Никифор... а мечът...

Ибрям Ага не ми отвърна и в следващия миг се превъплъти в огромен леден вълк. Какво, по дяволите, се случваше? Ибрям Ага също ли беше Вълк? Не можех да нареждам пъзела в момента. Двамата се бяха вкопчили в жестока битка. Нямаше никакъв мотив за тази омраза, никаква логика. И двамата бяха толкова могъщи, че в боя си събаряха цели дървета. Хапаха се и се драскаха по изключително жесток начин. Силите на Виктор сякаш отслабваха.

И тогава се сетих за Закона за противодействието. Мечът и черепът даваха неимоверна мощ, но при злоупотреба със силата им, те започваха да изсмукват енергията на притежателя си и можеха и дори да го убият. Виктор не беше предвидил появата на още един играч и бе заложил всичко на това да ме пречупи и да ме спечели на своя страна.

Наблюдавах с напрежение битката и накрая Ибрям Ага успя да притисне Виктор. Виктор бе тежко ранен. Ибрям Ага — също.

— Хайде, куче проклето! — Ибрям Ага се обърна към мен с вик.
— Знаеш какво да правиш! Накови го!

— Не го слушай! — извика Виктор. — Това е капан.

Игнорирах Виктор, приех човешка форма и извиках последните си запаси на енергия. Точно този момент чаках. Тялото ми се покри с остри тръни, които изстрелях към отслабения Виктор. Остриетата го забиха за оградата като едно от остриетата бе преминало през сърцето му. Прикован като Прометей, Вълкът се гърчеше в предсмъртна агония. Но този път нямаше да има Херкулес, който да го освободи. Ибрям Ага прие човешкия си облик.

— Да го... — понечих да кажа, но едва дишах от болката в ребрата.

— Изглежда, че в играта си на котка и мишка, малкият ми Виктор е изчерпал напълно силите на Меча и Черепа — рече Ибрям Ага — Доста тъпичко постъпи в жаждата си за мъст. Е, двама се карат, третият печели. Така и не го запомни това Виктор.

— Проклет да си навеки, Кириле... — изръмжа Виктор. — Отрекох се от теб, братко. Проклет бъди, предателски кучи сине!

Могъщият звяр Виктор издъхна пред очите ми.

— Кирил? Предател?! — прошепнах аз и в този момент подредих целия пъзел.

Ибрям Ага не беше никакъв турчин. Никога не го бях чувал да говори на турски език, нито познавах някой негов роднина да потвърди това. Той бе предателят в лагера на Вълците преди години. Чак сега си спомних — огромен бял вълк.

— Ти не си турчин — отвърнах, стискайки зъби от болка. — Ти си българин, който се прави на турчин, на всичкото отгоре — Вълк.

— Поради що се срамиш да се наречеш Българин? — изригна в смях Ибрям Ага. — Години наред ме мислеха за Куче. Никой не можа да ме разкрие. Между другото, добър беше мюзикълът, а?

— Дано умреш от рак! Бавно и мъчително! Боклук такъв! — казах ядно. — Можеше да спасиш Елена.

— Не сте един за друг. Тя все се оплакваше, че свършващ бързо.
— Ибрям Ага ми се усмихна мазно и се изплю. — Нямаше смисъл да се хая за нея.

— А парите?

— Паричките си ги има, но няма да ти ги дам — отвърна Ибрям-Кирил и се разсмя надменно. — Силата от Меча и Черепа не ми трябват — тях оставям на глупаците. Виж, парите са друго нещо, а ти помогна много. Но понеже ти нямам вяра, че ще си трайкаш, ще се наложи да те подложа на евтаназия. Релакс, няма да боли! Аз не съм садист като моето братче, ей тука.

Кирил срита трупа на Виктор.

— Какво стана с кармата, Ибрям Ага? — Опитвах се да спечеля време, докато събера сили, да избягам под формата на куче.

— О, в нея има резон. За два дена ти причини смъртта на много хора. Не знам каква карма ще изкупваш, но сигурно е голяма. Аз обаче вярвам в парите. А те носят духовна радост. Една екскурзия до Бали ще ми дойде добре. Таман да подиря малко мъдростта на източка.

— Циничен простак! — нямах сили за нищо друго.

Кирил ме срита в лицето и аз се проснах на земята. Костта изпушка, ченето се счупи.

— Караж ме да ставам лош, като батко ми.

— Умри... — друго не се сетих какво да му пожелая.

Ибрям Ага се надвеси над мен. Ръката му се превърна в ледено острие. Отказвах да приема съдбата на пешка, която трябва да бъде жертвана на офицер. Превърнах се в куче и се опитах да избягам. В следващия миг нещо опари силно козината ми. Топъл вятър едва не ме помете, а зад Ибрям Ага се разпериха чифт огнени криле, които имаха размаха на пътно платно.

Огромен пламтящ феникс, пръскащ жупел наоколо, се появи зад изненадания Кирил и нажежените му крила го покриха в смъртоносен капан. Кирил се опитваше да разсече горящите пера с леденото си острие, но температура бе толкова висока, че самият той започна да се разтапя.

Огън и лед се сблъскаха пред очите ми. Ледът се изпаряваше с бързи темпове, но успяваше да изгаси много от огъня. За щастие, пламъците бяха по-силни. След половин часова стихия, ледът бе стопен, а от феникса бе останало малко огнище във формата на човешко същество.

Когато пламъците изтляха, аз докуцуках до тялото, което бе на младо момиче. Ахнах от щастие, изненада и притеснение. Това бе

тялото на Елена. Побутнах я с муцунка, усещайки, че е жива. Но как беше възможно? Започнах да я ближа по нослето и тя отвори очи.

— Елена? Как е възможно това...

Тя ме гледаше с игривия си поглед.

— Глупав Вихър — рече ми тя. — Аз не съм Орел, а Жар птица. Не мога да умра.

Сълза се спусна по бузата ми. Как не се досетих? В лагерите на шаманите, един на хиляди Орли се раждаше с дарбата на Феникса. Разплаках се като малко дете.

Месеци по-късно с Елена се разхождахме из Женския пазар. Аз бях прочистил всички мори и се чувствах свободен. С Елена се разхождахме и ядяхме ягоди. Така и не станахме отново гаджета, но като цяло се забавлявахме добре. Бяхме си дали почивка от магичния свят, в който избухна гражданска война. Ако ни повикаха по спешност, можеше и да се отзовем в лагерите, въпреки че след предателството на Вълците нямах никакво желание да им помагам.

— Имам чувството, че се доближавам до скритите кинти на Ибрям Ага — казах аз, докато се разхождахме и похапвахме.

— Не мога да повярвам, че след всичко, което се случи, ти мислиш за пари — сгълча ме Елена.

— Ами какво да ти кажа — усмихнах се. — Такъв съм си. Мисля, че съм си ги заслужил...

— Нищо чудно, че те зарязах — каза тя и двамата се засмяхме.

Слънцето се скри зад Витоша и светлината започна да отстъпва място на мрака. А мракът носеше тъмнина, която не бе толкова страшна и не бе задължително зла.

ДИМИТЪР ДИМИТРОВ КРАЯТ НА СЪНИЩАТА

Моника отново не можеше да спи. Последните седмици оставаше будна по цяла нощ, а когато заспеше, не сънуваше и се събуждаше още по-уморена. Може би така беше по-добре. Все пак тя си го беше пожелала. Все още виждаше смъртта на Тони, когато затвореше очи.

... Моника си тръгва от срещата им сърдита и пресича булеварда. Тони, опитвайки се да я настигне и да се извини, се затичва след нея. Шофьорът на тира, загледан в червената ѝ рокля, не забелязва тичащия мъж. Тя се обръща и вижда Тони, който идва към нея. Как да му се сърди, като я погледне с този влюбен поглед? Той ѝ се усмихва и тръгва да каже нещо, когато многотонната машина го помита за частица от секундата...

Моника отвори очи и разтърси глава, за да се разсее. Поне не беше само тя. Целият свят изглежда отиваше по дяволите — масови оплаквания от безсъние заливаха болниците и стотици теории плъзнаха из медиите, една от друга по-налудничави. „Извънземни облъчват човечеството, за да го поробят!“, „Масоните направиха своя ход! Иде краят на света!“. Вестниците сякаш се състезаваха кой ще измисли най-шантавото обяснение. Зачетена в книгата си, Моника не усети кога е дошло време да ходи на работа. Облече се и тръгна към училището, където преподаваше психология от три години. Толкова приказни ѝ се виждаха днес улиците и сградите наоколо. Дори можеше да се закълне, че старата сграда срещу училището не беше обвита с бръшлян предния ден! А може би умът ѝ отново си играеше с нея? Преди два дена, докато се прибираще през един подлез, изведнъж се почувства все едно е в пещера и усети странни сенки да се размърдват в мрака... но един подпийнал мъж се бълсна в нея и я върна в реалността. Унесена в мисли, тя поздрави набързо колегите се и тръгна към класната стая. Беше най-младата учителка в училището с нейните 29 години, но успяваше да поддържа дисциплина в часовете и да се

справя с учениците, въпреки че повечето от тях намираха часовете по психология за безсмислени и винаги когато можеха, бягаха от тях. Младата учителка стигна бързо до вратата на класната стая и я отвори, при което се озова в тронната зала на стар дворец. Смаяна, Моника се огледа наоколо и почука по массивната позлатена врата, водеща обратно към приемната на замъка. Самият замък не беше в много добро състояние. Огромните пердeta, които скриваха прозорците, приличаха на дрипи, позлатата на вратата беше потъмняла, дори липсваше част от трона, сякаш самото злато се бе съсухрило и отронило. Когато хвърли втори поглед към трона обаче, Моника забеляза, че някакъв човек е седнал на него и я гледа с очакване. Все още изумена от цялата ситуация, тя се приближи до него и го видя — мъж с дълга черна коса, която сякаш се сливаше с необичайния му плащ. Тя не можеше да определи от каква материя е направен, но на цвят беше толкова тъмен, че сякаш поглъща светлината наоколо. Единственото нещо, което светеше в неестествения мрак, бяха блестящи бели точкици, които приличаха на звезди, пръснати по нощното небе. Мъжът се изправи и отиде при нея, за да я разгледа по-добре. Моника се чувствуващо неловко и тъкмо щеше да попита какво се случва, когато мъжът я прекъсна.

— Значи ти си Тази, която наруши баланса? — гласът му избумтя в залата, безкрайно силен и същевременно мек. Очевидно говореше на себе си, но и да не беше така, младата жена се беше вцепенила и не знаеше какво да каже. — Това означава, че ти си тази, която трябва да го възстанови. И ще го направиш — по един или друг начин.

Гласът му караше пода да выбира и звучеше толкова сигурно, че сякаш ако кажеше, че черното е бяло, то щеше да стане такова.

Моника започваше вече да идва на себе си и прие, че може би не халюционира, но все още мислеше, че има някаква грешка.

— Кой сте Вие? — попита учтиво тя. Не знаеше кой е мъжът, но знаеше, че не иска да го обиди в никакъв случай.

Мъжът разпери ръце и гласът му прогърмя в залата.

— Аз съм Сън и мое е царството на сънищата и мечтите, както и на най-страшните кошмари!

Приказни и ужасни образи започнаха бясно да препускат през ума на Моника. Тя не можеше да види точно какви са изображенията, но смътно долавяше прекрасни пейзажи редом с ужаси, които караха сърцето й да се разтути и студена пот да избие по кожата й.

— На поетите и изобретателите! На идеите, въображението и ненаписаните истории! На всичко, което никога не е било и никога няма да бъде! — Образите рязко спряха, а гласът изведнъж загуби силата си и Сън звучеше като съвсем обикновен мъж. — Или поне бях... Докато ти не наруши баланса. Докато не прокуди един кошмар от моето царство. Спомняш ли си?

Въпросът жегна Моника. Тя знаеше за какво говори мъжът, но не можеше да повярва, че някой знае за това или че има някакво значение. Как беше разбрал този човек за кошмарите, които я преследваха след смъртта на Тони? Кошмари, в които сцената се повтаряше отново, и отново, и отново, докато не се събудеше с писък. Накрая ѝ беше дошло в повече и тя прекара няколко дни, без да заспива, желаейки от дъното на душата си кошмарите да спрат. Когато накрая заспа, отново видя смъртта на любимия си и през сълзи се разкрещя в съня и в реалността на кошмара, за да се махне веднъж и завинаги. Оттогава повече не сънува нищо. А единственият начин този човек да знае за това, беше той въобще да не е човек. Ако думите му за това кой е бяха истина, възможно ли беше наистина желанието ѝ да има нещо общо със случващото се по света?

— По погледа ти виждам, че си спомняш за какво говоря — извади я от унеса гласът на Сън. — И този кошмар, от който ти се отрече, вече е неподвластен на мен и света на сънищата. Нещо повече, той... — гласът на Сън потрепна, — разруши моя свят.

В очите на мъжа Моника видя тъга и чувство за вина и същевременно бе поразена от това, което чу.

— Но как? — запита изумена учителката.

— Направих всичко, което можах. Създадох непробиваеми стени и запратих срещу него армии от кошмари. Използвах най-могъщите оръжия и технологии, които някога някой човек ще сънува, но той беше недосегаем за силата ми и оръжиета от моя свят. — Сън си спомни безнадеждната война и стисна зъби. — Единственото, което успях да направя, бе да скрия целия си свят сред вашия.

Жената гледаше Сън и очакваше да продължи разказа си, но той не беше с нея. В ума си виждаше армиите от верни сънища и ужаси рамо до рамо, сражавайки се срещу кошмара на Моника. Безуспешно — оръжиета им не можеха дори да го наранят, защитите им не можеха да го забавят. С лекота унищожаваше ужаси, които са пълзели в

сънищата на хората в продължение на хиляди години. Дори Сън, който можеше да издига планини и да затрива градове с мисълта си, беше безпомощен срещу този кошмар.

Тишината бе нарушенa от учителката, която започна да проумява какво означават думите на Сън.

— И какво ще стане сега със света? — попита тя, надявайки се мъжът да разсее подозренията й.

— Все още не знам. Има три варианта — замислено отговори Сън. — Световете взаимно ще се отхвърлят, докато не престанат да съществуват или реалността и сънищата ще се слеят, като различните ужаси от моето царство започнат да стават материални, а цели части от вашия свят се превръщат просто в една измислица. Най-вероятно е обаче твойт кошмар да преследва мен и теб, докато не унищожи нас, а след това и останалата част от този свят.

— Какво ще се случи, ако не успеем да победим кошмара — вече отчаяна попита Моника.

— Тогава царството ми ще се върне в света на сънищата, а след време хората ще си мислят, че цялата история е била просто измислица.

Учителката се обнадежди. Значи все пак имаха шанс. Оставаше обаче едно нещо, което тя все още не проумяваше.

— Ами тогава... — запъна се тя, — как ще го направим?

— Няма ние да го правим. Ти ще го направиш — ти го създаде и го освободи от моята власт, затова само ти можеш да го нараниш. — Сън се намръщи. — За жалост не мога да ти кажа къде да го намериш или как да го победиш. Тези неща ще трябва да научиш сама. Има нещо обаче, което мога да ти подаря — каза той и почти се усмихна. — Преди да избягам от света на сънищата, успях да спася двамата си най- силни и верни поданици. Вземи това — те ще бъдат с теб и ще те пазят.

Сън извади от робата си обсипан с пера капан за сънища и го окачи на врата на Моника. Тя го разгледа и вдигна поглед, за да благодари, но видя пред себе си само вратата на класната стая.

Учителката влезе и учениците тръгнаха към чиновете си, но тя ги прекъсна.

— Свободни сте. Изчакайте да бие звънецът и си тръгвайте, но не вдигайте шум!

Класът нададе тихичък победоносен вик и всеки се върна при приятелите си. Моника излезе от училището с бърза стъпка и тръгна към дома, за да помисли над случилото се.

След петнадесетина минути път обаче тя видя, че улицата изведнъж свършва и започва голяма житна нива. Моника докосна класовете, за да се увери, че са истински. Явно все пак беше истина. Нещо нередно се случваше със света. Обърна се, но видя, че улицата я няма, а тя стои по средата на безкрайно поле. Паникъсана, започна да тича без посока, но полето беше едно и също навсякъде... с изключение на една черна черта по посока на залязващото слънце. Тя се затича натам, надявайки се, че ще намери спасението си, но за нейна изненада чертата ставаше все по-голяма и очевидно каквото и да беше това, то се приближаваше много бързо.

Уплашена и без да знае какво да прави, Моника щеше да се разплаче от безпомощност, когато усети, как капанът за сънища на гърдите ѝ се затопля. Обърна се и видя рицар в блъскави доспехи, яхнал огромен бял жребец. Лъскавият конник държеше огромен меч със златен ефес и масивен щит, бял като слонова кост, но в ръцете му и двете изглеждаха леки като перца.

— Кой си ти и какво е това, което идва към нас? — уплащено попита тя.

— Би трябвало да знаеш кой съм аз. Всички момчета са сънували, че са като мен, а момичетата, че са принцеси, които спасявам. Нима не си спомняш? — Моника се изчерви, но рицарят се направи, че не го забелязва и продължи. — Това са ужаси, присъединили се към твоя кошмар. Явно мислят, че като му се подчиняват, няма да ги унищожи.

— А ще ги унищожи ли? — попита учителката.

— Не — отговори рицарят и се усмихна. — Аз ще ги унищожа!

Рицарят се вгledа в залеза и пришпори огромния си бял кон. Моника вече можеше да различи какво се носеше към нея. Скакалци! Десетки, ако не и стотици скакалци, всеки един по-голям от немска овчарка, летяха през полето, оставяйки само разруха зад себе си.

Рицарят извика и удари меча в щита си, изпращайки ослепителна бяла светлина към скакалците. Те иззвърчаха от болка и се засилиха към самотния войн. С боен вик той се вряза в рояка. Мечът му преминаваше през скакалците като през суhi клонки, оставяйки

парчета гърчещи се кошмари, където мине. Хрущенето на черупките и тракането на ужасните челюсти на скакалците се смесваше с предсмъртното цвърчене на умиращите и цвilenето на коня, който мачкаше кошмарните насекоми с мощните си копита, в една ужасяваща симфония. Мечът, който пореше въздуха и се врязваше безмилостно и безпогрешно в телата им, се съчетаваше перфектно с щита, който разбиваше главите на насекомите, опитващи се да свалят рицаря от коня му, и бяха единствените музикални инструменти, от които поданикът на Сън се нуждаеше, за да свири химна на смъртта. Скакалците, осъзнали, че не могат да достигнат плътта на рицаря, започнаха да се скучват и да скачат върху него. За всеки кошмар, който той посечеше във въздуха, още три скачаха на гърба му. Скакалците цвърчаха доволно, предвкусвайки смъртта на рицаря, трупайки се върху него, докато накрая музиката на битката не се изви в кресчендо от звуците на скакалците и гневния вик на рицаря. Моника стоеше безпомощно на не повече от петдесет крачки, но какво можеше да направи? Сърцето й биеше лудо и тя трескаво мислеше как да постъпи, когато лъч светлина проблесна от мърдащата купчина кошмари и я заслепи. Учителката инстинктивно закри очите си с ръка тъкмо навреме, преди ослепителна колона от светлина да блесне там, където допреди малко бяха скакалците. След няколко удара на сърцето, които й се сториха като цяла вечност, Моника отвори очи. Рицарят стоеше в бляскавата си броня незасегнат, сякаш въобще не е имало битка. Друго обаче я стъписа. Полето беше напълно унищожено. Само пепел бе останала на мястото на житните класове. Рицарят тръгна към нея, но рязко се извърна и видя една самотна фигура, открояваща се на фона на залязващото слънце. Без да каже и дума, той пришпори жребеца си към Моника и я вдигна при себе си, след което препусна в галоп.

— Какво става? — стресната извика тя.

— Кошмарът идва за теб. Трябва да се махнем от тук бързо!

Летяха като вятъра през пепелищата към нещо, което Моника не можеше да види. Скоро тя различи целта им — отворена врата на гараж, през която се виждаше улицата. Конят се засили още повече, но сякаш колкото по-бързо се опитваше да препуска жребецът, толкова по-бавно се движеха. Самият въздух беше станал лепкав и учителката започна да се задушава, а там, където удряха копитата на коня, пепелта

се пръсваше във въздуха, оставяйки на земята само безпътен мрак. Вратата беше вече само на десетина стъпки, но Моника се колебаеше дали ще успеят навреме. Краищата на вратата бяха започнали да се размазват, а мрачната фигура зад тях се приближаваше все повече. Учителката се бореше за всяка глътка въздух, а очите й, пълни със сълзи, бавно се затваряха. Последното, което успя да види, беше заобикалящата ги тъма и светлите очертания на вратата, минаващи над нея. След това припадна.

Свести се на гърба на коня, който препускаше по улицата. Гласът на рицаря й напомни, че това не е само сън.

— Толкова бързо! Не мислех, че е възможно! — говореше той на себе си изумен.

Моника отвори очи и видя за какво говори конникът. Около тях се вихреще битка. Войници с автомати крещяха и стреляха по елфи, носещи се във въздуха, яхнали пегаси, които на свой ред обсипваха хората със стрели и огнени кълба. От една уличка излезе създание, което Моника беше виждала само на картишка — Мантикор. Ужасното създание с крила на прилеп, тяло на лъв и смъртоносна опашка на скорпион, от която капеше отрова, нападна бягащи да спасят живота си феи. Ужасите и сънищата, неподвластни на волята на Сън, се нападаха взаимно, а група улични хулигани се възползваха от създалата се възможност и обираха магазин след магазин. Един полицай се опита да ги спре, но бе повален от ниско прелитащ грифон, който сграбчи трима от хулиганите и отлетя. Един от тях се опита да се спаси, но падна точно между мантикора и феите.

Рицарят пришпори коня и двамата препуснаха през бойното поле, което никога беше град. Скоро приближиха блока, в който живееше Моника. Рицарят се огледа и каза:

— Усещам, че идват сънища. Най-вероятно са подчинени на кошмаря ти и ще се опитат да те спрат. Аз ще ги задържа, докато стигнеш у дома си. Ако има начин да спасиш световете ни, той е там.

С тези думи рицарят препусна в една уличка и оставил Моника сама. Тя решително тръгна към блока, но студени тръпки я полазиха, щом видя изтръгнатата входна врата и дупката, която зееше на мястото на асансьора. Уплашена, тя тръгна по стълбите, но постепенно светлината намаля и извитото стълбище я отведе в мрачна пещера.

Слаби огньове бяха окачени по тавана на пещерата, а от едната страна имаше наредени каменни площи с различни цифри.

— Това е коридорът! — ахна тя.

Сега трябваше само да стигне до края му и си беше у дома.

— Какво си имаме тук? — чу плътен глас зад себе си.

Млад мъж, облечен в сунитшърт, се приближаваше бавно към нея. Изглеждаше много привлекателен и Моника осъзна, че и тя бавно върви към него.

— Може би ще дойдеш на гости за вечеря? — промълви мъжът и хвана нежно ръката й.

Учителката се вгледа в лицето на мъжа. Той бавно се наведе към нея, а тя, забравила за всичко друго, потръпна от страст. Едва в последния момент видя как лицето му се променя и разкрива огромна уста с няколко реда зъби, които се канеше да впие в нея.

Моника изпищя и заби коляното си между краката на съществото. То изсьска и се приготви да се хвърли към нея, когато капанът за сънища се нагря и в главата й прозвуча глас.

— Сега ще ти покажа защо вампирите ги е страх от тъмното...

Студени тръпки я полазиха и тя почти забрави за изчадието пред нея. Той скочи със съскане и зинала паст... и замръзна във въздуха, сграбчен от множество щипки, пипала и най-различни ноктести крайници. Имаше само секунда да изкреши, преди да го дръпнат в сенките и малко поточе кръв да потече по пода, последвано от пипало, което сякаш попи кръвта и се скри обратно в мрака.

— Върви! — чу отново тя гласа в главата си, който звучеше като тракане на нокти по черепа й.

Моника тръгна към края на коридора, когато пътят й бе препречен от друг вампир, два пъти по висок от нея. Той замахна към учителката, но два паешки крака се изстреляха от мрака и сграбчиха ръката му. Разярено, чудовището се опита да освободи ръката си, но от тавана замахна огромен нокът, който откъсна главата му и я дръпна в сенките. Моника, ужасена и опръскана с кръв, заобиколи трупа, свличаш се на земята, и се затича към края на коридора. Зад себе си чуваше драскане и писъци, но не смееше да се обърне. Знаеше, че ако погледне, може и да припадне от ужасната гледка. Всякакви кошмарни сънища се опитваха да я настигнат, докато тичаше по коридора. С периферното си зрение тя видя еднорог, който препускаше бясно към

нея, докато не изгуби краката си. Цвиленето му бързо загълхна, а учителката потръпна. Затича още по-бързо и след няколко секунди, които й се сториха като пропити с кръв часове, най-сетне стигна до вратата. За разлика от другите по коридора, входът към нейния апартамент изглеждаше съвсем нормално. Отключвайки вратата, тя видя, че стои на междустълбищната площадка и единствената жива душа беше една пенсионерка, която излизаше на пазар. Успокоена, учителката влезе, заключи и седна в антрето на апартамента си. Изпусна въздишка на облекчение и се отпусна. След няколко минути реши, че е време да стане и да помисли за нещото, което може да й помогне да спаси света. Изправи се и й се стори, че таванът е по-нисък от обичайното, но може би просто така си мислеше, заради пещерата, в която бе тичала досега. Опита се да отвори вратата към хола, но не успя. Сигурно беше заключила преди да излезе, въпреки че обикновено я оставяше отключена.

Извади ключовете си, но напразно. Ключалката, заедно с бравата, бяха изчезнали, а таванът беше слязъл още по-ниско. След всички ужаси, които бе преживяла този ден, Моника бързо усети, че отново е попаднала в капана на някой кошмар. Случващото се в момента много й напомняше на един сън, който беше сънуvalа като дете. Тогава тя се събуди, преди стените да я премажат. Подозираше, че това е същият сън, който се опитва да я убие, но сега не беше сигурна дали ще може да се събуди. Учителката се сви вътре и започна да мисли как да се измъкне, но малко по малко умът й отстъпваше пред клаустрофобията. Опита се да се изправи, но не можа и съвсем се паникьоса. Риташе стените и удряше с юмруци по вратата, докато ръцете й не се разкървавиха, а стените се приближаваха все повече и повече. Накрая не можеше и да седи, затова се сви на кълбо и отчаяна започна да плаче. Така й се искаше да не умира! Имаше толкова много неща, които да постигне. Всичко това се случваше, защото тя не можеше да приеме смъртта на Тони и сега тя, виновната, щеше да умре, смазана в антрето си, без да може да направи нищо, без да може да поправи грешката си. Едва сега разбираше, че човек сам избира кошмарите си. Тя беше създала своя кошмар в изблик на чувство за вина. Ядосана на себе си, Моника замахна да удари стената, но вместо това я разкъса, като хартиен тапет. През дупката се видя истинското анtre и бързо мина през нея. На земята видя странно създание с много дълги зъби и

някаква ципа между тях. Тялото на създанието приличаше на космата изтрявалка за обувки само с едно око, което я гледаше с празен поглед. Учителката беше погнусена, но искаше да разбере какво се е случило. Наведе се и видя, че там, където бяха капнали сълзите ѝ, главата на съществото беше прогорена като от киселина, а там, където учителката бе пробила илюзорната му ципа, кръвта я бе съсухрила.

— Клаустрофобия. Много силна малка гад. Нямаш идея колко такива бродят из света на сънищата.

Моника позна гласа и разбра, че всичко бе загубено. Кошмарът ѝ я беше изпреварил. Кошмарът, който толкова време я беше мъчил, сега щеше да донесе края на живота ѝ, както и на целия свят. Тя вдигна поглед и видя пред себе си дебелия тираджия, подпрян на вратата. Обут в маратонки менте и анцуг, той пристъпи към нея. Погледът ѝ се плъзна нагоре до дебелото му шкембе, което се подаваше от мръсната му тениска и стигна до лицето му. Нейното лице. Тираджията се усмихна с нейната усмивка и каза с нейния глас:

— Вече е късно за каквото и да е. Виж през прозореца!

Учителката мълчаливо стана и видя как нещо летеше в небето. Изведнъж започна да се спуска в далечината. Миг преди да се срещне със земята, в главата ѝ прогърмя гласа на Сън:

— Бързо през вратата!

Моника направи няколко крачки, но кошмарът здраво я хвана за ръката.

Ударната вълна от ядрената експлозия запрати и двамата в тронната зала на Сън. Той разбра, че е дошло времето за последния избор. Оттук нататък не можеше да предвиди кой път е начертала Съдбата, но се надяваше да е добър. Надяваше се. Само това му оставаше.

— Е, ето че се събрахме цялата компанийка! — весело каза тираджията с гласа на Моника. — При това гледайте какво си имам тук!

С тези думи той извади от джоба на анцуга си нещо, което наподобяваше ледена висулка. Учителката не разбираше какво се случва. Ако кошмарът искаше да ги убие, вече щеше да го е сторил. Какво можеше да направи тя или останалия без кралство Крал на Сънищата?

— Това, скъпа моя, са твоите сълзи. Сълзите, с които ти ме премахна от света на сънищата и ме освободи. Точно тези сълзи, носещи чистата ти воля, са най-силното оръжие, което може да съществува. — Тираджията се ухили с нейната усмивка и я погледна с нейните очи. — И само ти можеш да го използваш! — извика той и подхвърли висулката на Моника.

Тя я хвана, но не можа да проумее какво се случва. Нима кошмарът току-що ѝ даде инструмента на своето унищожение? Направи няколко крачки към него, когато той каза:

— Разбира се, въпросът е какво ще направиш с това оръжие.

— Как какво? Ще те унищожа, разбира се! — извика Моника. Осьзинаваше, че кошмарът си играе с нея и това я ядосваше, както я ядосваше Сън, който само стоеше отстрани и не казваше нищо. — Какво иска да каже той? — обърна се тя към Сън.

— Иска да каже, че ако го убиеш със сълзите си, той никога няма да е съществувал. Но — продължи Сън, — не той, а аз доведох сънищата в материалния свят и не той, а хората го унищожиха с ядрените си оръжия. Убивайки го, няма да върнеш нашите светове, а след време и това малко измерение, което създадох, ще се разрушат и ние също ще умрем. — Сън забеляза отчаянието на Моника и продължи: — Все пак, има начин да спасиш своя свят.

— Как? — попита с надежда учителката, макар и да знаеше, че отговорът няма да ѝ се хареса.

— Трябва да убиеш мен — простишко каза Сън. — Аз и моят свят няма да сме съществували. — Кошмарът наблюдаваше разговора със задоволство и потриваше мазните си ръце. — Следователно, вашият свят ще продължи да съществува и няма да претърпи разрухата, която го сполетя, а той — Сън посочи към кошмара — той никога няма да е съществувал.

Учудена, Моника се обърна към кошмара и изкрещя в лицето му:

— Защо?! Защо правиш всичко това? В крайна сметка и ти ще изчезнеш!

— Ти си пожела край на сънищата — отвърна тираджията, сякаш това беше повече от ясно. — И ето, помогнах ти да осъществиши желанието си. Без повече сънища. Всъщност, след този момент никой няма да има идея за това какво е сън!

В продължение на няколко минути Моника стоя неподвижно. След това разбра какво трябва да направи. Всички в нейния свят бяха мъртви заради нея и тя трябваше да поправи грешката си. С бавни крачки стигна до Сън и го погледна в очите.

— Съжалявам — промълви тъжно тя.

— Ще се видим пак — отговори ѝ уверено той.

— Не, няма.

Сън се усмихна, а Моника вдигна висулката и я хвана здраво с две ръце. След което я заби в сърцето си. Последното, което видя, беше пищящият изчезващ кошмар и усмивката на Краля на сънищата.

След това в ума на бившата учителка избухна фонтан от образи. Класът ѝ в час по психология с никаква стара, но достолепна госпожа. Баща ѝ и майка ѝ на сватбата на дъщеря си, която Моника никога не беше виждала. Тони, вече с посивяла коса, води сина си на първия учебен ден...

Накрая остана само мрак... Мрак, прошарен с бели точки като звезди на фона на нощното небе...

— Добре дошла в света на това, което никога не е било и никога няма да бъде — приветства я познат глас.

ДИМИТЪР ДЪКОВСКИ

ЕЛПИДА

Слънцето залязваше. Градът бе окъпан в златисти отблясъци, а уличните лампи една по една светваха. Улиците бяха изпълнени с гълчката на десетки хора, които се прибраха от работа или излизаха да се разведрят навън. В Елпида цареше приятна вечерна атмосфе...

Не, не мога да започна разказа си по този начин. Макар наистина тогава да си спомням приятната вечер, събитията, които се случиха покъсно и в дните след това изцяло помрачават спомена ми. Затова, по-добре да карам направо.

Името ми е Майкъл Доджсън и съм на 32 години. Преди около два месеца бях излязъл с приятелката си Лили на разходка по елпидските улици. Както вече казах, вечерта мина приятно и накрая дойде време да изпратя Лили до вкъщи, както правя винаги след срещите ни. Изведнъж, обаче небето се помрачи, от изток изви вятър и буреносни облаци започнаха да се кълбят над нас. Погледнах нагоре и въздъхнах. Още една неестествена буря. Лили ми каза да се прибирам възможно най-бързо, преди да е започнал пороят, и се качи на такси, което да я откара вкъщи, докато аз взех автобус. След двадесетина минути бях у дома и сушах косата си от дъжд (все пак автобусът не спира точно пред вкъщи), когато Лили ми звънна. Дъждът беше спрял и тя накарала таксито да я остави малко по-далеч от дома ѝ, за да се поразходи още малко. Започнахме да коментираме времето, което, тя смяташе, е непоносимо. Лили беше съвсем наблизила своя апартамент и трябваше да мине през един подлез, когато се случи нещо неочеквано. Изведнъж, по средата на изречението, тя изпища и извика името ми, а после телефонът ѝ се удари в земята и връзката прекъсна.

* * *

От съвсем малък знам, че магията съществува. И това изобщо не ми харесва. Да, като дете се впечатлявах от историите, които дядо ми разказваше за фантастични светове, свързани с нашия, за същества от приказките, които живеят заедно с нас и са неразличими от хората, освен за посветените. Дядо ми обичаше тези истории. Неговият баща, чиято фамилия нося, дори е писал книги по въпроса, които са популярни и до ден-днешен.

Не така стояха нещата, като взех да пораствам и да осъзнавам какво точно означава присъствието и намесата на тези създания в човешкия свят. А няма по-добро място да се осъзнае това от Лондон, градът, в който съм роден и израснал. Метрополисът буквално е пълен с всякакви същества и места, чието място е в книгите с легенди, но за жалост те често излизат от там.

Доста съм си патил като човек, надарен със способността да вижда и разпознава необикновеното. Ще ви дам няколко примера.

На дванадесетгодишна възраст бях закъснял за час и бързах да хвана влака на метрото близо до мястото, където живея. Каква беше изненадата ми, когато, въртейки се из подлезите на метрото, попаднах на станция, за която изобщо не бях чувал, а и, често казано, не бих искал да чуя повече. Минута след като дойдох на въпросния перон, на така наречената метростанция „Маб и Титания“, се чу шумът от пристигащия влак и два фара светнаха в дъното на тунела. Когато мотрисата намали ход, през прозорците видях най-ужасяващата гледка в детството ми — вагоните бяха изпълнени с уродливи същества — с бивни и четина, такива с крака на насекоми и глави на стоножки, но с човешки тела, както и такива с тела, но без глави. Когато вратата се отвори, аз притих и се скрих зад една колона, изтръпнал от ужас. „Пътниците“ започнаха да слизат и когато преминаваха през вратите на вагоните, излизаха от влака като напълно нормални хора в костюми или работни облекла. Метрото потегли отново, а „хората“ се запътиха към стълбите и Лондон над нас.

От тази случка нататък имах едно на ум, когато става дума за свръхестественото. За жалост, това беше едва първата ми среща с него. Една вечер, вече на шестнайсет, си вървях из града, когато в близкия парк видях как човек в униформа на гвардеец на Кралицата се превръща в мечка и побягва нанякъде през дърветата. Малко след това се чу детски писък. На другия ден съобщиха по новините за избягала

от зоопарка мечка стръвница, която ранила малко момченце, но била убита от един от верните пазители на нашия монарх.

Преди няколко години пък моя приятелка от училище избяга с луд мъж, който я подлъга с обещания да пътуват през времето и пространството в една тясна дървена кутия. Мяркал съм този тип и преди, както и други лунатици със същите идеи, които винаги се представят за медицински лица и примамват млади момичета, които да „пътуват“ с тях...

Като се вземат предвид всички тези случки, едва ли някой би ме съдил, че реших да напусна Лондон и да се преместя да живея на някое спокойно място. Избрах това да е сравнително малък град в Северна Ирландия на име Елпида. Защо там ли? От една страна харесвах острова и неговите тучни зелени поля, а от друга там човек все още можеше да се почувства поданик на Нейно величество, а чаят „Туинингс“ не беше от онзи, който предлагаха извън граница. Все пак напусках Лондон, но исках да си остана британец...

Елпида е наистина спокоен град, с население от само няколко хиляди души, с малки улички, в които човек може спокойно да се разхожда и денем, и вечер, без да се притеснява, че една от къщите, покрай които минава, е замък на черен магьосник, замаскиран с магия, или че най-новата сграда в града всъщност изобщо не е небостъргач, а плавателен съд за пътуване между измеренията. В Елпида дори няма небостъргачи. Нито пък метро.

Единствената следа от магическа намеса, която открих след доста време пребиваване тук, бе един леприкон, който се беше наместил в ролята на банков чиновник и използваше службата си да трупа своето богатство. Не станах клиент на въпросната банка, но леприконът не ме притесняваше изобщо.

А, да, забравих да спомена за името на града, Елпида. Човек би казал, че изобщо не звуци ирландско. И то изобщо не е „Елпида“ произлиза от гръцки и буквально означава „надежда“. По-възрастните местни хора разказват легендата за името на града, когато се съберат в пъба вечер на по чашка или две. А ето каква е тя:

Някога, много отдавна, във времената, когато
боговете на Олимп и техните деца вървели по земята,

Пандора отворила от любопитство поверената ѝ кутия, а от гъбините ѝ се родили най-страховитите същества — безбожни рогати демони, огнени ифрити и колосални изчадия със стотици усти и сто пъти по толкова зъби, остри като бръсначи. Всички те се разлетели из света с намерението да го унищожат. Пандора побързала да затвори кутията, но твърде късно. Всички изчадия били на свобода. Но на дъното останал още някой. След като се примолила на Пандора, момичето пуснало на свобода единствения благороден дух в кутията — Надеждата, или както древните гърци я наричали, Елпида. Елпида се спуснала по света и започнала лута битка със злите същества, посичайки ги на място или затваряйки ги завинаги в затвори, големи колкото главата на карфица и обширни колкото цял свят едновременно. Накрая останал само един демон, най-голямoto страшилище. Той бил дошъл да се хаос и разруха на остров Ирландия, чието име от онези времена днес не се помни. И така в една последна битка, Надеждата се сблъскала с ужасяващия демон и го победила точно тук, на мястото, на което днес има град, който носи нейното име, Елпида.

Не ме разбирайте погрешно, видял съм много и съм по-умен от това да отхвърлям съществуването на демоните и другите страховити създания, но тази история е абсурдна. Всеки знае мита за Пандора и че той е метафора за това откъде идват всички беди в живота на хората и как винаги има искрица надежда, колкото и мрачно да ни изглежда положението. Но тази „легенда“ перифразира оригиналната, като я превръща в нищо повече от история, която е създадена с цел да привлече туристи на това скучно място.

А именно защото тук е скучно и нищо не се случва, пристигнах в Елпида преди три години и се установих. Започнах работа като фотограф в местния вестник и се запознах с най-прекрасното момиче, което бях срещал — Лили. От вече две години бяхме заедно, когато дойде онази вечер...

* * *

Започнах трескаво да набирам телефона на Лили. Отново и отново, без успех. Щях да се поболея от притеснение. Какво беше станало? Бързо набрах полицията. Съобщих за случилото се и мястото, където вървеше Лили, когато връзката прекъсна. Веднага взех такси и тръгнах натам. Докато стигнах, две полицейски коли бяха обградили подлеза. От нея нямаше и следа. Вече беше тъмно и в подлеза мигаше мъждива лампа. Полицията претърси щателно всичко. Нищо. Отпратиха ме да си ходя.

Следващите няколко дни бяха истинско мъчение. Проверка на единствената камера за сигурност наблизо (защо не бяхме в Лондон...) показва кадри как Лили само влиза в подлеза. Следващото движение, което се показва на камерата, е чак след 20 минути, когато двете полицейски коли пристигнат. Всички бяхме в недоумение.

Изведнъж, при все че беше ясен ден, откъм хълма над града се чу мощна гръмотевица. И тогава се сетих какво е станало.

Полицията направи всичко по силите си през следващата седмица. Нямаше никакви улики — Лили беше безследно изчезнала. Те не можеха да направят нищо повече по въпроса. Случаят остана отворен, но инспекторите спряха да се занимават активно с него.

Аз обаче тъкмо това мислех да сторя.

Вече знаех със сигурност как е била отвлечена Лили. Единственият възможен начин за безследното изчезване беше с магия. А щом станеше въпрос за магия, ми призляваше.

Но нямах друг избор. Трябваше да се опитам да спася Лили, ако още имаше надежда. И така, при все отвращението ми от магическите сили и практики, достигнах до извода, че единственият начин да се бориш с магията е с магия. И тъй като имах богат опит с нея (макар и лош), знаех от къде да започна.

* * *

Както вече ви казах, моят прадядо има две книги, в които описва приключенията на младо момиче във фантастичен свят. Няма да ви

казвам кои са, защото не искам да ги прочетете и да си помислите колко прекрасно е онова място и колко хубаво би било всеки да може да преживее такова приключение. Това не е така. Този свят е един от най-противните, в които съм ходил (беше преди десет години, но това е друга история). Въпросът сега бе друг.

Романите на прадядо ми изобщо не бяха измислица. Съществувало е такова момиче, което е било в два свята на лудостта и безумието, описани в книгите толкова примамливо и увлекателно. Браво на прадядо.

Защо ви казвам всичко това? Защото възнамерявах да повикам помощ за своето търсене от там, от Света отвъд огледалото.

Разрових се в килера вкъщи. В един стар сандък, пълен с прашни книги, намерих най-първите чернови на прадядо ми за романите му, в които той все още не е бил завоалирал достатъчно добре истината, за да я направи привлекателна за читателя. В една малка прокъсана тетрадка открих каквото търсех. Потръпнах при мисълта за това, което щях да сторя. В тетрадката пишеше:

„.... и ти можеш да го направиш. Само трябва да изречеш заклинанието и войнът на Червената кралица вече ще служи само на теб, не на нея.“

— А какво е то, господин Шапкарю? — попита тя с любопитен глас.

— Слушай внимателно, мило дете. Ето думите:

*Насмей зари отоглупели,
Ела при мен, ти войне смели,
Преди аз смлейвах тук прега,
Ела при мене на война!“*

Разтърсих глава. Истинско безумие. Така работят нещата там, в онзи проклет свят, а сега се канех да приズова войн на Червената кралица тук, в малкия си апартамент. Прочетох заклинанието.

Голямото огледало в коридора изведнъж се счупи на безброй парченца с оглушителен трясък. После парчетата се сляха в една огромна фигура, която се извиси с две глави над мен. Шахматна фигура. Гигантска шахматна фигура, неполезна никому. Беше офицер, с характерната вдълбнатина на върха и с топче най-отгоре.

Да, явно войните на кралицата, съживени шахматни фигури, бяха такива само в родния си свят. Извикани на Земята, те се превръщаха в парче метал.

С мъка избутах офицера в ъгъла на стаята. От него щеше да стане добра закачалка за палта.

* * *

Неуспехът ми с шахматния войн не ме обезкуражи. Подгответх ново призоваване и този път щях да успея.

Някъде преди година и половина аз и Лили бяхме решили да отидем до крайбрежието на острова, за да се полюбуваме на разбиващите се в скалите води и синьо-сивото Ирландско море, а също и да си направим пикник. Бяхме приключили с хапването и Лили реши да се излегне на одеялото. На мен обаче не ми се дремеше и станах да се поразходя до близкия бряг, където се получаваше тясна ивица плаж. Докато вървях по пясъка, изведнъж приливът изхвърли пред краката ми стъклена бутилка. На пръв поглед — боклук, носен от морето. Но бутилката ми направи впечатление с листчето хартия, което беше в нея. Свито на малко руло, по него бяха изписани арабски думи. Взех бутилката. Вече имах лошо предчувствие. Беше затапена с коркова тапа, върху която беше изрисуван странен символ — звезда с шест върха, с по една точка между всеки от тях. Опасенията ми се оправдаха. Това беше магически предмет. Какъв точно, не бях сигурен, но прибрах бутилката и, докато Лили спеше, я сложих в кошницата при празните съдове от пикника. Когато се прибрахме в Елпида, успях тайно да измъкна мистериозната бутилка и я взех в жилището си.

Веднага потърсих в интернет какво може да означава шестстолъчната звезда. Търсачката намери картичка, точно наподобяваща изрисуваното на тапата и ме пренасочи в страницата „Печат на Соломон“ в Уикипедия. Там научих, че с този печат мъдрият

цар Соломон пленявал джинове и демони. Като се имаше предвид арабският надпис на листчето, ми стана ясно, че вътре е затворен именно някакъв дух и само надписът върху тапата го държеше в плен. Как е достигнала бутилката до ирландските брегове не ми беше ясно, но знаех, че трябваше да се отърва от нея. Затова я зарових в земята в един парк недалеч от там, където живеех.

А днес бях решил да ида да призова джина от бутилката. Час след залез тръгнах с лопата и фенер и затърсих къде е дървото, в чито корени я бях заровил. Беше крив дъб с огромна корона, който видях след няколко минути. Започнах да копая, като ми се наложи да направя няколко дупки, тъй като не помнех точното място. Накрая, след десетина минути, лопатата удари в нещо. Чу се звук от счупено стъкло. Изтръпнах. Къде ми беше умът да бързам толкова? Бях счупил бутилката. И докато погледна, за да се уверя, от земята забърла пушек и запрескачаха искри. Появи се голяма гола глава, с остри уши, голям нос и уста, пълна с остри зъби и извита в доволна усмивка.

След това изникна и торсът на джина, а долната му част остана обвита в пушек.

Чу се гърлен смях и земята се разтресе.

Джинът беше на свобода, а аз не бях прочел името му от листа и не можех да го контролирам. Бях обречен...

Злият дух се извиси над мен и заговори с дебелия си глас:

— От пет хиляди години съм затворен тук, а сега най-сетне съм свободен! И сега ти ще умреш, нищожни човече!

Свих се от страх. Голяма грешка беше, че не си бях записал името на джина още когато намерих бутилката. То беше записано на нагънатото листче в нея и, който го изречеше, можеше да контролира демона и след пускането му. Мислех да преведа надписа въкъщи след като извадя бутилката, но уви. Листчето беше пред краката ми, но аз не можех да го прочета.

Джинът изрева и се спусна върху мен. Обвиха ме пушек и пламъци и започнах да се задушавам. След това сякаш нажежени игли започнаха да се забиват в ходилата, бедрата и ръцете ми. Точно преди да изпадна в несвяст от мъчението на злия джин, чух оглушителна светковица. След това димът се завихри в посока горските дебри, а джинът придоби ужасено изражение.

— Какво направи, какво ми стори? — Джинът крещеше. — Спри и ще ти служа! Моля те, господарю!

Нищо не бях направил. Някаква невидима сила като ли изсмукваше духа нанякъде. Накрая от него остана единствено сподавен вик в нощта. Аз затворих очи и потънах в мрак.

* * *

Събудих се на сутринта, когато една катерица минаваше покрай мен и ме погали с пухкавата си опашка. Помислих, че съм сънувал странен сън, докато не видях счупената бутилка, лопатата и угасналия фенер до себе си. Покрай мен премина сутрешен бегач. Спря и ми помогна да се изправя.

— Тежка нощ, а? Май си прекалил с бутилката? — попита шеговито той.

— Да, нещо такова — рекох му аз и той отмина.

Когато се посьвзех, се върнах вкъщи и взех душ. Докато бях под душа обаче, една мисъл не ми даваше мира. Какво беше пленило джина? Коя сила беше толкова могъща, че да го направи?

Явно си имах работа с нещо много сериозно, но нямах никакво намерение да се откажа. Събрах малко багаж. Излязох, направих някои приготовления и след няколко часа вече се бях качил на самолет от летището в Белфаст.

Връщах се в Лондон.

* * *

Лондон. Как добре познавах града. Познавах и онези части, които ги нямаше на картата и за които обикновените хора не подозираха. Отивах към това, от което бях избягал преди три години. Съдбата обича да ни иронизира.

Не исках да се бавя излишно, затова веднага след като слязох на летището, се запътих директно към първата си цел — Съдърк в централен Лондон. Пристигне ли днес човек в Съдърк, едно нещо веднага му прави впечатление — най-високият небостъргач във

Великобритания — Шард, кула, която като стъклена игла прорязва лондонските висини. Тази година сградата придоби голяма популярност с откриването си за публиката. Или поне на надземната ѝ част. Защото аз знаех, че макар кулата да бе представена като най-модерната и иновативна сграда в Обединеното кралство, тя всъщност беше кораб между измеренията, пристигнал на земята през 2009 година, още докато живеех в града. След като този плавателен съд вече беше тук, започна и конструкция на надземната част, която да осигури по-добро прикритие за дейностите, развиващи се под повърхността.

Ако знаех, че хората, притежаващи Шард, са злонамерени, бих се страхувал да остана не само в Лондон, но и на планетата. И тук умишлено ги наричам хора, а не същества или създания, защото обитателите на космическия кораб бяха пътешественици от различно измерение, паралелна вселена, в която хората са достигнали пълния си потенциал още по времето на Древен Египет и са създали свръхцивилизация. Ако днес погледнете Шард и ви заприлича на пирамида, ами... не е случайност.

А какво правят тези хора тук? Проблемът с напредналите цивилизации, е, че стават все по-амбициозни. Хората от онази паралелна вселена достигнали толкова високо технологично ниво, че успели да разберат самите устои на Вселената и да коригират базовия „код“ на създанието. В резултат на една малка правописна грешка обаче кодът зациклил, при което се получило нещо умопомрачително — времето започнало да се повтаря и милиарди версии на едни и същи предмети и хора започнали да съществуват едновременно на едно и също място. Единствено екип от млади учени, които били разбрали за потенциалната грешка, преди да се случи, успели да отворят пространствена врата и да пристигнат в Лондон. Оттам те продължават да развиват своята дейност и много рядко се показват на бял свят сред останалите хора.

Откъде знам всичко това ли? Ами... една от младите жени-учени, работещи в кораба, беше излязла за разтуха в кръчмата през вечерта, в която по случайност и аз бях там. Запознахме се, бяхме пийнали повечко, и... предполагам, знаете какво се случи по-нататък, но тя реши да ми разкаже за себе си след това. Може би мислеше, че няма да й повярвам и че ще сметна историята ѝ за фикция. Повярвах ѝ. Не я потърсих повече.

Сега обаче познанството ни се оказва предимство, защото, когато влязох във фоайето на Шард и отидох до един сервизен асансьор, който всички подминаваха, прошепнах „Епсилон“ и вратата се отвори. Асансьорът заслиза надолу. Минаха поне 5 минути, докато асансьорът спря и влязох в огромно помещение с десетки хора, движещи се напред-назад, и също толкова терминали, разпръснати привидно хаотично в помещението. Никой не ми обърна внимание. Слезеше ли някой долу, то той знаеше кода и беше един от тях.

Отидох до близкия терминал. Представляващо кръг светлина, реещ се във въздуха. Моята тукашна познайница беше споменала за всезнайните терминали, които надникват във вселенската матрица и черпят знания директно от нея. Заговорих:

— Желая информация.

Кръгът се завъртя в спирала и замъждука. Продължих:

— Покажи ми всичко, което знаеш за магическите явления в Елпида през последните няколко седмици.

Светлината изведнъж помръкна, а след това отново се появи. Показа ми стария замък, който знаех, се намираше отвъд хълма в края на града. Нямаше никого.

Изведнъж кръгът се превърна в сфера. В замъка се появиха фигури. Бяха същества с роби, но не задължително хора. Рога излизаха изпод качулката на един от тях. А други двама водеха със себе си... Лили! Сърцето ми започна да бие учестено. Сферата премигна и ми показва изглед на целия замък и другите му магически обитатели — всичко на всичко дузина души. Картината започна да се насочва към хълма над замъка. Не дочаках да видя, вече знаех каквото ми трябва. Лили беше в стария Елпидски замък и там трябваше да отида, за да я спася.

Преди това, обаче, ми трябваше някой, който да се бие вместо мен.

* * *

От Лондонския мост до Шард хванах северната линия на метрото и стигнах до метростанция „Ангелът“ за десет минути. Тук идваше трудната част. Застанах на място на перона и се завъртях

няколко пъти, за да ми се завие свят и да се дезориентирам. След това тръгнах в неопределенна посока, като гледах само в краката си, за да не знам накъде вървя. И така, след още няколко минути започнах да слизам по мрачно стълбище, а когато най-сетне погледнах нагоре, една синя табела съобщаваше „Метростанция «Маб и Титания»“. Единственият начин човек да стигне до тук е да се загуби.

Не мислете, че единственото ми посещение на зловещата метростанция е било на дванадесет. Като малък любопитството ми често е наделявало и съм слизал няколко пъти насам. Бях открил, че е най-лесно да се „намери“ станцията, като се тръгне от „Ангелът“.

Влакът дойде. Изчаках обичайната тълпа „хора“ с куфарчета и костюми да слезе и се качих във вагона. Намерих празно място и седнах. Срещу мен имаше човек със свинска глава, който ядеше чипс. До него, един рицар в блестящи доспехи, му посочи табелата „Моля, не се хранете във влака“. Свинският човек остави чипса си с разочаровано изражение. На следващата станция във вагона пропълзя малък скорпион и се качи на седалката до мен. Погледнах го. Той ме погледна. Влакът продължи да се движи. След малко почувствах позната тръпка, ползване на лек хлад по цялото тяло и вибрация в мотрисата. Догади ми се. Реалността като че се изкриви около влака и той спря рязко. Бяхме стигнали до крайната станция — „Пазар «Вдън земя“.

* * *

Дали наистина се намирахме вдън земя, не исках и да знам, но мястото определено изглеждаше противно. Беше мрачно и осветявано от мъждиви факли тук-таме около сергиите и павилионите. Колкото по-скоро намерех каквото ми трябваше, толкова по-бързо щях да се махна от тук. Огледах се. Наоколо имаше всякакви същества, от най-скверните, като един дрипав коболд, който продаваше вехтории, до по-почтени като един нефилим, който търгуваше тъкани с ангелска изработка. На мен обаче ми трябваше магазин за оръжия. Продължих по импровизираните улички в огромния пазар, докато не попаднах на „Волф и Ко., Умният избор на оръжие“.

Влязох в магазина. Беше малка постройка, но вътре изглеждаше още по-тясно заради претрупаните с всякакви оръжия рафтове. От мечове и лъкове до модерни пистолети и огнехвъргачки — вътре имаше всичко. Зад стъклена витрина бяха наредени сребърни куршуми от най-малък до най-голям калибръ. Докато оглеждах, към мен се приближи собственикът и по вида му предположих, че именно това е Волф. Огромен, със сива козина и вълча муцуна, Волф беше чистокръвен върколак. Носеше викторианско облекло — сако с елече, в чийто джоб влизаше позлатената верижка на часовник, а върху главата си беше нахлупил цилиндър.

— Добре дошли в моя магазин. С какво мога да Ви помогна? — любезно попита Волф.

— Здравейте — сухо отвърнах аз. — Търся си оръжие.

— На правилното място сте. Какво Ви трябва? — Волф ме изгледа от глава до пети. — Имам чудесни мечове за хора с вашия ръст.

— Вижте, да Ви кажа честно, не ме бива много с битките, затова си мислех за едно от „умните“ Ви оръжия. Ще ми ги покажете ли?

— Разбира се, разбира се. Но... те не са за всеки. Колко сте готов да платите?

Извадих две огромни кесии със златни монети и ги сложих на тезгяха в магазина. В момента в Елпида имаше един много ядосан лепприкон...

— Е? — рекох.

— Заповядайте в задния склад, моля.

Волф отвори вратата и ме въвведе в специално помещение, посветено на „смарт“ оръжията, които предлагаше. Това бяха привидно обикновени мечове, щитове и други, които обаче притежаваха способността да се бият сами или да защитават собственика си, без той да трябва да се грижи за това. Някои бяха просто омагьосани. Други — обладани от демони, а трети дори имаха душа. Косъмчетата по врата ми настърхнаха. Имах чувството, че оръжията ме гледаха.

Върколакът започна да ми показва колекцията си — меч, който познава седем бойни техники, арбалет, стрелящ винаги точно в целта, както и различни други. Честно казано, не знаех какво ми трябва. Никого не бях докосвал оръжие, а сега се канех да си купя такова с душа...

Минахме покрай една красива златна гривна.

— Това пък какво е? — попитах.

— Това ли? Щях да го пропусна. Това е Лун де йенлей, Драконът на сълзите. Изключително могъщ артефакт. Много отдавна, когато един китайски дракон, който достигнал над пет хиляди годишна възраст си отивал, могъщ магьосник успял да вплете частица от отлитащата душа на създанието в гривната си. Тя дава на разположение на притежателя си могъща сила, извиквайки духа на дракона, когато той е необходим.

— Искам да я взема — казах аз, без много да му мисля.

— Опасявам се, че гривната е доста по скъпа от двете кесии със злато...

Извадих трета торба, още по-пълна от предните две, и му я подадох. Волф се озъби с вълчата си усмивка и ми подаде гривната. Сложих си я.

— А как да призовава дракона?

— Не се беспокой, той сам знае кога ще се лее кръв.

При думата „кръв“, гривната леко засия, а после пак застинава в обикновено златно украсение.

Вече бях готов.

* * *

На другата сутрин пристигнах в Елпида. Градът изглеждаше спокoen. Взех такси и помолих шофьора да ме остави в покрайнините на града, близо до хълма. Старият замък беше от другата страна. Не се чувствах особено подготвен да се изправя срещу злите твари, но вече нямах време за губене. Знаех, че Лили е там и трябваше да й помогна по някакъв начин.

След десетина минути зърнах замъка — стари руини, останали от Средновековието. Не представляваше нищо внушително, но беше идеален за свърталище на магическите изчадия, защото хората много рядко идваха тук, знаейки, че стените всеки момент могат да рухнат.

Приближих се към замъка. Очаквах да има някаква защита и бях прав. От сенките изникнаха двама качулати войни. Нищо не се виждаше изпод качулките им. През тялото ми пробяга тръпка на страх.

Бях поверил живота си на златна гривна. Най-вероятно нищо нямаше да стане и тези двамата щяха да ме убият.

Преди да си довърша мисълта, гривната на ръката ми се загря, и от нея със свистене се появи блед силует на китайски дракон, голям колкото едро куче, който се рееше над китката ми. Драконът се спусна и светкавично отхапа главата на единния от мистериозните войни. Захвърли я настрани и, докато другият замахваше към него с массивен меч, духът на дракона се вля в тялото на пазача, което след секунда се пръсна на безброй парчета, които полетяха около мен. Когато се заприбира, забелязах, че по полупрозрачната глава на дракона се стичат сълзи.

Бях впечатлен от мощта на духа. Тръгнах по-уверено към замъка и преминах необезпокояван през портите.

От едната страна на двора се беше събрала група от съществата, които сякаш извършваха някакъв ритуал. Не ме забелязаха. Погледнах от другата страна. И там видях Лили. Беше вързана за някаква метална конструкция. Трима от закачулените войни я пазеха.

— Лили! — извиках.

Тя не ми отговори. Беше в безсъзнание. Войните се обърнаха към мен. От другата страна на двора се чу дрезгав глас:

— Убийте го! Никой не трябва да ни пречи!

Петима души тръгнаха към мен. Един от тях бе рогатото същество, което бях видял през терминал в Шард. Той носеше жезъл със страни извивки на върха, по които пропукваха искри. Насочи го към мен и изстреля огнена вихрушка. От гривната излезе дракона и улови огнената топка с уста. После я проглътна. Изглежда му се услади.

След това Драконът на сълзите се стрелна напред и започна да сее смърт сред нападателите. Двама от тях паднаха, преди да успеят да реагират, а рогатият се сгърчи и изви от болка, докато духът изсмукваше живителната му енергия. Другите двама също станаха лесна плячка.

След кратката схватка побързах към Лили. Тя все още беше в несвист, но аз я освободих от оковите и я положих да легне на земята, докато се разправех с останалите същества. Вече нямах съмнения в силите на моя дракон. Обърнах се към тях. Но беше твърде късно. Ритуалът им беше приключи.

Във въздуха започнаха да се образуват малки мехурчета светлина, които се насочиха към Лили. Докато осъзнае какво се случва, ярки лъчи вече струяха към нея, сякаш тя ги привличаше по някакъв начин. Какво ставаше? Какво ѝ бяха направили тези изчадия? Не знаех дали да се насоча към тях или да ѝ помогна. Но как?

Изведнъж светлината спря да сияе. Лили отвори очи. Наведох се над нея.

— Майкъл? Какво става? Отидоха ли си? — беше объркана и звучеше изтощена.

— Спокойно, Лили, всичко свърши.

Прегърнах я и целунах целото ѝ. Каквото и да беше се случило, изглежда не ѝ беше навредило. Успокоих се.

И тогава се чу най-страховитият звук, който някога бях чувал. Ужасяващо ръмжене, сякаш идващо от дълбините на земята, примесено с грохота от трошащи се канари. Земята над замъка започна да се тресе, а от нея се надигна демонът.

Беше огромен, извисяващ се поне десет метра над крепостта, но не това беше най-впечатляващото нещо у него. Това, което ме вцепени бе, че създанието имаше най-малко сто ръце и още толкова глави.

Когато четях като малък за сторъките великанни в гръцката митология, си мислех, че описанието им е крайно преувеличено. Знаех, че са съществували, разбира се, но сто ръце... Сега обаче виждах какво се е имало предвид. Ръцете на съществото бяха навсякъде — човешки, космати или пипалести. То откъсваше парчета от замъка и ги трошеше между пръстите си.

Но това в никакъв случай не беше по-страшно от момента, в който то заговори в унисон с всичките си сто глави.

— Най-накрая Елпида е пленена! Най-накрая съм свободен! — а сегне той се разсмя — влудяващ звук, идващ едновременно от сто усти.

Елпида ли каза? Нима легендата бе вярна и това беше демонът, победен от Надеждата преди хиляди години? Нямах много време за разсъждения по въпроса. Драконът излезе от гривната ми. Изви се и се засили към стоглавия демон. Беше буквално всмукан от страшилището. Както се беше случило с джина в гората преди два дни.

Останах напълно беззащитен.

Демонът продължи да говори:

— Нищожество! Нищо не можеш да ми сториш. Елпида е пленена и ще остане в тялото на това момиче, без да може да ми стори каквото и да било.

Погледнах към Лили. Тя трепереше. Бледа светлина струеше от нея.

Демонът започна да се приближава и да руши замъка по пътя си. Слугите му се разбягаха.

— А теб ще убия пред очите й, бавно и мъчително!

Великанът ме улови с четири от ръцете си за четирите ми крайника и ме вдигна над земята. Усетих ужасна болка. Обърнах се към Лили за сбогом.

И видях как тя забива кама в сърцето си.

След това всичко се случи толкова бързо. Лили се сгърчи и падна на земята, а светлината, която се беше вляла в нея преди малко, започна да се излива и да се материализира, докато не прие формата на малко момиченце, реещо се във въздуха. Сетне усетих отпускане на хватката на демона. Паднах на земята. Момичето от светлина нападна сторъкния. Той изкрещя гръмогласно и се строполи на земята. От светлината момичето създаде дълга верига, с която започна да оковава изчадието. Десетки ръце се опитваха да достигнат врата на детето и да го прекършат. Но то бе твърде бързо, летейки над великана и овързвайки ръцете му с тежките окови. Накрая демонът бе безпомощен. Лъчистото създание направи жест с ръце и във въздуха се появи трепкащ портал към друго място. То вдигна с една ръка огромния великан, сякаш изобщо не тежеше, и го запрати през портала, който се затвори след него.

Отидох до Лили и хванах безжизнените ѝ ръце. Заплаках. Бях пристигнал твърде късно. Лили се пожертва, за да спаси света от демона.

Момичето от светлина дойде над тялото на Лили и се зарея във въздуха.

— Моля те, помогни ѝ! — извиках през сълзи.

Момичето продължи да се рее и ме погледна.

— Няма ли никаква надежда? — попитах. И осъзнах нелепостта на думите си. Та аз говорех на самата Надежда, Елпида.

— Винаги има надежда. — Почувствах гласа ѝ вътре в себе си, стоплящ и успокоителен. Всяка болка в тялото ми изчезна. Затворих

очи и заспах.

* * *

— Майкъл, Майкъл, събуди се! Добре ли си?

Отворих очи. Над мен се беше надвесила Лили. Тя се наведе и ме целуна.

— Лили? Ти си жива?

Прегърнах я силно и я разцелувах. Бях изпълнен с радост. Най-сетне всичко беше свършило. Изправих се и се огледах. Намирахме се в руините на стария замък, а от Елпида, демона или слугите му нямаше и следа. Побързахме да се махнем от там и след половин час бяхме в града. Там сякаш никой не бе разбрал за случилото се отвъд хълма.

Погледнах Елпида. Слънцето залязваше. Градът бе окъпан в златисти отблясъци, а уличните лампи една по една светваха. Улиците бяха изпълнени с гълчката на десетки хора, които се прибраха от работа или излизаха да се разведрят навън. В Елпида цареше приятна вечерна атмосфера. А този път настоях да изпратя Лили до дома ѝ.

ДОНКО НАЙДЕНОВ

БИТКАТА ЗА ДУРИКС

Уктарис доближи портите на Дурикс, подпра се на меча си и се загледа в крепостните стени. Няколко стражи пазеха огромната арка, която изпълняваше ролята на входна порта, а зад нея се виждаше разрухата — полусринати здания, превърнати в бордеи, разбит неравен каменен път, криволичещ покрай постройките. Далеч над всичко, видим дори и отвън, се издигаше Дворецът на Питолия — този дворец, който до преди четири години принадлежеше на него и който бе изгубен в битката със злото.

Седна на един камък, оставил меча на земята и въздъхна. Тялото все още го болеше от многобройните рани, получени след онази изтощителна битка, макар и болката да бе далеч по-слаба от преди четири години, когато се намираше пред прага на смъртта. В онзи ден, в който всички, дори и злата Питолия, го мислеха за мъртъв, той бе измъкнат и излекуван от приятеля си Котерис, славещ се като един от най-добрите лечители тук.

Уктарис седеше на камъка, а мислите за бунта преди четири години все повече превземаха ума му. По онова време той беше Краля на Дурикс и единствен в града, притежаващ Силата. Уктарис, винаги стремял се към Бог и към доброто, знаеше, че именно Бог му бе дал тази Сила, с която да върви напред. Той се бе постарал чрез Няя да извоюва всичко прекрасно, случило се на града за петте години, през които беше начело. Хората бяха доволни от управлението му, уважаваха го, обичаха го, защото беше млад, справедлив, амбициозен. Вярваха в Бог и тази вяра ги правеше по-добри. Съзнаваха, че Уктарис е Божи пратеник и се гордееха с него.

Докато не се появи красивата Питолия...

Тя също притежаваше Сила, но нейната беше зловеща, пагубна. Твърдеше, че Сатаната е неин покровител и искаше да поведе хората към Злото.

И в един мрачен ден Питолия пожела да се бие срещу непобеждавания до тогава Уктарис, за да заеме мястото му на трона.

Той беше роден в Дурикс и цялото си детство бе прекарал тук. Семейството му беше бедно — баща му работеше като разносвач в пекарна за хляб, а майка му събираще сметта на пазара. Уктарис беше ученолюбиво момче, но поради липсата на пари бе принуден да напусне училище още на дванадесет години и да търси препитание.

До седемнадесетата си годишнина се трудеше като чирак при един майстор занаятчия, който произвеждаше делви и бурета за вино. Именно на тази възраст разбра, че в него има огромна сила.

Бог му праща послания и той съумяваше да ги разгадае. Чувстваше около себе си аура, която можеше да дарява само радости. Успяваше да успокои многобройните си приятели, ако те бяха в лошо настроение, винаги даваше съвети и вземаше правилните решения. А Силата му стана обществено достояние, когато в един мразовит ден на пазара, пред очите на множество хора, наби с лекота четирима от най-здравите мъже в града, защото те бяха нападнали момче, което, според думите им, блъснало жената на единия. Така постепенно славата на младия Уктарис се разнесе из целия град.

Може би главната причина той да застане начело на града, бе войната с Минига — голям град с боеспособни и вражески настроени жители, отстоящ се на десетина километра от Дурикс. Когато Минига обяви война на Дурикс, за да го завземе, всички жители бяха изпаднали в паника. Но по време на нападението, при щурма на крепостта, Уктарис използва огромна сила — всички жители и до днес разказват как от ръцете му изригнали и се понесли светлинни и урагани, които отблъснали цялата армия на Минига. И така, благодарение на него, Дурикс успя да отстои свободата си.

След войната Уктарис стана пръв помощник на Краля Луций, а когато Кралят умря, той наследи трона.

По време на дуела с Питолия почти всички жители, с изключение на неколцина предатели и шестимата подчинени на Питолия, подкрепяха Уктарис и вярваха в неговата победа. Уви — през

смразяващата битка сякаш се бяха събрали най-свирепите сили на земята. Огньове и урагани се премятаха като чудовища. Накрая красивата Питолия взе надмощие и успя да преори яростната съпротива на Уктарис.

И по този начин тя стана Кралица на Дурикс.

Уктарис вече знаеше, че тя е пратеничка на Краля на Минига — зловещия Отул, който все още не можеше да прежали загубата от войната. Знаеше също, че жителите на онзи град са издигнали в култ Сатаната и посредством войни и окупации искат да разпространят Злото далеч отвъд тяхна крепост.

Властолюбивата Питолия си бе послужила с измама. Бе използвала забранените Крифове — малки, но мощнни магически оръжия, хвърлящи огньове — и го бе нападнала с тях в гръб. Уктарис не беше подготвен за тази неприятна изненада и не успя да се противопостави на последвалите от нейна страна силни удари. Той, за съжаление на всички присъстващи жители на мирния град Дурикс, падна сломен върху твърдата каменна настилка. Чу как тя казва: „Изхвърлете трупа в дерето, дивите животни ще го изядат“; и няколко ръце повлякоха тялото му, докато той изпадаше в безсъзнание.

Спомни си, че се събуди около някакви храсти, легнал на парцали, а над него се бе провесил Котерис — неговият лекар и най-добър приятел.

— Предполагам, че ще се излекуваш, Кралю. Всички те мислят за мъртъв и така може би е по-добре. Бог те върна от оня свят и аз зная, че е за добро. Но тялото ти е пострадало тежко и ще е нужно много време, докато се възстанови. Трябва да се връщам в града, защото Питолия ще разбере за отсъствието ми и ще ме убие. Прав беше когато казваше, че Питолия е пратеничка на Минига — онези са сключили сделка с Дявола и той им е дал Сила. Тя е завладяла града ни и върши злини, изключително опасна е. Обрича на глад всички ни, освен нейните верни слуги, които е издигнала на пиедестал. Извикала е и някои от стражите на Отул. Всички искаме отново да се завърнем, Кралю. Аз ще тръгвам и повече няма да идвам при теб. Вярвам, че ще се вдигнеш на крака и ще се върнем, за да ни освободиш. Всички сме с теб.

И така Котерис си тръгна, оставяйки го сам, на сред нищото. В почти безпомощно състояние, но жив.

Четири години Уктарис насеяваше далечния град Модилур, където две години обитаваше малка каменна стая и работеше като чистач на улиците. Работата му бе лека, а заплащането — нищожно, защото цялото му тяло бешеувредено от битката. През последните две лета той живееше при каменар на име Проладий и заедно с него дялкаха камъните за новостроящия се дворец на Модилур. За четирите години бе спечелил уважението на всички хора тук, та дори и на Краля на Модилур Кигий.

Сега обаче се намираше пред портите на Дурикс — градът, който бе управлявал в продължение на пет години, който му бе отнет от Питолия и който бавно отиваше в ръцете на Минига. Взе меча, изправи се и тръгна към главния портал.

Би могъл да използва силата си и да убие четиридесета стражари, пазещи входната порта, но не биваше толкова рано да привлече вниманието на Кралицата — новината за дръзкото деяние би се разпространила светкавично и злата Питолия би имала достатъчно време да реагира на удара. Налагаше се Уктарис да прескочи високите и дебели крепостни стени без никой да го разбере и да влезе директно в двореца.

Можеше да мине единствено през Отвесния обелиск — стръмна и почти непроходима скала, от чийто връх щеше да опита да се добере до една от бойниците на крепостната стена.

Уктарис с бърза крачка заобиколи огромната и извисила се на петдесетина метра стена и достигна до Отвесния обелиск. Мушна меча си в кобура и започна да се изкачва по него. Хващайки се за малки камъни и стъпвайки върху тях, Кралят напредваше. Скалата бе доста стръмна, на места почти отвесна, но на десетия метър Уктарис се добра до малка спасителна ниша, като се свлече задъхан. Чувстваше слабостта на тялото си, което все още не се бе възстановило от кошмарната битка преди четири години, умората бе много по-силна от тогава, когато няколко пъти бе изкачвал същата скала.

Знаеше, че Бог е с него и че все още притежаваше Неговата сила, но дори и тя не би му помогнала при евентуално смъртоносно падане.

Точно затова Уктарис бе безкрайно предпазлив при катеренето на стръмния и на места отвесен каменен обелиск...

Върхът изглеждаше все по-близо, все по-близо, а умората му като че ли отстъпваше място на силния стремеж да се добере до горе. Най-сетне, след около час изкачване, Уктарис покори Отвесния обелиск — строполи се задъхан на полегатия връх и задиша учестено, а струйките гореща пот текаха от зачервеното му лице.

Но целта приближаваше.

Уктарис се бе изправил и се готвеше за скок. Разстоянието от скалата до малката бойница бе около два метра. Войнът направи крачка назад, за да се засили — толкова му позволяващо полегатият връх на скалата — отскочи и се хвърли към квадратната дупка, представляваща бойницата — и за негово щастие попадна точно в набелязаната цел. Мечът му издрънча по здравите камъни.

Лежеше в тъмнината, вперил поглед в постройките на града. Ръцете му се бяха разранили от плъзгането по камъните, но той сякаш не усещаше тази болка. Пред погледа му, по пътечката под стената, обикаляха войници. Недалеч се издигаше кулата на двореца — висока каменна постройка с позлатен купол на върха ѝ. Уктарис издебна момент, когато обикалящите войници се бяха отдалечили, шмугна се към пътеката, пресече я и скочи върху покрива на една двуетажна каменна къща.

— Ей! Кой е там? — извиси се глас отдолу, последван от множество стъпки.

Уктарис се засили и се приземи в задната част на къщата — в неголямо тъмно пространство между нея и крепостната стена. Изчака малко, докато се убеди, че няма опасност да бъде видян, след което стана и тръгна по тясната тъмна уличка, свърна по сводест тунел между каменните здания и се озова на по-голяма калдъръмена улица. Опасността някой от войниците на Кралицата да го забележи бе отминала напълно — сега бе част от населението на Дурикс. Уктарис тръгна смело покрай издаващите мизерия и нищета сгради, насочил се към двореца на Кралицата, въоръжен единствено с меча си.

— Желая да се срещна с Кралицата! — Уктарис властно заповяда на един от придворните слуги.

Слугата се обърна и влезе в мрачните покои на двореца. Не след дълго отвътре се появиха пет силуeta — четири мъжки и един женски, движещ се в средата. Уктарис веднага позна жената, която му бе причинила всичките нещастия и която го бе победила в битката преди четири години. Тя бе новата Кралица на Дурикс — Питолия. Четиримата мъже бяха нейни лични стражи.

Беше такава, каквато си я спомняше преди четири лета — висока, облечена в изящна дълга черна роба, а гарвановочерните й праvi коси бяха провиснали много под раменете и пищните ѝ гърди. Лицето ѝ бе бяло, с правилни черти. Приличаше на фея, но някаква неведома злост извираше от нея — злост, скрита под маската на невиждана красота. Злост, създадена да погубва. Злост, сътворена от Сатаната. Ала Уктарис стоеше непоколебим на мястото си и очакваше Кралицата да се доближи.

— Уктарис! Ти си жив?! — нежният глас на владетелката проехтя в пространството. Мъжът усети едва забележимите нотки на несигурност в него, които тя безуспешно опита да прикрие.

— Искам дуел! — изрече Уктарис. Питолия го гледаше втренчено с красивите си черни очи. След малко се обърна към един от личните си стражи и му заповяда грубо:

— Донеси оръжията за битката.

Уктарис чувстваше Божията сила — тя струеше от всички негови мускули, от всички негови сетива, от цялото му тяло. Знаеше, че Бог е с него и че никога няма да го изостави. Битката, която предстоеше да се случи, нямаше да е просто битка между него и Питолия — тя щеше да бъде битката между Бога и Сатаната, между доброто и злото. Той бе застанал на огромната каменна аrena, въоръжен единствено с меча си, а срещу него, на няколко крачки, стоеше Питолия, чиито прелестни коси се вееха на слабия полъх на вята.

Тя носеше меч и няколко забранени Крифа. Но въпреки предимството ѝ и очевидно превъзходящата спрямо неговата позиция, Уктарис не трепна.

Преди четири години двамата бяха стояли на същите места, въоръжени със същите оръжия. Тогава Питолия, пред очите на

хилядите жители на града, бе победила, използвайки своите Крифове. Тези оръжия — Крифовете — бяха забранени в битките, защото изстрелваха огнени кълбета към противника и по този начин намаляваха значително силите му. Единствените разрешени оръжия бяха мечовете. А използването на забранени средства бе недостойно за войн, притежаващ Силата.

Но не и за пратениците на Сатаната. При тях честта беше отстъпила мястото си на изконния стремеж за власт.

В днешния ден, отново пред погледа на хилядите жители на Дурикс, Уктарис трябваше да възвърне своята заслужена позиция и отново да седне на Кралския трон.

Проехтя изстрелът на пушка, оповестяваща началото на битката. В същия момент Питолия изпрати синкав лъч към Уктарис, който инстинктивно извади меча и го разсече на две части. Но Питолия веднага изтласка мощна ударна вълна към противника си. Той не успя да реагира своевременно и вълната го повали с ярост на земята. Удари десния си крак в един от камъните и усети силна болка.

Уктарис интуитивно разбра, че Питолия е над него, замахвайки с меча си, за да го разсече — той рязко се отблъсна и с много висок скок се преобрърна миг преди злата Кралица да стовари острото си оръжие в тялото му. Сетне протегна ръце и запрати поток от светковици към нея — чуха се звуци, наподобяващи пращенето на горящи дърва. Жената отскочи и падна върху твърдата каменна настилка.

— Ах ти, нещастнико! — процеди през зъби тя и извади меча си. Уктарис също извади своя и изчака Питолия да се подготви. Двамата започнаха страховита битка с острите си оръжия...

Мечовете се удряха бясно един в друг и искряха на фона на синьото лятно небе. Струи ураганен вятър, светковици, лъчи, взрывове ехтяха около тях, въртяха се в страховити виелици. Зрителите, събрали се на арената, които в никакъв случай не биваше да се намесват, ставаха свидетели на умопомрачително зрелище, съдържащо огньове, ветрове, светлинни, а някъде под тях двамата души, възпроизвеждащи тези сили, се биеха на живот и смърт...

Уктарис надделяваше. Чувстваше Божията сила в себе си — доминираща и могъща. Болката в десния му крак се бе притъпила и

той бавно изтласкваше Питолия към един от краищата на арената. Виждаше в нейните красиви очи блясъка на отчаянието. Ала точно преди Уктарис да изпрати унищожителен ураган към нея, тя измъкна един от забранените Крифове и го хвърли.

По тялото му сякаш потече огнена лава, която го зашемети. Питолия използва момента и го обсипа с поток от последователни горещи лъчи. Бившият Крал на Дурикс падна на земята с глух стон...

... Уктарис се намираше на края на силите си. Питолия, която също изглеждаше отпаднала, вече бе запратила три от Крифовете по него (при последния Уктарис бе отскочил и Крифът не успя да го улучи, в противен случай може би щеше да е мъртъв). Оставаше ѝ само един. Но този единствен Криф би могъл да се окаже съдбоносен за Уктарис.

Битката вече беше само с мечове, двамата противници бяха изразходили Силите си. Хладните оръжия дрънчаха свирепо под навъсеното и смрачаващо се небе. Уктарис бе по-здрав и по-издръжлив, въпреки изстрадалото си в последните години тяло, но ясно осъзнаваше, че не бива да приема внезапни нападения, защото Питолия притежаваше още един Криф.

Той отново притисна Злата Кралица към стената. Замахна, за да нанесе последен решаващ удар с меча... в този момент тя светкавично бръкна в ризницата си, извади последния Криф и го запрати към него...

Светлина... адска огнена вълна... удар в земята... тъмнина...

Уктарис лежеше безпомощен. Виждаше размазано. Усещаше тялото си горещо и обезводнено. Над него стоеше Питолия и се смееше грубо, показвайки изящните си бели зъби. С ръцете си държеше меча, готова да го стовари върху безпомощното тяло на врага си.

„Нима ще умра? Нима злото отново ще надделее?“ — въпросите минаваха мълниеносно през главата на Уктарис. „Боже, дай ми Сили!

Боже, нима Сатаната и този път ще надделее? Господи, дай ми Сили! Господи, дай ми Сили!...“, молеше се той с последните остатъци на волята си.

Всичко се завъртя пред очите му като в сън:

Питолия замахва, за да го прободе. В уморените ѝ, но красиви очи се е появил хищен отблъсък. Тя изрича думите: „Сбогом, нещастнико, и този път те победих!“... По изтощеното тяло на Уктарис ползват вълни на някаква сила... Питолия замахва с меча към безпомощния си противник... Уктарис успява да помръдне, да се завърти... мечът на Питолия се удря със свръхчовешка мощ върху каменния под на арената и се приплъзва с искри по него...

Силата, последната Божия Сила, вече тече осезаемо в жилите на Уктарис... Питолия отново надига меча... Уктарис рязко се изправя, след което запраща изключително мощн порой от светкавици към изненаданата Кралица на Дурикс... красивата владетелка отскача високо и с един удар се приземява в трибуните, сред изпадналите в мълчание зрители... Уктарис с плонж се добира до агонизиращото ѝ тяло, изправя се и насочва меча си към главата ѝ.

Битката този път е спечелена! Уктарис отново ще стане Крал! Дурикс отново победи Минига!

— Котерис, приятелю, откарай Питолия в лечебницата. Искам тя да оздравее. Такава е Божията воля! — провикна се Уктарис към трибините.

С усмихнато лице, лекителят стана от мястото си и пристъпи към действие, за да изпълни заповедта. Другите жители на Дурикс също се изправиха, и приветстваха единствения Крал, когото бяха чакали през всичките тези години на нищета и отчаяние.

ИВАН ДИМИТРОВ

СПАС И ВЪЛШЕБНИЯТ МЕДАЛЬОН

Спас беше дванадесетгодишно момче. Средно на ръст, леко закръглено, с бузки, които бабите му обичаха да пощипват често. Имаше къса кестенява коса, кафяви очи и лунички около носа. Родителите му бяха художници и го учеха да рисува, а мечтата му беше като порасне, да следва в художествена академия и да стане най-великият художник в света. В училище любимият му предмет беше изобразителното изкуство. Но трябваше да заляга и над останалите уроци. И макар предмети като математика, химия и физика да не му се отдаваха, не можеше да избяга от тях и ги изучаваше наравно с рисуването.

Родителите му имаха много приятели художници, които често правеха изложби. Днешната лятна вечер не беше по-различна от други. Техен приятел ги беше поканил на коктейл по случай откриването на новата си изложба в галерия „Вълшебни криле“.

Когато пристигнаха, родителите на Спас се заговориха с домакина и докато вниманието им беше заето в разговор, хлапето тихомълком се отдалечи от тях и започна да разглежда картините. Поставени в рамки и закачени на стената, в детското съзнание те изглеждаха внушителни.

Докато се разхождаше и опитваше да си проправи път до някои картини, около които се бяха събрали повечко хора, стигна до една, която гостите отбягваха. Тя изглеждаше доста различна и се открояваше сред останалите. Представляваше пейзаж с поле от жълти и червени рози. В близост беше нарисувана статуя на жена, вдигнala високо ръце с молба, отправена към небето. В далечината имаше още статуи, които изглеждаха като мътни петна. Но най-голямо впечатление правеше небето — оранжево.

Спас спря пред картината и се загледа в нея.

Тогава до него се доближи млад мъж.

— Харесва ли ти? — запита го.

Спас се обърна към него. Човекът се беше облякъл малко шарманто на фона на останалите гости... макар сред тях да имаше други екземпляри, които изглеждаха още по-странно и от него.

Носеше бяла риза, запретната до ръкавите. Имаше дълги червени панталони и кафяви ботуши. Спас се зачуди защо е обул ботуши в тези горещи летни дни? Краката му сигурно вече се бяха сварили в тях. Но от хората на изкуството можеше да се очаква всичко. Около родителите си беше срещал достатъчно ексцентрици, за да не задържи дълго вниманието си върху ботушите на непознатия.

— Харесва ми — отвърна искрено хлапето. В нея имаше нещо необикновено. Някаква магия, която го привличаше.

— Ти ще я нарисуваш — усмихна се непознатият. — След десет години.

Спас го изгледа недоумяващо.

— Но... — започна объркано. — Тя вече е нарисувана?

— Само в твоето съзнание — отвърна мъжът. — Останалите не я виждат. Защото тук няма нищо. — И посочи стената.

— Глупости — възрази хлапето и тогава си спомни, че никой не спираше пред тази картина, за да я разгледа, което беше повече от странно. — Но ти я виждаш? — обърна се към непознатия.

Той се усмихна мистериозно.

— Познавам тези поля — започна човекът. — Както и това небе.

— Но я виждаш, нали?

Непознатият бръкна в джоба на панталона си и оттам извади старинен медальон. Представляващо искрящо бял кристал, изработен във формата на остра спирала, през който беше промушена кожена верижка.

— Вземи — рече и му подаде медальона. — Ти ми го даде.

— Аз? — възклика недоумяващо Спас. — Но аз не те познавам?

— Напротив. Срещнахме се сред онези поля — и посочи картината, — но за да отидеш там, трябва да използваш медальона. Сложи го и ще откриеш отговорите, които търсиш.

Хлапето взе медальона с недоверие. Кристалната спирала се завъртя няколко пъти във въздуха, докато стискаше верижката в длан. Изкуствените лъчи светлина се пречупиха през кристала и той засия.

— Вълшебен ли е? — попита Спас.

— Да — кимна непознатият.

От любопитство момчето надигна медальона, промуши го през главата и го постави на врата си. Тогава чу шепотът:

„*Tec... Ut... Ket... Shu*“.

Идваше от картина и макар да не разбираше какво значат думите, му се стори, че го зовяха. Изображението на картина затрептя. Спас протегна несъзнателно ръка към нея и я докосна. Допирът на пръстите му създаде малки вълнички върху изображението като от паднали листа върху водна повърхност.

Усети гъдел по пръстите си.

И изведнъж картина засмука ръката му навътре. Хлапето се опита да я отдръпне, но късно. Картина го засмука целия и в следващия миг премина в нея. Светът се замъгли и го обгърна мрак.

— Хлапе? — дрезгав мъжки глас го накара да отвори очи. Лежеше на земята, а над него се беше надвесил белобрад старец. — Добре ли си, хлапе?

— Аз? Да. Какво? — Спас разтри с ръка главата си. Усещаше я как пулсира от болка, все едно я беше изтряскал някъде.

Надигна се.

Старецът се беше изправил и го гледаше.

— Падна отгоре — посочи тавана, но там нямаше дупка, през която да беше минал.

Тогава си спомни галерията, картина и мрака. Огледа се. Намираше се в малък дюкян. По дървените стени бяха накачени всякаакви джунджурии. Върху тезгяха беше поставена свещ, чиято светлина мъждукаше в сумрака на помещението, а на стената зад него висеше огромен двуръчен меч. Входната врата и прозорците бяха заковани с дървени дъски.

— Къде съм? — обърна се към стареца, когато до ушите му достигна тягостна мелодия. Идваше отвън.

— Как къде? На Симфоналия — възмути се старецът и когато видя, че момчето го гледа с недоумение, допълни. — Не си ли чувал за тази вълшебна страна? Тук магията създава причудлива музика. Тя звуци навсякъде. И навсякъде е различна, защото магията пресъздава в мелодиите си настроението на създанията, които я населяват и случващото се около тях.

Спас се приближи до един от прозорците и погледна през процепа между закованите дъски. Беше нощ, но оранжевото небе излъчваше слаба светлина, на която се различаваха контурите на съседни сгради.

„Оранжево небе?“, изуми се хлапето. Значи наистина беше влязъл в картината. Беше се пренесъл във вълшебен свят, който приличаше на дискотека. Но как беше попаднал тук? Инстинктивно докосна гърдите си. Медальонът беше там. Надигна го в дланта си и той проблесна на мъждукащата светлина от свещта. После погледна към тавана.

— Изтърси се направо от нищото — рече старецът, когато видя накъде е насочен погледът на Спас. — И ми изкара ангелите. Тази нощ ще има пълнолуние, да знаеш, и ще се случат ужасни неща. А аз имам слабо сърце.

— Какви неща? — момчето го погледна неразбиращо.

— Не знаеш ли? — учуди се белобрадият старец. — Демонът ще дойде отново, за да вземе някого. Защо, мислиш, съм заковал прозорците? Откакто падна онази проклета звезда, злото се засели в Белия замък, а за всички нас настъпиха мрачни времена.

Старецът седна зад тезгая.

— При пълнолуние летящ демон с тяло на лъв и лице на жена идва в селото, взема някого и го носи в Белия замък. Какво се случва с него? Не знам. До сега никой не се е върнал жив оттам, за да каже. Сигурно създанията на злото го изяждат.

Историята на стареца накара Спас да настръхне. Беше попаднал на неподходящото място, в неподходящия момент.

— Как мога да се махна оттук? — рече уплашено.

— Да се махнеш оттук? — изсмя се белобрадият мъж. — Тия земи са прокълнати, хлапе. Неведнъж съм се опитвал да избягам. Накъдето и да тръгнеш, пак се връщаш в селото. Освен... — снижи глас. — Освен ако не отиваш към Белия замък.

Като никакво знамение, още в мига, когато спомена Белия замък, отвън долетя шум от тежки стъпки. Старецът духна пламъка на свещта над тезгая.

— Шипът — изсъска и мълъкна в очакване.

Стъпките спряха пред дюкяна.

— Старче, тука ли си се скрил? — обади се дебел мъжки глас. После онзи отвън разби с няколко шута вратата и нахълта в помещението. Старецът се скри зад тезяха.

Новодошлият беше млад и мускулест мъж. Беше облечен с бяла риза, запретната до ръкавите. Имаше дълги червени панталони и кафяви ботуши. Носеше прашна раница, а на колана му висяха мях за вода и ножница с масивен ятаган.

— Здрави, хлапе — обърна се към Спас мъжът, щом успя да го фокусира в сумрака на помещението.

— Ти? — невярващо го погледна момчето. Това беше непознатият от галерията. Само дето носеше ятаган.

— Познаваш ли ме? — отвърна му с въпрос мъжът.

— Да — рече Спас. — Нали преди малко се срещнахме в галерията.

— Галера? — намуси се непознатият. — Никога не съм пътувал на галера. Не харесвам морето.

На Спас му се стори странно, че непознатият не си спомня за него. Как беше възможно това? Нали преди минути бяха разговаряли. Беше му казал, че е получил медальона от него, което значеше, че го познава, а сега се държеше така сякаш никога не го беше срещал. Да не би да беше попаднал във време, което предхождаше момента, в който беше дал медальона на мъжа? Въщност, сега той беше у него, което значеше, че бе така.

— Говориш странно, хлапе — продължи мъжът. — Което значи, че ти си момчето от другия свят, което търся — после се провикна. — Не се крий повече, старче. Излизай. Няма да ти сторя зло.

Старецът се показва плахо иззад тезяха. Явно се беше поуспокоил, че това не е демонът и непознатият няма да му навреди.

— Какво искаш?

— Дай шишенцето със специалното мастило — заповядда му мъжът. — Господарите ми казаха, че хлапето прави вълшебства с четката.

— Господарите? — думите на непознатия разпалиха любопитството на Спас.

— Мога да ти кажа имената им — започна непознатият. — Казват се Тес, Уит и Шип. Те ме извикаха. Както са извикали теб. Защото само заедно можем да победим демона от Белия замък и да

освободим тази прокълната земя от злото. Не ни остава много време. Скоро ще настъпи пълнолуние и имаме не повече от час-два, за да стигнем до замъка, а трябва да бъдем там преди това да се случи.

— Но аз не искам да се бия с никого — запротестира момчето.

— Да — подкрепи го старецът, който усилено търсеше нещо по прашните рафтове. — Трябва да си луд, за да тръгнеш към Белия замък... сега.

Мъжът махна с ръка.

— Няма да ти се наложи — успокои го. — Аз ще се бия. Но без помощта ти няма да успея. Искаш ли да се измъкнеш оттук, или не?

— Да, но... от къде знаеш, че искам да се махна? — попита го недоверчиво Спас.

— Всички искат да напуснат това прокълнато място — направи кратка пауза. — А аз, да се преборя със своето проклятие. Но само Господарите притежават сила, която може да те върне в твоя свят.

Думите на мъжа звучаха правдоподобно.

— Като са толкова могъщи, защо не победят сами демона? — момчето зададе логичния въпрос.

— Защото са затворени в Белия замък — лицето на непознатия придоби сериозен вид. — И сами не могат да победят злото, което тегне над тях. Пред него силата им бледнее и само чуждоземец може да надделее над него.

— И предполагам, че нямам избор — разпери ръце Спас.

— Имаш — рече мъжът. — Да останеш тук и да чакаш нощта, в която демонът ще дойде за теб.

Спас се намуси.

— Искам да си ходя у дома — рече.

— Тогава да тръгваме — потупа го мъжът по рамото. После постави върху тезгяха една кесия. — Това е за мастилото, старче — рече и щом старецът я забеляза, моментално свали от един рафт малка стъкленица, пълна с черна течност. Постави я на тезгяха.

— За теб е, хлапе — каза и прибра кесията. — Купих я от един странстващ магьосник, който твърдеше, че в комбинация с подходящия писец, това мастило може да върши чудеса.

Спас го прибра в джоба си и последва мъжа навън.

Докато двамата се отдалечаваха, от дюкяна се разнесе звук от удар на чук. Старецът заковаваше вратата си наново.

Поеха през полето от жълти и червени рози. На оранжевото небе пълзеше светлосиня луна, която бавно се издигаше към най-високата си точка и скоро щеше да настъпи пълнолуние. Из полето бяха разпръснати множество каменни статуи на хора, застинали в различни пози. Когато минаваха покрай някоя от тях Спас я изучаваше с поглед и се удивляваше колко истински изглеждаха те.

— Виждам, че гледаш статуите — вметна мъжът. — Някога това са били хора, но след като е паднала звездата, са се вкаменили.

Момчето остана потресено. Отговорът беше достатъчен. Явно тази звезда, за която бе споменал и старецът, беше донесла достатъчно неволи на хората по тия земи. А в тон с обстановката меланхоличната мелодия, която се носеше наоколо, го караше да чувства тъга за това, което се беше случило.

Не бяха изминали и петнадесет минути, когато някъде в далечината се появи малка белееща се точка. Тя растеше прекалено бързо за темпото, с което се придвижваха двамата. Сякаш тласкани от магия, съвсем скоро те достигнаха пред белите стени на замъка, обрасли с дебели черни стъбла с остри шипове по тях. Огромната, масивна порта, която се издигаше пред тях беше залостена, но на Спас му направи впечатление, че по средата ѝ има голяма ключалка. Явно тя се ползваше, за да се задейства някакъв отключващ механизъм.

— Пристигнахме — рече мъжът. — И сега трябва да измислим как да влезем? Може би не е най-разумно да почукаме, за да ни отворят.

— Ами... — замисли се момчето. — Може да обиколим и да потърсим място, където по стъблата няма шипове и да се изкачим по тях — предложи миг по-късно.

— Добра идея — съгласи се мъжът.

Тръгнаха вдясно покрай каменната стена, но колкото и да вървяха, портата си оставаше пред тях.

— Черна магия — изруга мъжът.

Беше прав. Когато пробваха да обиколят стената от лявата страна на портата, тя отново остана пред тях и въпреки че се движеха, все едно не помръдваха от място.

— Трябва да влезем през портата — реши хлапето. — Но как? —
Замисли се и в този миг в главата му прозвуча гласът на стареца.

„С подходящ писец това мастило може да върши чудеса.“

Спас извади стъкленицата с мастилото. Смяташе да пробва да нарисува нещо — ключ, например. Но от къде можеше да намери четка? Принадлежностите му бяха останали у дома.

Отблъсъците от медальона, които заиграха за миг върху крепостната стена, го наведоха на нова мисъл. Свали медальона от врата си. Отвори стъкленицата и потопи върха на спиралата в черната течност. В мига, в който той докосна съдържанието на шишенцето, то засия и придоби цветовете на дъгата. „Магия?“, възхити се хлапето, премери на око големината на ключалката и нарисува върху каменната стена контурите на ключ. Щом ги запълни, ключът падна с тъп звук върху прашната земя.

— Браво, хлапе — мъжът го потупа приятелски по рамото, наведе се и взе ключа, а после добави: — Знаех си, че имаш вълшебна дарба.

Спас затвори стъкленицата и я прибра в джоба си. През това време мъжът пъхна ключа в ключалката. Завъртя го два пъти, резето изщрака и портите се отвориха със скърдане пред тях. Хлапето постави медальона на врата си и двамата влязоха вътре.

Озоваха се в огромна градина, в средата на която обрасла пътека водеше до входа на бял замък. Градината беше запусната, дърветата — изсъхнали, а земята — суха и напукана. Сред нея лежеше огромно яйце, от което излизаха множество дебели и черни стъбла, обвили крепостната стена, градината и самия замък в зловеща прегръдка.

Двамата пристъпиха напред, когато от градината долетя женски плач.

— Аз бедната, аз горката — носеше се тънък, изнемощял глас.

Спас се затича безразсъдно напред.

— Хлапе... — опита се да го спре мъжът, но късно. Момчето вече беше на няколко крачки от него, когато го последва.

Гласът доведе Спас до малка, увяхаща роза.

— Помогни ми — проплака цветето.

Момчето се наведе към него и едва тогава забеляза, че то има човешко лице. Очите му го гледаха с надежда.

— Какво ти се е случило? — запита го.

— Увяхвам — рече розата. — Черните стъбла изсмукаха цялата вода, останалите растения загинаха, а скоро и аз ще умра.

Спас знаеше какво да направи — трябваше да я полее, но наоколо нямаше нито поток, нито кладенец с вода. Имаше само суха и напукана почва.

— Трябва да намерим вода — обрна се към мъжа и той свали от пояса си мяха.

— Вземи — рече и му го подаде.

Хлапето отпуши мяха и поля цветето. То се разсмя весело, а щом го погледна в очите, Спас прочете благодарност и радост.

— Благодаря ти — розата разцъфна и от цвета ѝ във въздуха се издигна облаче от зелена светлина, която се завъртя няколко пъти около момчето. То се опита да я хване с пръсти, а тя го погъделичка по дланите.

— Приеми този дар в знак на признателност — допълни розата, преди медальонът да погълне светлината и да засияе в зелено. — В замъка ще срещнете брат ми Шип. Кажете му, че ви пращам и той ще ви помогне — рече, след което притвори очи и замъкна, все едно никога не беше говорила.

Спас и мъжът продължиха нататък по обраслата от черни стъбла пътека.

Скоро достигнаха до входа на замъка. Мъжът извади със съскане ятагана от ножницата и застана пред вратата.

— Не се знае какво ни очаква вътре — обясни и издърпа вратата със свободната си ръка.

Помещението беше осветено от стотици факли, които горяха от стените. В две редици бяха разположени дузина массивни колони, които се издигаха на десетина метра от пода, а по червения килим между тях се стигаше до мраморен трон в отсрещния край на залата. На него беше седнал рицар в метални доспехи. В ската му лежеше брадва.

— Това не ми харесва — прошепна мъжът и посочи рицаря. Нямаше глава.

За да опровергае думите му, рицарят стисна брадвата с мъртвите си пръсти, изправи се и пристъпи към тях.

— Стой зад мен! — извика мъжът. — И се пази — подхвърли раницата на момчето, а после блокира вражеския удар с ятагана си.

Противниците си размениха по няколко удара. Мъжът си служеше по-умело с ятагана, отколкото рицарят с брадвата. Успяваше да предугади ударите на врага си и нанасяше свои при всяка изгодна ситуация, а при съприкосновението на ятагана му с бронята на рицаря от нея се отчупваха парчета метал.

Изведнъж из залата се разнесе ръкопляскане и тогава момчето забеляза тъмните безформени фигури, които се бяха появили иззад колоните и наблюдаваха с интерес двубоя. Мъжът също ги забеляза. Миг разсейване и дъговидният удар на рицаря проби защитата му. Раздра рамото му и наоколо плисна кръв. Войнът не спря. Лицето му се изкриви от болка и гневно започна да нанася удар след удар. Рицарят премина в глуха защита. При една от поредните си атаки мъжът го изблъска, изби брадвата от ръката му и го събори на земята.

„Довърши го“, зашепнаха гласовете на безформените фигури.

Мъжът надигна меча и замахна да разсече противника си на две. Рицарят не помръдна, очаквайки примирено съдбата си.

— Не! — изкрешя хлапето и в последния миг мъжът отклони ятагана, преди да съсече безпомощния войн. Острието иззвистя зловещо, след което с тръсък спря в каменния под на залата.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, хлапе? — обърна се недоумяващо към него мъжът. — Той ни нападна и щеше да ни убие. — Надигна ятагана отново, готов да нанесе нов удар.

— Пощади живота му — рече Спас. — Не сме дошли за него. Забрави ли? Господарите са ни повикали да победим демона. Той може да е страж — и посочи нападателя им, — но не е демон.

— Нима?

Рицарят се изправи бавно, докато брадвата лежеше върху каменния под. Дали това беше знак за примирие?

— Можехте да ме убияте — из залата се разнесе уморен мъжки глас. — Нямаше как да те спра — говореше на мъжа. — Но ти го спря — обърна се към Спас. — У теб има повече чест и достойнство от всеки друг, а аз ценя тези качества. Приближи се, момче. — Думите му бяха благи и Спас го послуша.

Преди мъжът да реагира, рицарят докосна с длан медальона на гърдите на хлапето и спиралата запулсира в алено. Когато отдръпна ръка, алената светлина се смеси със зелената и кристалът заблестя в нов нюанс.

— Това е моят дар, синко — рече рицарят, преди образът му да се разпадне сред рояк от искри. — Успех — долетя миг по-късно ехото му. — Господарят ми ви очаква в кулата си.

От безформените фигури не беше останала и следа.

Мъжът прибра мълчаливо ятагана си. Разкъса ръкава на ранената си ръка, намота го около раната на рамото си и стегна възела. Спас му подаде раницата. Той я взе и сложи на гърба си.

Двамата прекосиха тронната зала и поеха през лабиринта от коридори на замъка.

Скоро достигнаха до спираловидно стълбище, водещо нагоре. Заизкачваха се по него. Рицарят беше споменал, че трябва да отидат в кулата, а друго стълбище, което да водеше нагоре не откриха.

Изкачваха се известно време по стъпалата, когато пътя им препречиха паднали каменни отломки. Стълбището се беше срутило и не можеха да продължат по-нататък.

— Знам какво си мислиш, хлапе — обади се мъжът, когато видя, че Спас се замисли. — Пътят ни свършва дотук. Няма как да продължим. Нито можем да ползваме въже, нито да прескочим или да се качим по стените. Не и отвътре. Може да пробваме отвън с въже с кука.

Момчето не го чу. Размишляваше дали може да нарисува стълба върху стената и да се качат по нея, но се притесняваше, че мастилото нямаше да му стигне за толкова мащабна рисунка.

Все пак трябваше да опита.

— Имам друга идея — рече и извади стъкленицата. — Знаеш ли какво е стълба?

— Това, дето се качваш по него, когато превземаш замъка? — опита се да познае мъжът.

— Точно това — отвърна Спас, отпуши стъкленицата и свали медальона от врата си. — Мисля да нарисувам стълба.

— Хитър си, хлапе — поздрави го мъжът. — Но да знаеш, че не ни остава много време. Трябва да побързаш.

— Не бери грижа за това — рече момчето. Повече го притесняваше дали мастилото щеше да му стигне.

Спас потопи върха на медальона в стъкленицата и започна да чертае контурите на стълбата. Направи десетина стъпала, колкото беше неговата височина. Запълни ги бързо и когато привърши, стълбата се материализира.

Запуши стъкленицата. Изкачи се внимателно няколко стъпала нагоре, стискайки дръжката на медальона в ръка, докато в другата държеше шишенцето.

— Придържай ме да не падна — помоли мъжът и той протегна ръце към него. После отпуши стъкленицата и нарисува следващите стъпала.

Повтори операцията няколко пъти, докато стълбата достигна до мястото, където стълбището продължаваше нагоре. Запуши стъкленицата. Прибра я в джоба и постави медальона на врата си. Изчака мъжът да се качи и двамата продължиха по каменните стъпала.

Когато стигнаха върха на кулата, попаднаха в малка алхимична лаборатория, на сред която ги посрещна златен човек с глава във формата на слънце и огнена корона, от която искреще светлина. Той държеше две колби с димяща течност, а по дървените маси бяха наредени други стъкленици и множество странни съставки.

— Добре дошли, странници — приветства ги златният човек без да надига глава, за да ги погледне. — Какво ви води насам? Искате да ви направя малко злато или да ви дам рецепта как да си го направите сами?

— Не — възрази мъжът. — Не сме дошли за злато.

— Тогава сте дошли за нещо по-екстравагантно. Например храна за кокошки, от която те снасят златни яйца?

— Не — рече Спас. — Изпраща ни рицарят без глава. Каза, че тук ще открием Господаря на замъка. Предполагам, че това си ти?

— Господарят на замъка? — повтори с насмешка златният човек.
— Мислите ли, че Белият замък има господар?

— Несъмнено — рече мъжът.

— Тогава нека аз да съм този господар — продължи човекът. — Стига това да ви харесва. — Надигна глава и се усмихна. — От сестра

си Уит разбрах, че сте й помогнали. Не знаех, че са я налегнали проблеми, но все пак имам толкова много работа, че не ми остава време да сляза до градината. Там има едно яйце, което от доста време се каня да разчистя, но все не стигам до него.

Остави колбите върху масата пред себе си.

— Майтапя се — разсмя се. — Знам, че сте дошли да убиете сфинкса и ще ви помогна в начинанието, но ви моля за нещо. Искам да ми дадете зеления цвят, за да го върна на сестра си. Тя е постъпила малко прибързано, като ви го е дала и ме помоли да го взема от вас. Нали ме разбираш? Аз я обичам и не мога да допусна да страда. Кажете си цената и ще я платя. — Вдигна въпросително ръце. — Хиляда жълтици? Две хиляди? Назовете сумата и ще я получите.

— Всъщност не ни трябва злато — пръв проговори Спас.

— Тогава какво ви трябва? Само кажете и ще го получите веднага. Какво искаш, синко? — обърна се към мъжа.

— Дошъл съм тук, за да изпълня заръката на Господарите и да се преборя със своето проклятие — рече войнът.

— Нямаш проблем, синко. — Златният човек се огледа, взе една колба, пълна със синя течност и му я подаде. — Вземи това. Като го изпиеш, ще се излекуваш от проклятието си.

— А ти, хлапе? Теб какво те терзае? — обърна се към момчето.

— Аз искам да се прибера у дома — отвърна Спас.

— Готово — махна с ръка златният човек, взе друга колба, пълна с бяла течност и му я подаде. — Вземи. Като я изпиеш, ще се върнеш у дома.

Момчето отвори тапата на колбата. Мъжът също беше отворил своята и се двоумеше дали да изпие съдържанието й. Спас поднесе стъкленицата към носа си, помириса я и се намръщи — от нея се носеше отвратителна воня.

— Какво има вътре? — обърна се към златния човек.

— Вълшебни съставки — отговори му той. — Просто я изпий и всичко ще е наред.

— Глупости — ядоса се хлапето на безсмисления отговор. — Стига си ни будалкал. Тези колби не могат да ни решат проблемите. Най-много да ни отровиш с гадостите, дето си сложил вътре.

— Така ли мислиш? — Спас имаше усещането, че златният човек им се подиграва.

— Защо ни баламосваш? — отвърна на въпроса му с въпрос.

— Защо ли? — разсмя се той. — Защото сестра ми ви гласува огромно доверие и ви даде най-скъпото си — своя цвят. Тя ме помоли за същото. Но не бях сигурен, че е правилно. Не е лесно да се даде нещо, което е толкова ценно. Но вие си го заслужихте. — Човекът откъсна един огнен косъм от косата си. Духна го от дланта си и той полетя във въздуха. Няколко пъти се завъртя, а после медальонът го привлече към себе си и в мига, в който го докосна, се пръсна в заря от златисти искрици, които бяха погълнати от спираловидния кристал.

Изведнъж отвън долетя див, животински рев.

Последва го женски писък.

— Започна се — изрече златният човек. — Сфинксът е тук. Мит е тук.

Мъжът побягна надолу по стълбището и Спас го последва. В един момент го изгуби от поглед, но продължи да следва ехото от стъпките. Докато тичаше, ревът се повори още няколко пъти. Женският писък също. Момчето се задъхваше. Звучащото наоколо музикално оформление стана тягостно и страшно. Сърцето му се сви. Сякаш този свят сам предуещаше кога щеше да се случи нещо ужасно и го въплътняваше в мелодиите си.

Спас настигна мъжа в тронната зала, откъдето двамата излязоха един след друг отвън, в двора на замъка.

Сфинксът беше пристигнал. Огромно чудовище с тяло на лъв и криле на птица. Беше застанал до зловещото яйце в градината, с лапа поставен върху тялото на лежаща на земята девойка. Щом усети присъствието на мъжа и момчето, извъртя към тях прекрасното си женско лице, под чиято фасада ги наблюдаваха две студени и зли очи.

Сфинксът изрева отново.

— Натрапници — изсъска. — Какво търсите в моя дом?

— Освободи момичето — извика в отговор мъжът, докато измъкваше ятагана от ножницата си. — И се пригответи да умреш. — Без да чака се хвърли в атака.

— Ти ще умреш, глупако — изграчи сфинксът. — И двамата ще умрете. — Разпери крила и след като направи няколко крачки, се издигна във въздуха.

Спас остана вцепенен. Не знаеше какво да направи. Така и не беше помислил как ще убият сфинкса. Въобще можеха ли да го победят? Може би за мъжа беше елементарно — да го разсече с ятагана си, но за момчето това изглеждаше невъзможно. По-вероятно беше чудовището да ги разкъса с острите нокти на лапите си, а после да ги изяде.

Мъжът посрещна спускащия се към него враг с острия си ятаган. Прозвуча звън на нокти в метал. Чудовището не можа да го нарани, нито той — него. Сфинксът пак се издигна и нападна отново. Мъжът се опита да отсече едно от крилата, но не успя. Чудовището се извъртя, удари го с опашка през лицето, която остави върху него кървава диря, а със следващата си атака изби оръжието от ръцете му.

Обезоръжен, мъжът се огледа наоколо за ятагана. Видя го паднал сред черните стъбла, които незнайно как го бяха покрили, така че да не може да го вземе оттам.

Спас извади стъкленицата с мастилото от джоба си с трескавата мисъл да нарисува нещо, което ще помогне в битката, но колкото повече разсъждаваше, толкова по-объркани ставаха мислите му.

Изведнъж кръглата луна достигна върховата си точка и означава настъпването на полунощ.

Огромното яйце в градината се разтвори с пукот и момчето видя острите зъби, които бяха разположени по вътрешната страна на черупката. От земята се подадоха дузина малки пипала, които се протегнаха хищно към лежащата безпомощно жена. Тя ги видя и изпищя. Надигна се с усилие и залитайки, се насочи към портата на крепостната стена. Пипалата се стрелнаха към нея.

До ушите на Спас достигнаха виковете на мъжа и когато момчето погледна към него, те преминаха в нечовешки рев. Мъжът разкъса с нокти ризата си. Отдолу се подаде гъста оранжева козина, нашарена с петна. Лицето му мутира и човешката физиономия се превърна в хищна муцуна. Муцуна на ягуар.

Сфинксът го нападна, но той се извъртя ловко преди чудовището да успее да го удари. Отскочи леко от място, сграбчи нападателя си във въздуха и го повали на земята, раздирачки настървено крилете му с нокти и зъби.

Схватката приключи бързо, когато ягуарът разкъса врата на сфинкса и откъсна главата му.

Спас изтича до съществото, в което се беше превърнал мъжът. Не изпитваше страх, а само притеснение за живота на непознатия. Ягуарът лежеше върху сухата почва, а от тежките му рани се стичаше алена кръв. Дишаше тежко. Момчето се наведе и докосна с длан челото на човека-животно.

— Ще се оправиш — рече. — Ще ти помогна, както помогнах на малката роза.

Непознатият се усмихна.

— Благодаря ти, хлапе — прошепна с човешки глас. От очите му се стичаха сълзи. — Вече ми помогна. На мен, на Господари и на хората в селото. — Тялото му отново започна да възвръща предишната си форма. — Но остана още нещо. Искам да ти дам синия цвят. Дарът на Кет. Цветът на победата. — Надигна немощно човешката си ръка и докосна с нея медальона. — Успех, хлапе! Вярвам в теб. Ти ще победиш. — Синкаво сияние обви пръстите му и щом ръката се отпусна безпомощно на земята, сиянието изгасна, а медальонът засия силно в цветовете на дъгата. Тялото на мъжа се разпадна на прах, която лекият повей на вятъра разнесе из двора.

Закънтяха погребални фанфари. Светът на Симфоналия изпращаше своя доблестен господар.

Жената изпища отново и накара Спас да се обърне към нея. Пипалата я дърпаха към отворената паст на яйцето. Но то бе гладно и вече беше насочило дузина нови пипала да хванат момчето.

Спас ги видя прекалено късно. Скърбящ за трагичната гибел на човека-ягуар, не усети как те стигнаха до него. Побягна, но пипалата го настигнаха и се увиха около глазените му. Събориха го по лице върху прашната земя. Изрева от болка и изпусна стъкленицата с мастило. Тя падна върху един камък и се пръсна на парчета. После пипалата го повлякоха към отворената паст на чудовищното яйце.

Хлапето се въртеше и опитваше да освободи краката от захват на пипалата, но без успех. Те го довлякоха до своя господар. Надигнаха го и го поднесоха в широко отворената му паст.

И... сигурно това би бил краят. Героизмът на човека-ягуар щеше да бъде напразен, а злото да продължи да царува над тези изтерзани земи. Тогава Спас усети топлината върху гърдите си. Кристалът на медальона запулсира ярко в цветовете на дъгата. Сякаш усещаше злото, което бе толкова близко, бунтуваше се и искаше да го изпепели.

Последната частица разум, останала в съзнанието на момчето, го накара да стисне здраво кристалното острие и да го откъсне от кожената верижка, а после да го забие в сърцето на хищното яйце.

Блесна ярка светлина, която го заслепи. До ушите му достигна звукът от експлозия. Усети как изхвърча нагоре и го раздра остра болка при падането на земята. Но щом отвори очи, светът бавно започна да придобива образ. Огледа се и когато видя разпръснатата наоколо слуз и парчетата от черупката на зловещото яйце, се усмихна от радост.

Беше победил.

Надигна се от земята и залитайки, се отправи към мястото, където за последно беше видял яйцето. По пътя си откри жената. Помогна й да се изправи, но вместо да му благодари, тя побягна уплашено към портата на крепостната стена и скоро се изгуби оттатък нея. Спас поклати неодобрително глава и продължи напред, прескачайки дебелите черни стъбла.

Скоро откри това, което търсеше. Кристалното острие на медальона лежеше в локва слуз и проблясваше подканващо под лъчите на синята луна. Момчето се наведе и го взе. По длани се разля топлина. Усмихна се щастливо. Докосването му носеше удовлетворение.

„Тес... Уит... Кет... Шип“.

Разнесе се познатият шепот.

Спас се ослуша. Идваше откъм замъка и го викаше.

Момчето закрачи смело към вратата, която водеше към тронната зала. Прекрачи прага и застана пред трона, стиснал кристалното острие в ръка. Прозвуча ръкопляскане, но този път безформените фигури ги нямаше. Ръкопляскаше му мъжът с бялата риза и червения панталон. Беше застанал пред трона и го очакваше.

Спас отвори уста, за да каже нещо, но остана безмълвен. Беше видял как човекът-ягуар издъхва в двора на замъка, а сега той стоеше жив и здрав пред него.

— Браво, хлапе. Знаех, че ще успееш — поклони се мъжът. — Сигурно си изненадан да ме видиш жив. Аз съм Господарят Кет и макар да бях загубил формата, под която ме познаваш, се опитах да я възстановя. Истинската ми същност, която видя в битката с Мит, може би е малко стряскаща — и се усмихна. — Съжалявам, че по този начин трябва да научиш кой съм аз, но проклятието беше изтрило всичките

ми спомени и аз самият не знаех кой всъщност съм. Докато синята луна не събуди у мен духа на Господаря Кет и спомените ми се завърнаха. Ти победи злото, хлапе, и развали проклятието на падналата звезда, за което сме ти задължени — аз и моите събрата.

Когато видя, че момчето не знае какво да отвърне, продължи:

— Обещах ти, че Господарите ще те върнат у дома. Тук мисията ти приключи и вече нищо не те задържа в нашия свят.

Спас кимна в знак на съгласие. После вдигна ръка и се взря в цветовете, които играеха в спираловидния кристал.

„Какво налудничаво приключение“ — помисли си и пристъпи към мъжа.

— Когато се срещнахме в галерията — започна, — ти ми каза, че аз съм ти го дал. Значи е настъпило време да ти го върна — подаде му това, което беше останало от медальона и той го прие.

Мъжът прибра кристала в единия джоб на панталона си, а от другия извади малка стъкленица, пълна с черна течност.

— Вземи този дар като знак на признателност за проявената храброст — рече и подаде шишенцето на Спас. — Знаеш какво има вътре. С подходящ писец това мастило може да върши чудеса — допълни и се усмихна, след като момчето взе стъкленицата. — А сега тръгвай! Щом преминеш през вратата ще се озовеш у дома. — Потупа го приятелски по рамото и го изпроводи с поглед докато се отправяше към входа на тронната зала.

— Сбогом — махна му с ръка Спас.

— Сбогом — отвърна му Господарят Кет. — И не забравяй. Винаги може да се върнеш тук. Вече знаеш как.

Спас примига.

Веднъж.

Два пъти.

В следващия миг се усети, че гледа към празната стена. Озърна се стреснато. Намираше се в галерията, а гостите около него сновяха насам-натам и бърбореха. На никой не му беше направило впечатление, че е отсъстввал. Но колко време беше минало? Потърси с поглед родителите си и видя, че продължаваха да разговарят с домакина. Може би бяха минали няколко минути или секунди от мига,

в който се беше озовал в онзи странен, фантастичен свят? Бе преживял
щуро приключение и накрая се беше върнал жив и здрав у дома.

Или всичко това беше халюцинация?

Огледа се за мъжа с бялата риза и червения панталон, но от него
нямаше и следа.

Спомни си картината с оранжевото небе и полето от рози. Беше
налудничаво да нарисуваш подобна картина. Въобще, целият онзи
странен свят изглеждаше откачен.

Реши, че всичко това е плод на въображението му. Какво друго
може да е?

Бръкна нехайно в джобовете на панталона си и напипа нещо
твърдо. Извади го. Беше малка стъкленица, пълна с черна течност.

Подсмихна се.

Знаеше какво е това.

Един ден щеше да нарисува картина — откачена картина, в която
небето щеше да бъде оранжево, а полето — от рози. Щеше да я
нарисува с вълшебното мастило и щеше да се завърне в онзи
фантастичен свят за нови приключения.

София

1 юли 2013 година

ИВАН РУСЛАНОВ

НЕПРОСТИМИЯТ ГРЯХ

Воден единствено от светлината, идваща от телефона ми, аз потъвах все по-дълбоко в подземието на Народния театър. Признавам си. Бях шокиран. Дори не подозирах, че под една от любимите ми сгради в София може да се крие нещо подобно. Огромно стълбище, което ту се спускаше право напред, ту се извиваше в спирала. Надявах се, че батерията на телефона ми няма да свърши, преди да съм стигнал до... някъде. Дотук води любопитството. Исках да се скрия. От всички останали. Или поне от един от тях. Онзи, пред когото се бях предал. Новият директор на театъра, който реши, че постановката, в която участвах, можеше да продължи и без мен. Аз, Емилиян Тодоров, както бях известен на театралната сцена, трябваше да си търся друга работа. В Народния вече не ме обичаха, а бях дал всичко от себе си, за да остана. Защото тук беше моят дом. Но и новият директор имаше своите причини да съсипе живота ми. С него имахме дълга предистория. Преди години, когато все още завършвах академията, двамата участвахме в постановка, за която аз спечелих Икар, а той... той беше забравен. И сега трябваше да ми припомни всичко. И да приключи окончателно с мен. Защото знаеше, че блъсъкът на наградите вече няма значение. Той беше шефът.

Продължавах да се спускам все по-надолу. Как открих това непознато дъно ли?

След като се срещнах с присъдата си, аз слязох в мазето на театъра. Исках да се простя със своя истински дом, докосвайки се дори до най-незначителните му ъгли. Облегнах се на една от стените. Затворих очи и си пожелах да остана завинаги тук, на мястото, където бях откривал щастието толкова много пъти. И стената просто се отвори. Сякаш ме чу. Като в някой тъп филм, в който „Избраният“ попадаше в красивия свят на мечтите. Но вместо красотата на някоя фентъзи реалност, аз попаднах на сред плесенясили стени, недокосвани от човешка ръка, може би от самото построяване на сградата. Когато

пристъпих в непознатия проход, каменните врати зад мен се затвориха. Бях в капан.

След поредния завой се озовах пред дълги решетки на входна врата. Между тях, като умиращи лъчи, се процеждаше светлина. Когато стигнах до портата, тя бавно се вдигна. Нямаше къде да ида. Озовах се в просторна зала, която гледаше към висока сцена. Каква беше изненадата ми, когато забелязах фигуранте, движещи се по нея. От двете ми страни чуха тежко дишане. Обърнах се, за да видя как решетките се спускат и пътят ми назад бе невъзможен.

Погледнах настрани. Дъхът ми спря, когато съзрях огромните черни същества, чиито гърди се вдигаха и отпускаха като гигантски балони. Дракони? Или някакви други странни същества? Те стояха неподвижно, като горди пазители. След първоначалния шок, реших все пак да продължа напред. На по-долното ниво, някога пълно със седалките за публиката, сега единствено пластовете прах покриваха пода. За това свидетелстваха и стъпките, оставяни от мен, докато бързах към оживената сцена. Тя бе огрята от сфери светлина, летящи около сцената.

— Тръгни си, дяволе, никой не те желае тук!

Някакъв старец с бяла роба крещеше по млад мъж, гледащ виновно в земята.

— Ти си изрод, ловци от цял свят ще идват в нашето село, когато разберат за теб. Ще искат да окачат главата ти при останалите си трофеи. И какво ще направиш тогава?

— Не ме сочи с пръст, Старейшино! Та нима не ви спасих от глутницата мои братя, които щяха да нападнат селото. Или от крадците, целящи единствено да ограбват и изнасилват...

— Защитаваш ни сега, но ще можеш ли да се контролираш и когато хората разберат кой си и се обърнат срещу теб, защото си различен?

Младият мъж яростно изви глава назад и козина покри превърналото се в гигантска маса тяло. Върколакът изрева срещу стареца, който отстъпи назад. Изведнъж няколко души обградиха големия вълк.

— Ти си различен — каза една жена с остър нос, дълги уши и зеленикова кожа.

— Ти можеш да ни разкъсаш само с един замах на лапата си — продължи човек, облечен в рицарски доспехи.

— Без да искаш в яростта си можеш да убиеш и най-любимите си хора.

— Не можеш да останеш.

Обвиненията продължаваха. Сипеха се като огнени стрели върху зяра. Той падна на колене и отново се преобрази в обикновен млад мъж.

— Ще си ида. Цял живот съм служил на хората. И сега отново ще го направя...

Сферите угаснаха за секунда. Когато отново осветиха сцената, десетина души се бяха подредили в центъра ѝ. Смееха се. Младият върколак, зеленикавата жена, старецът с бялата роба. Всички те се хванаха за ръце. И се поклониха. Като в края на някоя постановка.

— Извинете...

Опитах се да ги заговоря. Махах им с ръце. Качих се на сцената. Никой от тях не ме забелязваше. Подминаха ме сякаш не съществувах. Подредиха се за още един подобен епизод. И докато редяха изразителни и тежки думи, аз се чудех къде ли бях попаднал.

— Виждам, че си изкарваш добре.

Най-после някой ме бе забелязал. Обърнах се. Зад мен стоеше мъж с черен фрак и стилно бомбе.

— Надявам се, че малкият ни театър ти е харесал. По цял ден така се забавляваме.

— Но какво е това място? — истерично запитах аз.

Човекът в черно се изсмя и ме потупа по рамото.

— Не се притеснявай, приятелю. Тук, както виждаш, никой няма да ти стори зло. Защото изобщо не те забелязва. Тези странини на вид същества, са решили да си построят свой собствен свят. И да си живеят в него. Не е ли очарователно?

— Чакай сега. Искаш да кажеш, че тези хора играят нещо като театър?

— Играят? Те живеят в него. Животът им е постановка, само така могат да се спасят от реалността. Пък и казваш хора. Истината е, че това не са точно хора. Виждаш ли тази зеленикавата, дето в момента играе продавачка? Да, тя е вещица. Онзи, с бялата роба, дето играеше старейшината на селото, пък е магьосник. Имаме си и рицар, лесно го

разпозна, мисля си. Върколакът го разпозна още в началото. Драконите посрещат гостите, както забеляза. Въобще, ние сме една весела театрална дружинка. Имаме си и още гледачки в бъдещето, не шарлатанки, разбира се, и...

Острите нокти на страха се забиха дълбоко в съзнанието ми. Въпреки че изглеждаха безопасни, не знаех какво да очаквам от тези същества.

— Но, моля ви, бих искал да си вървя. Не искам да притеснявам... творческия процес.

Непознатият ми се ухили широко, показвайки белите си здрави зъби.

— Страх те е. Та ти си обикновен човек, има защо да те е страх. Но първо запомни, че тези същества няма да ти сторят нищо. Няма да има проблеми и да те освободим, но първо трябва да разбереш нещо за самия себе си. Да опознаеш същността си, така да се каже. Трябва да отговориш на един въпрос.

— Какъв? — потрепери гласът ми.

— Трябва да откриеш най-големия си грях. — След тези думи тялото на непознатия започна да се превръща в чезнеща пелена мрак.

— Но чакайте! Вие кой сте?

— Не е важно кой съм аз. А кой всъщност си самият ти.

* * *

Не бях сигурен дали е минал само ден или цяла седмица. Наблюдавах нестандартните актьори — как се смеят, плачат и живеят в своя измислен спектакъл. В един определен момент трябваше да се замисля и как се сдобиват с храна. Открих истината, когато след време разбрах, че драконите могат да стават невидими, а часове след това чували с храна от поредния обран магазин бяха оставени до гигантските им лапи. Разходих се из цялото подземие. Okaza се, че зад сцената имаше стотици пригодени стаи със стари легла, където съществата се скриваха след края на всеки театрален ден. За мен свободно легло, разбира се, нямаше. Заспивах от време на време в някой ъгъл, будейки се с писъци. Сънувах, че върколакът ме разкъсва

или как вещицата ме превръща в прах. Но кошмарите ми постепенно спряха.

Един ден вещицата играеше моносспектакъл. Всички останали магични същества се бяха подредили пред сцената. Магьосникът, с едно замахване на ръката си, запали сферите светлина и ги издигна над всички ни.

Иззад кулисите се подаде зеленото лице на вещицата. Тя стъпваше леко, като че замечтана в красив танц, а след всяка нейна стъпка от дървените греди на пода поникваха бели цветя. Цветовете се разпространиха из цялата сцена. Обградиха талантливата актриса, която падна на колене в средата на сцената и се загледа в нещо лъскаво. Започна да се смее, разказвайки за едно семейство, което търсело смисъла на живота. Разказваше, загледана в лъскавата повърхност на малка локва. Това го узнах, когато се качих, за пореден път незабелязано, на сцената и внимавайки да не настъпя някое цвете, се доближих до рамото ѝ. Загледах се в повърхността на водата и там видях красива жена с бяла рокля и малко, може би около петгодишно дете, което бе уловила за ръка. Смееха се и играеха на сред тучна поляна. На врата на жената просветваше красив смарагд. Картината се смени и момченцето изведнъж бе легнало болно. Жената не знаеше как да го спаси. Бе отчаяна. Докторът, стоящ до леглото, поклати отрицателно глава и излезе от стаята. Тогава тя взе смарагда и го счупи. Кожата на, допреди малко, красивата жена стана зелена, ушите ѝ се заостриха, а носът ѝ се изви и стана гърбав. Но детето оцеля. Последната картина във водата беше моментът, в който жената погали бузата на спящото момченце, след което бе проводена до изхода на града от видимо изплашени от външния ѝ вид селяни.

— Смисълът на живота не трябва да се търси — със сълзи на очи завършваше разказа си вещицата. — Той е в онези малки моменти с любимите хора, които не можем да оценим навреме, но за които сме готови да се пожертваме, когато най-близките ни вече не са до нас...

Малката локва изчезна. Цветята повехнаха и се превърнаха в прах. Старите дъски на пода заскърцаха като недоволни старици, събудени от нечия вихрената младост.

* * *

Изгледах много от постановките на тази свръхестествена трупа. Някои забавни, други драматични. Всички тези същества бяха свикнали с мисълта, че винаги трябва да бъдат с нова роля. И бързо преминаваха от един образ в друг. Рицарят веднъж бе кървав убиец, друг път — обикновен мъж под чехъл. Ролята, с която ще го запомня обаче, бе друга. Онзи момент, в който трябваше да играе самия себе си, остана в съзнанието ми като златна обшивка.

Той трябваше да спаси принцесата от зъл магьосник. В ролите — зелената вешница и, о, колко оригинално, магьосникът, който този път беше облякъл синя роба, а островърхата му шапка сякаш протягаше хищен нокът към тавана. Двамата се спуснаха в неравна и, както във всеки театър, добре изиграна битка. Магът хвърляше искри към война, който ги разсичаше с меча си, изработен от стомана, противодействаща на магията. Войнът почти бе убил злия маг, когато принцесата изтича и застана между двамата. Призна, че е влюбена в злодея, който я бе отвлякъл.

— Трябва да го обичам. Та той е толкова самoten, толкова озлобен... Под целия този пласт от лошотия се крие душата на едно невинно и подхвърляно от хората сираче. Трябва да го обичам, само така ще успея да спася и него, и себе си от злата магия обсебила душата му.

С това обяснение принцесата прогони своя спасител и остана там, прегърнала магьосника и простила злодеянията му.

А войнът склони глава. За секунда ми се стори, че една сълза като подиграваща се издайница се бе стекла по бузата му. Той замахна към лицето си и изтри и последната следа от слабост.

* * *

Чрез постановките опознах всеки един от тези персонажи, които си мислех, че мога да видя само в страниците на някой фентъзи роман. Но те бяха тук, пред очите ми. А аз, единственият свидетел на техните бленувани светове.

— Забравихме се...

Както и първия път, човекът с цилиндъра се появи изневиделица. По това време гледах постановка, посветена на едно крадливо джудже,

което заедно с неговата осиновена сестра — в ролята: зелената вецица — грабеха от богатите, за да даряват на бедните хора в квартала си. Да, нещо като Робин Худ, но с малко по-ниски и по-... зелени герои.

— Мислех, че повече няма да те видя. Но се радвам, че дойде. Бях забравил какво е да говориш — усмихнах се аз.

— Да, съквартирантите ти не са особено разговорливи. Хубаво е, че си го осъзнал.

Тих смях се отрони от устните му.

— Е, надявам се, че вече имаш отговор на въпроса ми.

Най-непростимият грях. Бях го забравил. Потръпнах и се обърнах със стреснат поглед към мъжа в черно.

— Или може би искаш да си изгниеш сред тези откъснати от истинския живот свръхестествени същества.

— Не, но...

— Тогава ми кажи. Слушам отговора ти.

Джуджето открадна една ябълка. Спъна се и падна, а плодът се изтъркаля далеч от ръката му. Продавачът изскочи с пушка иззад щанда си.

— Ти ли ме крадеш, нищожество??!

С бързи стъпки стигна до падналото джудже и насочи оръжието към малкия човек.

— Целият съм в слух.

Преди да стреля, пред подготвената за убийство цев изскочи зелената вецица с вик. Готова да се пожертва, за да спаси своя най-близък човек.

— Добротата!

Писъкът ми срина стените от невнимание. Всички приказни герои се извъртяха и впериха очи в мен. Дори и актьорите, които изпълняваха главните роли.

— Да, аз бях добър. Това беше моят най-голям грях.

Поех си въздух. Трябваше да призная истината първо пред самия себе си.

— Аз не бях уволнен. Сам напуснах, защото разбрах, че ако не го направя, новият директор ще бъде още по-устремен към унищожаването на постановката. Щеше да стъпче толкова много часове на репетиции, работа по текста и да пречупи толкова много

мечти. Да накара невинни хора да страдат заради някаква си награда, която бях взел преди години. Не можех да го позволя.

Гордо изправих глава, макар гласът ми да трепереше.

— Отказах се от кариерата си в Народния, за да защитя нещо, което обичам. Не можех да лицемерница. Аз нямам второ лице. Нямаше как да се моля на човек, който ме мрази, защото някога съм постигнал нещо повече от него. Сам се наказах, заради най-големия си грях. Добротата.

Изправени, съществата стояха срещу мен като каменни статуи. Гледаха право в треперещото ми от ледения допир на спомена тяло.

— Ти сам видя — обади се човекът с бомбето, — че всеки един от актьорите в този подземен театър е направил същото като теб. Но не е намерил разбиране дори в човешкия свят. Затова са се скрили тук, живеещи единствено със спомените си.

Железните решетки пред изхода се повдигнаха. Скърцането им звучеше като химн на свободата.

— Свободен си.

Човекът с черния фрак ми посочи отворения портал, към който бавно тръгнах. Загледах се към стълбището, което щеше да ме отведе в мазето на театъра. И направих стъпка напред. Но спрях. Обърнах се назад и погледнах всички онези фигури, които мълчаливо наблюдаваха моята пътека към света на хората. И тогава се замислих. Дали не можех и аз да се превърна в един от тях? Болката да бъде моя маска, която да свалям след представлението и да заменя с жизнерадостна усмивка. Можех го. Или трябваше да страдам заради добротата си, борещ се за своята звезда, сред хора, готови да ме разкъсат. Решението стоеше пред очите ми. Ами ти? Ти какво ще избереш?

ИВЕТА АТАНАСОВА

ЧУЖДИТЕ

Минаха четири години от нападението. Никой не знае от къде се взеха — някои твърдят, че са дошли от звездите, други пък казват, че са излезли от недрата на нашата собствена планета. Това, което знам, е, че започнаха да хващат и модифицират нашите хора. Наричаме ги Модове. Използват ги, за да превземат планетата Земя. Също така търсят мен.

* * *

Когато започна всичко бях на двадесет и три години, току-що бях завършила висшето си образование и се мъчех да намеря работа по специалността си. За човек без особено богат опит и в положението, в което се намираше световната икономика, това беше много сложно. От тази гледна точка, може и да намирам нещо положително в инвазията.

Оттогава нещата много се промениха — сега водя една група от около двеста души, не сама, разбира се, но съм нещо като морален лидер. Морален лидер с пушка. Но времената го изискват — днес всеки над дванадесет години е въоръжен. А как се случи да съм им лидер — не знам. Чуждите, както наричаме нашествениците, много старателно се опитват от самото начало да ме заловят. Никой не може да е сигурен защо, но аз подозирам, че е свързано с факта, че съм една от малкото, които са успявали да убият техен войн с голи ръце. Нещо, което направих по чиста случайност, ако ме питате. А може би и малко по-специалните ми умения.

И така вече трета година около мен се събират хора. В началото бяха само приятели, които да ме пазят, а след това всякахви хора искаха да са с мен. Успявам да намеря най-сигурните места и добри източници на храна и смятам, че това е причината да се навъртат

наоколо. Въпреки това е изтощително, пък и много плашещо да осъзнаеш, че толкова хора разчитат на теб за живота си. А да не знаеш причината за това може направо да ти изкара въздуха от дробовете.

Ето ме сега — вървя из сравнително добре запазения Мол в източната част на София, който е наше убежище последните два месеца. Има два основни входа и един подземен. Лесно го защитаваме, разполагаме с достатъчно място за всички, а се оказа и пълен с храна. В паркинга заварихме много коли, които учудващо лесно запалиха, а в близост намерихме и няколко източника на оръжие. Добре сме си тук... поне за момента.

Хората ме поздравяват и продължават ежедневните си дейности, децата, които са малки за училище, играят наоколо, а по-големите са по магазините — класни стаи. Животът се опитва да продължава да тече нормално. Или поне до колкото можем да наречем нормално положението, в което сме.

Стоя загледана в нищото и се опитвам да си спомня онези първи дни на нападението. Всичко започна някъде в Казахстан — още тогава се посмях добре на манията за величие на американците. Разпространи се като чума. В началото започнаха обезпокоителни новини по медиите за размирици, но съвсем скоро любителски клипчета със странни същества се появиха в интернет. Твърде високи и никак разкривени, правеха впечатление с накъсаните си движения и металически тембър на гласовете си. Тогава още имахме ток, интернет, и други удобства. Животът ни беше хубав — по-късно осъзнах колко хубав.

Само за дни Чуждите превзеха централна и северна Азия. Избиваха по-слабите и модифицираха силните. Последните кадри, които можехме да видим, бяха на хора, марширащи с неестествена походка, с метални пластини по телата и тежковъръжени, които избиваха села и градове. С времето Чуждите се оттеглиха от бойното поле и оставиха само Модовете да разчистват планетата. Само след три месеца хората бяхме изчезващ вид, притиснат до стената и принуждаван да се крие и да бяга.

Всички се надявахме, че военните ще ни осигурят някаква безопасност, но те паднаха бързо. Базите бяха сринати, а войниците изтребвани един по един. Откъдето минеха, оставяха само унищожение и, което беше добре за нас, разхвърляни навсякъде оръжия. След това дойде Прахът — тъмен газ, които обви планетата за

около час и остана във въздуха още толкова. Когато се разнесе, видяхме жертвите. Половината от вдишалите го бяха разхвърляни по земята тела с лица изпълнени с ужас и болка. Другата половина... не искате да срещате такъв — невъзможно издути мускули, кървяси очи и сияеща кожа. Някои го нарекоха „радиация“, други — „мутация“, но аз повече харесвам „тъмна магия“, така или иначе всички ги наричаме Светещите. Когато видите такъв да изпраща блестящи топки енергия от ръцете си право към вас, ще разберете избора ми.

За част от оцелелите, като мен и Тео — единият от генералите ми — Прахът означаваше малка промяна в същността ни. Добихме сили, които искаме да си мислим, че са ни бонус срещу Чуждите. Аз например съм изключително трудна за залавяне — по-бърза от останалите и невъзможна за забелязване, когато искам, а и въртя мечове, все едно съм родена с тях. Тео е непробиваем — куршумите отскачат от него като топчета, а остриетата дори не оставят следи. В групата ни има още няколко даровити — едно момиче има шесто чувство, две момчета са с рентгеново зрение, една жена разви изключително силен слух и още няколко хлапета станаха по-бързи от нормалното. И всички имаме нещото, което със смях наричаме „белязване“ в памет на много популярна книга преди инвазията. Аз обичам да си мисля за това като за намиране на сродна душа, но кой ли ме пита мен...

Някак успяхме да се окопитим и да се опитаме да бъдем някаква съпротива. Събраха се големи групи хора и започнаха опити за възвръщане на територии и хора. По трудния начин разбрахме, че нямаме шанс за нито едно от двете. Градовете и земите, които Чуждите държаха, бяха изключително добре охранявани от Светещи, а хората — изцяло променени. Най-добрите оцелели доктори се опитваха да разкачат Модовете, но нямаха успех и всички загиваха. До Светещ беше невъзможно да се доближиш. Отказахме се на втората година от опитите за лечение. Малко след това и от битките за земи. Сега бягаме и се крием. Надяваме се, че нещо ще има успех. Продължаваме да търсим.

Оживените разговори на децата ме откъснаха от мислите ми — явно часовете за днес са приключили. Наоколо стана като мравуняк. Хората се насочиха към столовата, смееха се и се държаха нормално. Повече отколкото ми харесва. И все пак е хипнотично да ги гледам

такива. Семейства заедно, младежи по двойки, хлапета, замерящи се с топки. Заобиколена съм от толкова хора и все пак съм сама. Това е и причината да се храня отделно — понякога цялата тази радост ми идва в повече.

Имам си любимо място в Мола — на последния етаж, съвсем близо до изходите към паркинга на покрива. Барикадирали сме вратите там, но въпреки това държим постоянна охрана за всеки случай. Обикновено когато съм в такова настроение, аз поемам смяната и за това се насочих натам. Момчетата са доволни, че ги сменям и тръгнаха към столовата с другите. Има едно място, от което мога да видя всичко надолу, а това е около една трета от Мола.

Отново се отнасям в спомени. Например деня, в който изгубих семейството си. Третият ден, откакто нахлуха в България. Помня го все едно бе вчера. Вече беше сигурно, че се насочват към София, помитайки всичко по пътя си. Майка ми и баща ми бяха отишли да се разбират с никакви роднини да се скрием в тяхна вила в планината. Така и не се върнаха. Имам по-голям брат, който за щастие сега е с мен, но тогава не беше. Не можеше да се свърже с годеницата си и бе тръгнал да я търси. Аз стоях сама вкъщи и се опитвах да решава кое е необходимо и кое жизненоважно да събера като багаж. Имах приятел, който щеше да дойде при мен всеки момент, но това така и не се случи.

Докато чаках, който и да е да се приbere, взривовете започнаха. Веднага, противно на всички правила за безопасност, се залепих на прозореца. По това време живеехме на осмия етаж в един от по-крайните южни квартали. Гледката ме порази — източна София вече я нямаше, а в центъра се извисяваха черни стълбове дим и премигваха странни светлини. Стоях като хипнотизирана на прозореца, докато брат ми не нахлу в апартамента с годеницата си — ужасени и целите в сажди. Тогава осъзнах какво се случва — разтичах се из апартамента и събрах най-важното в два големи сака. Той ги отнесе в колата, а аз оставих бележка с точните ни координати, взех още някои неща, които сметнах за важни и изхвърчах към колата.

Стигнахме до предварително уговорено място, което засега беше безопасно. Там се събрахме с някои приятели и малко роднини. Беше решено, че ще стоим на това място четири дни ако не ни намерят, а след това ще се преместим. Трябваше да чакаме. Явно и други хора се

бяха сетили за това място и непознати идваха непрекъснато. До края на деня се събрахме близо сто души. Повече не дойдоха.

Изчакахме уречените четири дни и накрая тръгнахме. Много се разпръснаха, но около половината останахме заедно — решихме, че имаме повече шанс така. Движихме се заедно от едно безопасно място към друго. Така успяхме да оцелеем повече от три месеца. Но тогава пуснаха Праха. Останахме по-малко от половината. Дълго обикалях с оцелелите, които наброявахме едва осемнайсет души. Накрая открихме и други малки групи. Обединихме се с някои, с други просто се разминавахме по пътищата. Всеки търсеше спасението си.

Огледах се — вече беше тъмно, гълчката беше стихнала. Само след минути дойде и нощната смяна. Не се учудиха да ме видят тук. Поздравихме се и слязох към кухнята, за да се опитам да се нахраня. Поредния скучен и неползотворен ден мина. Утре ще трябва да изляза с малка група и да набавим някои неща, но пак ще е същия ден. Следващия също. И така, докато не се преместим. По една или друга причина.

* * *

Отидох да закуся с останалите от командния център. Огледах съbralите се добре — Теодор е с около година по-голям от мен, с глава по-висок, но както всички малко по-слаб отколкото трябва, но въпреки това, с добре оформено тяло; генерал Иванов — единствения военен сред нас, на средна възраст, някога много здрав, а сега просто едър; д-р Стефанов — опитен хирург, на около четиридесет, с бръчици от смях около устата; последен е Валентин — бил е полицай, докато все още имаше ред, малко след тридесетте и доста заглеждан от жените в лагера. Липсваха вождовете на клановете, както аз ги наричам — предишните водачи на трите най-големи групи, присъединили се към нас. Бяха силни личности и запазиха високото си положение и след като групите им станаха едни от нас. Лина — жена на около четиридесет, с горда осанка и винаги в пищни дрехи, дори и на път, водеше към четиридесет души, но така и не знам защо; Силвия за мен беше майката на годината — освен за нейните три деца се грижеше за още шестнадесет, които спасила от някакъв приют, а след това и за още

петнадесет възрастни — всички я обожаваха; Атанас — прехвърлил петдесетте, но занимавал се с изграждане на къщи цял живот, беше успявал да намира укритие за десет семейства.

Четиридесет обсъждат нещо над разпъната карта, показват ми маршрута за днес. Ще трябва да обиколим две болници и няколко магазина за храна. Осьзвам, че скоро ще трябва да се местим, но нямам желание за това.

— Дали имаме шанс да останем незабелязани тук още месец, примерно? — Мъжете се стреснаха от рязката ми смяна на темата. Пръв се окопити Иванов:

— Не знам... ако успеете да намерите достатъчно провизии днес, можем да останем спокойно още поне седмица. За повече не знам.

Тео се приближи до картата и забоде пръст в нея:

— Ние сме тук. Обходили сме този район — и очерта с пръст средно голям участък на запад от Мола. — Днес вече ще тръгнем на юг. Влязохме от източната страна и знаем, че там няма нищо, но пак ни остава северната.

— Винаги можем да разширим търсенето — подхвърлих аз. Изгледаха ме доста скептично, както и очаквах.

— Това означава да навлезем в територията на Чуждите — посочи очевидното докторът.

— Иначе пак ще трябва да се местим — опитах се настоявам аз.

— Хората се чувстват добре тук и...

— Знам, че мислиш за хората, но няма как да останем на едно място за твърде дълго време и го знаеш — продължи да ме убеждава Иванов.

Реших да не споря повече — това е битка, която не мога да спечеля. Не и по този начин. Просто трябваше да изчакам и да си направя нещата така както искам. Останах, дослушах плана и си доядох закуската в тишина. Не бях в настроение последните дни и това си личеше — хората нещо не ме приемаха както трябва.

— Кога ще сме готови да тръгнем? — опитах се да се върна в разговора.

— Не се беспокой... — Тео се опита да тръгне към мен.

— След 30 минути — каза Иванов.

Излязох от стаята и се насочих към оръ�ейната. Тео ме настигна по средата:

— Защо си в лошо настроение?

— Просто не искам да се местя... поне не още — смотолевих.

— Какво те задържа?

Замълчах за малко. Огледах се:

— Преди често пазарувах от тук... беше ми като любимо...

— Здравейте — прекъсна ни Стоян от оръжейната — един от моя отряд. Поздравихме се и той се впусна да ни въоръжава за днешното излизане.

Докато разглеждах поредната иновация по пистолетите си, някъде над мен се чу пронизителен писък. Двамата с Тео се спогледахме и останахме заслушани — децата бяха предупредени да не викат, но понякога забравяха. Можеше и сега да имаме късмет и да минем само с едно или няколко сгълчани деца. Само секунди след първия писък започнаха да летят и още. Това беше — явно бяхме открити.

Напълно забравила какво точно ми обясняващ Стоян, пъхнах пистолетите в кобурите на кръста си, метнах на гърба си двата къси меча както си бяха в ножниците (за улеснение ги бях кръстосала и зашила с презрамка през гърдите — така знаех, че няма да ги изгубя, но няма и да ми пълнят ръцете или да ме спъват), грабнах първия автомат, който ми попадна пред очите и хукнах към стълбите. Нямаше нужда да викам някого — специалният ми отряд вече беше около мен и заедно се насочихме нагоре. Група от седем души сме, четирима от които имаме дарби, а другите — най-добрите стрелци и бойни партньори, които може да намери човек.

Тичайки из Мола, се замислих как го обикалях преди, но сега нямаше нищо общо. Подсмихнах се на себе си. Стигнахме третия етаж, но от тук като че ли животът бе изтръгнат. Точно където сме би трябвало да има малка жилищна част. Но хора няма. Започнах да се оглеждам с надежда да намеря източника на виковете, които естествено бяха стихнали точно преди да изкачим последния ескалатор. Тогава Иво ме докосна по лакътя. Това беше знак, че е видял нещо, което само двамата с брат му могат. Те са едни от нас — „надарените“. Погледнах в посоката, в която и той беше вперил поглед — една точка от тавана малко в страни от вратите на паркинга. В този момент нещо тежко падна горе и се разнесе поредният писък.

Няма нужда да давам команди — за месеците, в които работим като екип, почти можем да си четем мислите, а и имаме процедури за такива случаи. Тео и близнаците Борис и Иво се насочиха напред, аз оставам точно зад тях, а след мен са Стоян, Ники и Мишо. Тримата винаги застават на опашката, защото не бяха получили нищо от извънземните ни „приятели“. За това пък носеха най-големите пушки — „всяко зло за добро“, както самите те обичат да се шегуват.

Веднага след като изкачихме и последните стъпала, ги чух — няколко хлипащи деца. Не бях сигурна за броя им и привлякох вниманието на Борис. Той вдигна три пръста и ни посочи точно къде се намират. В това време Иво се въртеше в кръг и се опитваше да установи заплахата. Накрая спря и поклати глава разочаровано. Брат му също опита, но и той не успя.

— Значи влизаме на сляпо — почти без звук казах аз, а момчетата кимнаха.

— Трябва да намерим копелето — чух Мишо зад себе си.

— Децата са ни приоритет! — натъртих аз и Мишо вдигна ръце в знак, че няма да спори. — Извеждаме ги на безопасно място и после се почистваме.

Докато се разбирахме за тактиката на действие дойдоха и хората на Валентин. Ники се върна няколко стъпала назад и им докладва плана. Само минута след като бяхме стигнали, се насочихме към вратата на паркинга. Ясно си личи къде е разбита — от едната страна лисваше малкото парче стъкло (единственото парче стъкло, което бяхме оставили за наблюдаване). Точно до него личаха следи от изгорено, където трябваше да е част от барикадата:

— Мод — проклех тихо. — Пригответе пълнителите и да влизаме. — Всички кимнаха.

— Знаем процедурата — намеси се Тео. — Влизам първи и поемам каквото има като огън. След това Близнаците, за да огледат добре, а после сте вие четиримата. Целта ни са децата. Ясно? — Всички кимнахме отсечено и той пристъпи през отвора.

Обикновено в този момент започват откосите, но не и сега. Тишината беше почти оглушителна. Изчаках малко и дадох сигнал на близнаците да влизат. Трябваше им около минута преди да кажат, че е чисто. Нямах време да се чудя какво става — пристъпих през отвора, а след себе си чуха стъпките на останалите.

Паркингът изглежда наистина празен, но въпреки това е достатъчно огромен за да може да се скрие нещо в някой ъгъл. Иво и Бобо са на определено разстояние един от друг и с погледи вперени в пространството наоколо. Но все още нищо.

Едно от децата проплака и чак тогава успях да се съсредоточа върху тях. Бяха три хлапета от малките — на възраст около пет-шест години, две момичета и едно момче. Бяха се скучили до някаква колона съвсем близо до врата и изглеждаха повече от ужасени. Момчето кървеше. Това ми беше достатъчно — прехвърлих пушката през рамо и се впуснах към децата. Не се опитах да ги разпитвам — просто им показах с жест да пазят тишина:

— Сега ще ви заведем при родителите ви, но трябва да сме много бързи — прошепнах на децата. — Ще е като състезание с награди. — Това вече привлече вниманието им и най-накрая се съсредоточиха върху гласа ми. — Който намери майка си и баща си най-тихо, ще получи плик с лакомства от мен. Разбрахте ли ме? — Личеше им, че са объркани и не смеят да мръднат, но кимнаха.

— Ники, Мишо, поемете момичетата! — Те ми кимнаха. — Стояне, момчето ще трябва да се носи — не знам къде му е раната и... — Той не ме остави да довърша, а се наведе и пое детето в ръцете си.

Тогава видях от къде капе кръвта — огромно кърваво петно ме гледаше от средата на гърба на детето. Пребледнях.

— Нося го директно при Доктора — отсече Стоян. Кимнах и се приближих до хлапето:

— Как се казваш?

— Симо — проплака детето.

— Симо, този батко ще те заведе право при доктор Стефанов, за да те прегледа и след това ще намери майка ти. Разбиращ ли ме? — Той кимна. Обърнах се към Стоян: — Той е едно от децата на Силвия...

— Знам — прекъсна ме той. — Ще се видим след малко.

Тримата събраха децата и бързо и сравнително тихо успяха да ги вкарат на вътре. На паркинга останахме само близнаките, Тео и аз. Трябваше да намерим проблема и да го решим. Тео ни посочи кой на къде да тръгне и поехме в четирите посоки.

Тръгнах на север. Не знам дали беше най-подходящата посока за мен. От една страна имаше много колони, около които можех да остана

незабелязана, но от друга същите тези колони можеха да оставят всеки незабелязан. Местех се от колона на колона, като се опитвах едновременно да мисля, че съм невидима и да се оглеждам за Мода, който беше някъде наоколо. Много е странно, че не ни нападна. А това, че не можем да го намерим, е още по-озадачаващо. Обикновено винаги се впускат в атака или стоят като статуи на открито. Не са от най-умните и досега не сме ловували такъв. Определено е странно.

Стигнах до края на моя участък, но нищо. Всичко беше станало твърде бързо и нямахме време да вземем каквito и да е комуникатори с нас. С други думи, нито знам къде са останалите, нито има начин да им кажа моето положение. Знам само, че никой не е намерил още целта. Но липсата на шум от стрелба ме притеснява. Стигнах до перилото и се надвесих, за да проверя улицата долу. Чиста е. Е добре, моят район е празен. Обърнах се да се връщам, а срещу мен стои видимо подобрен Мод. По дяволите! Тези неща не са тихи — как се е оказал зад мен и не съм разбрала?

Нямаше къде да се крия, а реших, че няма да викам към останалите, в случай че има още някой Мод наоколо. Има нещо различно в този. Някога е бил висок и доста добре сложен мъж в разцвета на силите си. Сега е с метална пластина, покриваща половината му лице, нещо като метални ботуши, от раменете му висят останки от някаква риза, под кожата на гърдите му светят някакви индикатори, а едната му ръка липсва и е заменена с една от извънземните пушки, от които толкова исках да си намеря. Дотук никаква разлика с обикновен Мод, но има нещо почти грациозно в движенията му. И нещо нередно интелигентно в останалото му око. Бях като хипнотизирана, докато не се приближи твърде близо за пушката ми. Посегна с ръката, която му беше останала, към мен. Пръстите бяха на сантиметри от рамото ми, когато чух вик някъде зад Мода — Иво крещеше по мен и се опитваше да ме накара да се размърдам. Това ме върна в реалността, а тя никак не ми хареса.

Приведох се толкова, колкото да избегна пръстите на нападателя си и направих широка крачка назад. По време на отстъпването си изтеглих двата меча от ножниците и застинах в защитна поза. Модът не направи нищо. Щеше да е фасулско. Прехвърлих тежестта на предния си крак и замахнах с двете остриета чисто и прецизно — както съм го правила стотици пъти преди. Случилото се ме потресе и

обърка тотално. Мечовете разпориха празния въздух пред мен. Залитнах от инерцията и паднах на коляно. Не защото имах проблем с атаката си, а от изненада — аз никога не пропускам целта си с мечовете. И при никакви обстоятелства от такова разстояние! Пред мен обаче нямаше цел.

Останах на коляно за опора и се огледах нервно наоколо. Пред мен беше само Иво.

— Модовете са бързи, но това е невъзможно! — викнах истерично към близнака. — Виждаш ли го някъде?

Той поклати глава.

— Щях да го видя, ако се беше придвижил... — започна Иво — но той просто изчезна...

И двамата стояхме и се оглеждахме все едно от това ни зависи животът. А той наистина ни зависеше от това. Само секунда по-късно от западния край — този на Бобо — се чу откос. И двамата се хвърлихме натам. В момента, в който стигнахме, Тео застана до мен. Видяхме Бобо зад никаква колона, а пред него същия Мод — моят Мод, но вече с драскотина от куршум на единия крак. Борис ни видя и наведе пистолета си. Само това и чаках — втурнах се напред в атака. Подмолна атака в гръб, но нямах никакво намерение да го оставя да ми се изпълзне втори път. Той извъртя главата си към мен и ми се усмихна. Днес за втори път се заковах на място потресена. Случилото се след това обаче ме остави вцепенена. Модът просто се разтвори във въздуха и изчезна, оставяйки след себе си вихрушка от прашинки.

— Не мога да повярвам — чух собствените си мисли от устата на Бобо, който излизаше от укритието си.

— Той да не... — опита се да оформи въпрос брат му.

— Той телепортира ли се току-що? — попита Бобо, продължавайки да изказва моите мисли на глас.

— Или е това или просто са станали супер неустойчиви и се разтварят във въздуха! — опита се да си направи шега Иво.

— Каквото и да се случи, не можем да го оставим така! — Гласът ми звучеше по-пискливо, отколкото ми се искаше.

— Не можем да му позволим да ни разиграва! — отсече Тео. — При всяко положение сме разкрити. Трябва да се върнем и да кажем на останалите веднага.

Останалите трима кимнахме и се насочихме тичешком към вратата. На отвора ни чакаха хората на Валентин, които пазеха да не минава никой, който не трябва. Тео им обясни с няколко думи положението, а през това време аз и близнаците се впуснахме в търсene на нещо, с което да затворим отвора поне временно. Накрая успяхме да барикадираме дупката с подръчни материали и се спуснахме надолу. Разделихме се на първия етаж — двамата с Тео се насочихме към командния център, момчетата на Валентин тръгнаха към оръжейната, а близнаците към болничното отделение и кухните, за да предупредят и да помогнат за събирането на багажа.

Връхлетях първа в стаята. Вътре бяха Иванов, Валентин, Силвия и Атанас — Лина и докторът липсваха. Първата ми мисъл беше защо Лина я няма. После ми хрумна, че Силвия е тук:

— Силвия, ти защо си тук? — Прозвуча по-грубо, отколкото исках.

— Проблем ли имаш някакъв? — погледна ме тя с учуден поглед.

— Не... просто — започнах аз, но не знаех да продължа.

— Как е синът ти? — притече ми се на помощ Тео.

— Синът ми? — Тя се обърка още повече. — Как да е синът ми?

— Стоян или някой от другите не те ли намери? — продължи той.

В момента, в който зададе въпроса си вратата се отвори без почукване и в стаята връхлетя Стоян:

— Най-... после. — Думите му излизаха на пресекулки. — Обикалям на... всякъде... да те намеря... Силвия. — Не успяваше да говори нормално — явно беше обикалял, тичайки.

— Сред децата, които намерихме горе, беше и синът ти Симо — намесих се аз. — Стоян трябва да го е завел в болничната част... — Тя не ме дочека да довърша, а изхвърча от стаята. — Стояне, намери Мишо и Ники, а след това потърсете близнаците — те ще ви обяснят какво да правите. Би трябало да са някъде из кухните и болничната част. — Той само кимна и излезе.

— Някой няма ли да обясни какво става? — попита Иванов. Двамата с Тео се спогледахме и аз примирено завъртях очи. Обърнах се към останалите в стаята:

— Имаме пробив в сигурността — започнах. — На горния паркинг имаше Мод. Явно знаят къде се намираме и си играят с нас.

— Какво имаш предвид? — намеси се Валентин.

— Не ни нападна — само ни разиграваше по покрива.

— Как така? Те нито са толкова умни, нито са толкова бързи.

Толкова ли не успяхте да го гръмнете?

— Този е някакъв нов модел — по-добре въоръжен и има нещо интелигентно в него — обясни Тео. — И се телепортира.

— Телепортира? — почти извика Атанас.

— Или са станали твърде неустойчиви и се разтварят във въздуха, както каза Иво — отвърнах. — Но не ми се вярва. Смятам, въпреки желанията ми, че тук вече не сме в безопасност. Трябва да се изнесем от града и да се надяваме, че няма да ни гонят.

— Права си — каза Иванов с измъчен глас. — С тази нова способност не знам колко имаме шанс...

— Но ще опитаме — довърших заглъхналото му изречение. — Не е време за страх и предаване.

— Знаеш, че той нямаше това предвид — каза Валентин. — Просто не вижда как ще стане този път.

— Май е най-добре да се опитаме да се защитаваме — поде Атанас. — Ако успеем да барикадираме...

— Това ли ви е решението? — не можех да повярвам. — Да се крием като мишки? Та тези хора разчитат на нас с живота си! — С всяко изречение повишавах глас. — Не можем да останем щом те могат да влязат! Ще сме като на заколение!

— Те нямаха това предвид — опита се да ме успокои Тео. — Нали?

— Няма да сме на заколение, ако се подгответ добре — опита се отново да настоява Атанас. Избухнах:

— Имаме ранени! Има възрастни! Пълно е с деца! — Не можех да повярвам, че водя този разговор. — Аз дори не го одрасках! А ако не е сам? А ако има и Светещи? Само един и сме свършени! — В този момент през вратата влязоха Силвия и Стефанов:

— Защо викате? Чувате се на половината етаж и плашите хората допълнително — скара ни се тя.

— Откриха ни и сега Атанас и Иванов се опитват да ни убедят да останем и да се защитаваме, а ние се опитваме да ги накараме да бягаме — обясни с две думи Тео.

— Можем да се пазим — настоя Иванов.

— Тук ще сме като мравуняк под краката на зло дете — застана на моя страна и Силвия.

— Имаме къде да скрием хората — каза Атанас.

— И като умрат всички войници, после какво? — продължи Силвия.

— Никой няма да умира! — настоя Иванов. — Няма да мръдна хората си от тук!

— Обличаш ги на... — започна Тео, но не го оставил да довърши.

— Няма да ви слушам! — креснах аз. — Инициирам „Код 22“!
Веднага! — Те ме погледнаха стреснато.

Никой никой не беше искал това, но не можех повече да чакам. Сега трябваше да решат доколко ми имат доверие. „Код 22“ означава обявяването на един от нас за едноличен главнокомандващ — трябва мнозинството от водачите да са съгласни. Тук липсваше само Лина, значи ми трябват четири гласа. Нямам какво да губя. Погледнах всеки един поотделно. Това мое искане ги обърка много, но нямаше какво да правят — бяха длъжни да гласуват.

— Слушам ви? — подканах ги да реагират.

— Няма какво да ни слушаш — отговори ми ядосано Иванов. — Щом толкова искаш, гласуваме! Който е „за“, да вдигне ръка.

Всички се спогледаха, но никой не помръдна. Започвах наистина да се ядосвам. Тогава Тео вдигна ръка — знаех, че няма да ме изостави. Силвия го последва почти веднага. Погледнах Атанас в очите и веднага разбрах, че не мога да разчитам на него. За генерала бях сигурна. Оставаха доктора и Валентин. Още докато се обръщах към тях ръката на Стефанов се вдигна нагоре. Всичко зависеше от Валентин. Най-вероятно щяхме да умрем в този Мол. И тогава той вдигна ръка. Това беше нужният ми глас. Видях как очите на Иванов се разшириха от изумление, но нямаше избор.

— Решено е — каза примирено той. — Сега ти ще решиш, как да ни убиеш.

— Никой няма да умира под мое командване! Благодаря ви за доверието! — кимнах на гласувалите. — Няма да съжалявате.

— Сега какво? — попита докторът.

— Генерале, изпрати една част от хората си да подгответят колите и камионите за дълъг път. Ще тръгнем с възможно най-малко коли, а от

оставащите да набавят резервни части. Другите да помогнат в болничната част. Валентине, твоите хора да се разпръснат и да помогнат на хората със събирането на нещата. Нека са готови за път до два часа. Теодоре, оръжейната и кухнята са за твоите хора. Докторе, няма да имаме нужда от теб тук — виж си пациентите и семейството. Атанас, Силвия и аз ще се разпръснем из хората и ще помагаме с подготовката, докато вие тримата — обърнах се към Валентин, Иванов и Тео — ще решите от тук накъде. Единственото условие е да ни изкарате от града бързо. Всички ли ме разбраха?

— Няма да се справим — опита се отново да спори Атанас. Само го изгледах твърдо и той сви устни примирено. Кимнах им и излязох, следвана от доктора, Атанас и Силвия.

Още не можех да проумея какво направих, но станалото станало — няма връщане назад, а и не искам да има. По-добре да се опитаме да се измъкнем дори и с битка, отколкото да се оставим да ни затиснат между тези стени. Почти веднага видях Лина и се насочих към нея:

— Лина! — Тя се обърна към мен с усмивка — не знаеше какво се случва. Приближихме се една към друга и тя тръгна да ме заговаря:

— Здравей, какси дн...

Прекъснах я:

— Инициирах „Код 22“ и беше приет! — Тя се стъписа. — Съжалявам, че беше без теб, но нямах време — евакуирам Мола.

— Защо бягаме? — Усмивката ѝ угасна, но тя остана видимо спокойна. Благодарих за реакцията ѝ и липсата на опити за спорове.

— Откриха ни и се опасявам, че ще ни нападнат скоро. — Тя кимна разбирашо.

— Отивам да подгответя хората си. — Сега аз кимнах. — Колко време имаме?

— След два часа на паркинга.

— Ще се видим там. — И тя изчезна сред хората.

Започнах да обикалям бившите магазини, които сега бяхме пригодили за живееене и да разнасям новината, че се изнасяме бързо. От близо година не ни се е налагало да правим това и хората започваха да се лутат наоколо, без да са сигурни как да постъпят. Опитвах да помогна с каквото мога, но не се задържах много при никой. За времето, за което обиколих единия цял етаж, имаше вече готови хора за път, започнали да помагат на другите. Нямаше какво да правя тук

повече и се насочих към долното ниво и към моето спално помещение. Не разполагах с много неща — събрах ги набързо в един сак и се спуснах до паркинга да видя как върви подготовката.

Хвърлих си сака и оръжията, с изключение на мечовете, в мята джип и се завъртях наоколо. Подготвяха конвоя от четиринаесет автомобила, които щяха да са защитни — само бойци и оръжие, и трите линейки, които имахме. На гърба на Мола имахме обезопасен паркинг, на който бяха трите ни автобуса и четирите камиона с провизии. Оставаха четиридесет минути до тръгване. Докато се чудех как да помогна, се появиха останалите хора на Иванов с болничното оборудване и четиридесет пациенти, които бяха на носилки. Отдръпнах се, за да не преча и се насочих към горните етажи.

Хората се бяха приготвили и нещата им вече бяха натоварени. Бойците довършваха товаренето на камионите и колите долу. Почти нямаше хора вече в Мола. Ето че може, подсмихнах се на себе си като отговор към Атанас. Насочих се към командния център, за да видя как върви при тях. Вървях из почти празния коридор — от време на време ме подминаваха въоръжени хора, които носеха багаж към колите или просто проверяваха помещенията. Почти бях стигнала, когато нещо силно ме притесни зад гърба ми. Полазиха ме тръпки и ми стана рязко студено. Това чувство ме обземаше само, когато бях попаднала в засада. Но няма как да съм заплашена от нещо — та аз съм вътре в нашата крепост за последните няколко месеца. Наоколо има хора... бързо обходих с очи наоколо без да се обръщам — нямаше никой. Бавно се завъртях и първото, което видях беше светлината, влизаша през единия вход на Мола. Вратите бяха през три магазина от мен, но светлината беше много ярка, а видимостта ми беше слаба. И тогава го видях.

Полускрит зад никаква колона ме гледаше Модът от паркинга горе. Сигурна бях, че е той, но как се беше озовал там? Сетих се как и се ядосах сама на себе си защо дадох толкова много време за подготовка. Ето че сега влязоха и аз се бях провалила. Поне нямаше хора наоколо — нямаше да видя никого как умира.

Докато се чудех как да постъпя, Модът излезе от укритието си и се обърна към мен. Въпреки светлината, ясно можех да видя злобната му усмивка. Това ме подлуди. Следващото, което проумях, беше как летя към него с мечовете в ръка — като ще умирам първа, поне нека да

окажа малко съпротива. Той продължаваше да се усмивва и този път не се премести. Напротив — вдигна ръката-пушка и стреля по мен. Изстрелът изкънтя оглушително в затвореното помещение и в отговор се чуха викове наоколо. Не се обърнах да погледна какво улучи. Спуснах се отгоре му и използвах единия меч, за да избутам встриани оръжието му. Имах чист достъп до торса и гърлото му. Това щеше да е лесно. В момента, в който замахнах към гърдите му, той изчезна. Това започваше да ме дразни много. Изругах под нос и се огледах дали няма да се появи някъде наоколо.

Викът на Тео „Зад теб!“ ме накара да се наведа точно на време. Над главата ми прелетя изстрелът и срещна стената отсреща, оставяйки огромна черна дупка в нея. Без да се изправям, се завъртях на пръсти и посегнах с остриетата. За жалост Модът се оказа по-далеч и нямаше никакъв ефект от тази ми маневра. Само на няколко крачки пред мен той се подготвяше да стреля отново, вдигнал ръката си към мен. Не и този път. Хвърлих се срещу него, а той само отстъпи крачка в страни и пак се усмихна. Но това се надявах да направи. Вдигнах високо мечовете и с преценено движение ги прокарах под мишницата и от външната страна на ръката, точно под рамото. Усетих как остриетата изпълниха целта си и отстъпих встриани зад него.

Модът се завъртя към мен все още с онази дразнеща усмивка на лицето си и понечи да вдигне оръжието си към мен. Този път не му се получи. Той погледна изумено ръката си, която отказваше да му служи. Двете тънки червени струйки издаваха къде са минали остриетата — бях прерязала мускулите му и ръката беше неизползваема. Той я погледна почти уплашено. Отново ме втрещи — откога Модовете осъзнават какво се случва с тях и наоколо изобщо? Нали са просто машини за убиване? И тогава ми светна — правеха ги по-човешки, поблизки до нас. Използваха слабостта ни един към друг срещу нас. Надяваха се, че като запазят повече човешко в тях, ще ни бъде по-трудно да ги убиваме. Този път проработи — не вдигнах повече оръжиета си към него. Сянка на надежда мина през мен — може би ще успеем да го спасим. И тогава изстрел от пистолет ме върна на земята. На главата на Мода се появи грозна дупка от голям калибър патрон и ме опръска с кръв.

Модът остана още само секунда на краката си, а след това се сгромоляса в краката ми. Зад него стоеше Тео, а от дулото на пистолета

му се вдигаше пушек. И преди да го видя, знаех, че той стреля — само неговият много специален пистолет оставяше такива дупки. Тъкмо щях да му се развикам защо го е убил, когато върнах погледа си върху трупа в краката си. В единствената си длан стискаше обикновен девет милиметров човешки пистолет. Тео ме беше спасил, а аз отново се бях оставила да ме хипнотизират. Внимателно трябваше да помисля над случилото се и да се опитам да се преборя със себе си, но след като напуснеме града.

— Добре ли си? — чух гласа на Тео от далеч. Дори не го погледнах — продължавах да разглеждам тялото пред себе си. — Попитах те нещо!

— Да, добре съм — отговорих. Смътно осъзнавах, че наоколо е пълно с въоръжени мъже и жени, които се бяха впуснали да защитават Мола, но така и не вдигнах очи, за да се огледам. — Как върви подготовката?

— Хората са натоварени, провизиите също и определихме маршрута. Остана да се натоварим по колите долу. — Кимнах, като все още не го поглеждах. — Хайде да тръгваме.

— Идвам ей сега — отговорих.

Продължих да разглеждам тялото. На пръв поглед нямаше нищо по-различно от останалите Модове, но нещо не ми позволяваше да сваля очи от него. Около мен стана твърде тихо, но продължавах да го изучавам. Не успях да намеря определена част в главата — нещо като пластина или голям чип, който се подаваше обикновено от раните. Бях виждала достатъчно отворени глави на Модове, за да знам, че винаги има — така ги контролираха. Тук обаче това липсваше. След като го установих това, вдигнах глава, за да споделя откритието си, но наоколо нямаше жива душа. Чак сега осъзнах, че и осветлението не работи — единствената светлина идваща от вратата до мен. Чух моторите на колите долу и разбрах, че се изнасят. Трябваше да стигна до улицата отвън и да се кача на някоя. Докато размишлявах как да ги настигна, по врата ми отново избиха студени тръпки. Леко се извъртях към вратата и силуетът, който се очертаваше на светлината, не остави и капка съмнение в мен какво се задава — Светещ.

С два бързи скока се придвижих към по-тъмната част на коридора и се скрих между две колони. Ако досега можеше да се спори какво стои на вратата, то огромната топка енергия, която направи

вратите на трески, не остави никакви съмнения. Бях в голяма опасност и най-вероятно нямаше да се измъкна. За разлика от Модовете, за Светещите се знае, че са изключително бързи, в контраст с размерите им, интелигентни, а и виждаха идеално както на светло, така и на тъмно. Да му избягам имах минимален шанс. Да го убия — още по-малък.

Той влезе през вратата със сигурна стъпка, явно очаквайки съпротива. След като обаче нищо не се случи, направи още няколко крачки навътре. Спра и се огледа. Съсредоточих се с всяка клетка в тялото си да остана незабележима и се надявах да проработи. И тогава моторът на кола изкънтя из коридорите. Идваше отдолу и много добре знаех, че стои и чака мен. Звукът привлече вниманието на нападателя и той се отправи по коридора в моята посока. Защо реши насам, не зная, но трябваше да измисля какво да направя и то бързо. С удивително тиха стъпка Светещият се приближи към мен и се върнах върху мислите относно това да не ме забележи. Свих се още повече към колоната и той ме подмина, без да ме усети. „Отново проработи“, отдъхнах си на ум. И после видях възможността си.

Огромното същество пред мен бе оголило гърба си и се беше концентрирало в това, което е пред него. Много бавно излязох от скривалището си и вдигнах мечовете високо. Надявах се да успея поне да го раня, за да дам шанс на останалите да избягат. Взех на един дъх разстоянието между нас и замахнах към раменете му. Мечовете се удариха с трясък в съществото, но само се плъзнаха по кожата му. Дори не го одрасках. Но за това пък му привлякох вниманието. А и се сетих защо не сме убивали такъв преди — бяха бронирани.

В мига, в който мечовете не пробиха, аз отскочих назад. В същия момент съществото се извърна към мен и замахна с ръка, все едно да прогони муха. Имаше нещо едновременно комично и обидно в жеста му. Не успя да ме улучи, защото предвидливо се бях отместила подалеч. Затова пък ме видя почти веднага. Гадно самодоволство се изписа на лицето му. Писна ми — днес за четвърти път войн на Чуждите ми се смееше в лицето. Единият от нас щеше да умре сега. Най-вероятно аз, но все пак нямаше да се дам без бой. А и изпълних задачата си да го разсея от останалите.

Чудовището хвърли светеща топка по мен, но успях да я отбягна без особена трудност. Не можеше да се каже същото за някакъв

магазин зад гърба ми, който изглеждаше така, все едно е гръмнала бомба вътре. Докато се опитвах да върна равновесието си след избягването на атаката, към мен полетя още една топка. Тя само успя да ме изгори леко по дясната ръка. Въпреки това успях да задържа двата меча и застанах в отбранителна поза. В момента, в който Светещият оформи трета топка, куршум го улучи в едната ръка. Вътрешно се надявах да пробие кожата и да излезе от другата страна, но той само оставил отворена порезна рана и падна в краката му. Ако не друго, куршумът поне го разсея от мен и провали поредната топка енергия.

Отдръпнах се назад. Пред липсващите вече врати беше спрятал джип, от който беше слязъл Тео с автомат в ръка. Той ми помаха да се приближа, но нямаше как да стигна достатъчно бързо. Дадох му сигнал да стреля и той ме послуша — явно мислеше, че ще ме прикрива. Моят план обаче беше друг.

Преместих се леко встрани и се вгледах внимателно в местата, където го улучваха куршумите. И тогава видях шанса си. Кожата на Светещия беше цялата на плитки рани, които обаче идеално пасваха на моите остриета. Успях да се приближа странично до чудовището и дадох знак на Тео да спре да стреля. Миг тишина и след това проехтя свистенето на мечовете ми, които откриха и перфектно попаднаха в две от по-големите рани на гърдите на Светещия. Остриетата потънаха на около една трета от дълбината си, а това никак не беше достатъчно и се разочаровах. Тогава го усетих — съществото пред мен напрягаше мускули и се готвеше за атака. В последния момент пуснах дръжките на мечовете и се свих в краката му, а той запрати поредната топка енергия някъде зад мен. Само се надявах да е достатъчно далеч от вратата.

Светещият се отпусна само за момент, но това ми беше напълно достатъчно — скочих, хванах се за мечовете и използвах тежестта на тялото си, за да забия остриетата по-навътре. Усетих как пронизаха мускулите като масло — явно твърдостта беше само на кожата. С последни сили съществото се напрегна, но вече беше късно — целите мечове бяха забити дълбоко в гърдите му. Мислех, че това е краят, но последното му напрягане не е било, за да не ми позволи да го пронижда. Усетих топлината твърде късно — топката енергия ме удари в корема и ме запрати назад.

Последното, което помня, е лицето на Тео, надвиснало над моето — окъпано в светлина и ужасено. Усмихнах му се. Той ми отвърна, но неговата усмивка не стигна до очите ми. Имах чувството, че го виждам за първи път — тъмните му очиискряха, имаше малка бръчица между веждите и най-прекрасната усмивка на света. Нещо в мен се преобърна и не беше контузия от битката. Нещо дълбоко в мен като че ли се намести, докато го гледах и тогава осъзнах, че той е моята сродна душа. Прекрасната ирония на съдбата — той е дясната ми ръка от години, но точно сега, когато умирам, ще разбера, че е Той. Опитах се да се подсмихна.

— Кое е забавното? — попита ме той.

— Аз... — Трудно говорех, но не знам защо. — И ти... — Опитах да поема дъх, но ми беше ужасно трудно — все едно някой ми е стъпил на гърдите. Захриптях в опит да му кажа още нещо, но той поклати глава:

— Не говори сега. — Опитващ се да звучи спокойно. — Докторът ще те прегледа и ще се оправиш. Само трябва да ги настигнем.

— Умря ли? — успях най-накрая да изговоря думите. Той се усмихна вече истински.

— Да! Ти успя! Уби го! — Усмихна ми се и после пред очите ми стана черно. Тео ме разтърси и успях да фокусирам отново. — Хей! Не ме оставяй! Чу ли? — Молеше ли ме? Не съм сигурна. Опитах се да му кажа нещо, но усетих нещо топло на устните си — да не би да ме целуна? По дяволите и съдбата. Няма начин да отвърна, колкото и да искам. Той отново си отдалечи лицето. Усмихнах му се:

— И аз... — с последния си дъх успях да кажа и след това всичко почерня.

* * *

Събудих се във висока бяла палатка. Нямах спомен за това място. Огледах се наоколо — явно беше някакъв вид полева болница. Имаше още пет легла, освен моето, но всичките — празни. В дъното на палатката, в големи шкафове бяха наредени всякакви медицински консумативи. До леглото ми имаше система и някакъв апарат, който

май отчиташе дали съм жива. Някъде под леглото се чуваше някаква помпа. Цялата бях бинтована и с тръбички, влизащи в мен. А до мен, на доста неудобен на вид стол, седеше Тео. Беше сложил главата си в дясната ми длан, а едната му ръка беше преметната през мен. Спеше. Усмихнах се леко, после реших да видя имам ли тяло и какво му е.

Опитах да померъдна единия си крак, но не успях. Това ме стресна. С цялата си воля накарах другия си крак да мръдне и да се удари в първия. Това успях да го направя и ме заболя от подритването, което е добра новина — има какво да ме боли. От движението ми Тео се събуди. Първо се стресна, но след това очите му срещнаха моите и той се усмихна облекчено:

— Добро утро!

Опитах се да му отговоря, но в устата ми имаше нещо, което ми пречеше.

— Изчакай малко — каза и излетя от палатката. След малко се върна с доктор Стефанов, който провери нещо по апаратите наоколо, усмихна ми се и извади някаква тръбичка от гърлото ми.

— Опитай сега — насырчи ме той.

— Избягахме ли? — най-накрая успях да питам. Те двамата се засмяха.

— Намираме се на шестдесет километра североизточно от София в планината. Всички се измъкнахме тъкмо навреме — отговори ми докторът. Погледнах въпросително.

— Взривиха Мола само десет минути след като се измъкнахме — обясни ми Тео. Кимнах.

— Откога съм така? — попитах.

— Вече единадесети ден — каза Стефанов и добави с усмивка.

— Тео беше до теб през цялото време. Имаше сериозни вътрешни травми, три счупени ребра, натрошена ръка и изкълчен глезен. Успях да овладея всичко и до няколко дни ще можеш да си на крака отново. Сега ще ви оставя да се видите — каза тактично и излезе от палатката.

— И ти какво? — попита Тео след известно време тишина. Погледнах го неразбиращо. — Не помниш ли разговора ни, след като уби Светещия?

Помнех, разбира се, но до преди мъничко не бях сигурна случило ли се или съм бълнувала.

— Помня — казах почти на себе си.

— Е... — той ме подкани след още малко време.

— И аз теб... — смотолевих. Но явно това му беше достатъчно, приближи се към мен и ме целуна. Сега вече му отвърнах. След по-малко време отколкото исках, той се отдръпна.

— Всички ли са добре? — продължих с разпитите си.

Той кимна:

— Всички са добре, а тук липсват само част от хората на Атанас, самият Атанас и малка група от другите. — Погледнах го въпросително. — Атанас реши да се отцепи и взе хора със себе си. Смятат, че толкова голяма група е трудна за криене и че ти си опасна. — Той се подсмехна. — Прав им път, мен ако питаш. Таман ще имаш по-малко хора да водиш.

— Ние да водим — поправих го. Той поклати глава.

— Хората те избраха официално. Ти ще си ги водиш, а аз ще ти се смея отстрани. — Той се усмихваше с всяка дума все повече.

— По дяволите! — изругах аз, а след това проплаках: — Не искам това...

— Всичко ще се нареди, само...

— Хей! Вижте кой се е наспал! — Викът на Иво от входа на палатката прекъсна Тео.

— Вече бяхме решили, че ще спиш сто години! — засмя се и Ники след като влезе, а след него — и останалите трима.

Зарадвах се да ги видя. Те наобиколиха леглото ми и започнаха един през друг да говорят, как съм била убила Светещия и какво се случвало след това. Започнали да се учат да въртят мечове, но им трябал свестен учител и да съм приключвала почивката си, за да свърша това. Виждах надеждата за успех срещу Чуждите в очите им — нещо, което не бях откривала сред хората от много време. Значи имахме още някакви шансове. Погледнах Тео. Той не се беше отдръпнал и на сантиметър от мен, а пръстите ни бяха преплетени. Да, определено имаме шанс.

КОСТА СИВОВ

ДО ПРЕИЗПОДНЯТА И ОБРАТНО

*Музо, възпей оня гибелен гняв на
Ахила Пелеев,
който донесе безбройни беди на
войските ахейски,
прати в подземното царство
душите на много герои,
тях пък самите предаде за
плячка на стръвните псета,
пир за грабливите птици^[1].*

„Илиада
“, Омир

Телефонът иззвъня няколко пъти, преди да го вдигна.

Бях в градината, където се опитвах да убия малко време. Не се заблуждавайте, че садях цветя или нещо подобно. Обичах растенията, но не чак толкова, че да си направя градина и всеки ден да прекарвам по няколко часа обслужвайки я. Просто се бях разположил в един шезлонг, пиех кафе и пушех цигара. За последните десет години това бе първата ми почивка и нямах какво друго да правя. Чувствах се чудесно. Мечтаех си за този момент от доста време. Бях разведен, безидеен и щастлив.

Вдигнах слушалката и казах „Ало“. Отсреща чух глас, който не желаех да нарушава спокойствието ми:

— Здравей, Крис, Нели се обажда.

Нели беше името на бившата ми съпруга. Все още я обичах, но това не бе толкова важно. Когато изоставиш някого, го изоставяш завинаги.

— Здравей, Нел, как си?

— Добре, благодаря. Просто исках да те помоля нещо.

— Стреляй.

Тя стреля:

— Нужда се от малко пари.

Не бях изненадан. Тя винаги се нуждаеше от пари, пари, пари...

През времето на нашия брак тя успяваше да харчи толкова много, че направо се чудех как нашия счетоводител не ни беше осъдил за тормоз.

— Колко? — попитах.

— Десет хилядарки.

— Десет хилядарки!!! — изкрещях в слушалката, все едно бях на мач на „Берое“.

— Точно толкова.

— Защо имаш нужда от десет хилядарки? Мислех, че твоят човек е богат. — Това не беше истина и го знаех. Просто исках да я дразня и...

О, извинете ме. Нека ви изясня ситуацията. Разведох се с жена си, защото я хванах в крачка с любовник. Не ме питайте в каква „крачка“... или поза... Не беше приятна картишка и не бих желал да си я припомням. Но да продължа нататък. Моята вече бивша съпруга ми изневеряваше с водопроводчика. Какво клише, а? Но едва ли би било приятно на който и да е да види жена си да прави френска любов на някой друг. Ако трябва да бъда честен, завиждах на копелето, защото единствениятекс, който получавах в миналото, беше в края на месеца и не бе нищо особено.

Водопроводчикът бе млад мъж, тридесет и няколко годишен, висок колкото гръцки бог и толкова красив. Това донякъде ме караше да разбера задявката ѝ. Натрапникът беше по-млад от мен, по-привлекателен от мен и всичко друго, но не и богат. Ето защо подразних Нели.

— Ще ми дадеш ли парите или не? — Беше ми ядосана. Не ми пукаше. Всъщност това ми допадаше.

— Защо са ти толкова много пари? Мога да си купя малко училище с такава сума.

— За какво пък ти е училище на теб? Както и да е. Трябват ми за аборт.

— Аборт!!! — почти изкрещях. — Искаш да ти дам десет хиляди за аборт? Ти луда ли си или какво?

— Хайде, Крис. Престани с глупостите.

— Спрях ги доста отдавна.

— Нямам към кого другого да се обърна.

— Не ми пука.

Беше странно. Бившата ми жена искаше от мен пари за аборт. Накъде отиваше този свят?

— Помоли бащата на детето, слънчице. Не ме занимавай с това — казах.

— Точно това правя, скъпи.

Бях потресен.

— Повтори. Не те чух.

— Детето е от теб, Кристияне. — Наричаше ме Кристияне, когато беше сърдита. Аз пък ѝ виках Нело или пък Нуло. Дразнеше се еднакво и на двете.

— Невъзможно.

— Всичко е възможно. Не го забравяй.

Всичко е възможно, ама друг път.

— Звучиши толкова сигурна, защо?

— Защото ти си единственият, с когото...

— Чакай малко, момиче. Последният път, когато те видях, ти беше на колене...

— Той използваше презерватив.

— Не мога да знам това. Но дори и да е така, винаги има риск.

— Ти си бащата — това е истината. Нямам причина да те лъжа.

— Имаш десет хиляди причини да го правиш. Нека сменим темата. Не съм заинтересован.

— Невъзможен си!

— Просто съм бивш. И при това ядосан.

— Виж, Крис, нищо не искам от теб...

— Лъжа. Искаш да ти дам десет хил...

— Моля те за заем. Ще ти върна парите.

— Кога?

— Когато ги взема.

— Откъде?

— Банката.

- Вземи ги сега и ме остави да гния в ада.
- Не мога. Но за второто те подкрепям.
- О-о-о, бъди учтива, момиче.
- Да ти го научукам.
- Не, благодаря. Имам планове за довечера.
- Такова си копеле.
- Права си. Аз съм едно богато копеле, което има десет хиляди лева повече от теб.
- Трябва да направя абORTA.
- Защо, аз обичам деца.
- Направи си тогава.
- Ще помисля над това предложение.
- Да ти го научукам.
- Не съм свободен довечера, казах ти вече. Запиши си час при секретарката ми.
- Ти нямаш секретарка.
- Това ми напомня да си наема. Може би тя ще е по-добра от теб в леглото.
- За последен път те моля...
- Ще ти дам парите, скъпа. Ти си любимата ми бивша съпруга, знаеш го.
- Аз съм единствената ти бивша съпруга.
- Не бъди дребнава.
- Ще дойда до къщата ти възможно най-бързо.
- Добре, ще очаквам с огромно нетърпение визитата Ви, Ваше величество.

Затворих. Бях донякъде удовлетворен от думите си.

Тя ме молеше за помощ.

Взех си бира от хладилника. Седнах на любимия си фотьойл с една от любимите ми книги на Любен Дилов. Чувствах се все едно съм в рая.

Телефонът иззвънтя отново. Може би бившата ми жена Нели беше забравила нещо. Такива са жените — винаги забравят по нещо.

— Ало — казах в слушалката.

— Крис, Светльо е.

— Здрасти, момчето ми, как си? — Светломир Ганев бе най-добрият ми приятел. Познавах го повече от двадесет години.

— Трябва да ти съобщя нещо, човече. Седни, ако си прав.

— Какво има, Светльо? Звучиш така все едно някой е умрял. —

Започнах да се притеснявам. Тонът му не ми харесваше.

— Твоята съпруга, Крис...

— Моята бивша съпруга, момче. Не го забравяй.

— Тя е повече от бивша, човече. Мъртва е.

Засмях се.

Последва неловка пауза. След малко Светломир каза:

— Какво беше това, Крис? — Приятелят ми беше нервен.

— Не се шегувай с такива неща. Току-що говорих с нея.

Още една пауза, продължила няколко секунди.

— Невъзможно — почти извика в слушалката приятелят ми.

— Тъжно, но истина, момко. Преди минута се чух с жената.

Мога да се подпиша, закълна и заплюя твърдението си. Искаш ли го в писмена форма написано с кръвта ми?

— Кристияне, искам да ме слушаш много внимателно. Аз съм в моргата и твоята жена, твоята бивша жена Нели, е мъртва. Току-що разпознах тялото ѝ. Обадиха ми се от полицията тази сутрин и ме помолиха да дойда. Не успели да се свържат с теб, а телефонът ми бил в портфейла ѝ. Не се шегувам. Не бих направил подобно нещо. Познаваш ме добре.

Познавах го. Все пак бе най-добрият ми приятел. Но това не можеше да е истина. Току-що разговарях с жената. Не можеше да е истина.

— Виж, Светльо, не съм в настроение. Денят ми се обръща в ад. Не е време за лайна.

— Няма да се опитвам да те убеждавам. Просто се качи в колата и идвай. Адресът е... — Записах го.

След час бях в моргата. Светломир беше отвън и пушеше. Изглеждаше съсипан. Някога, когато бяхме още студенти във „ВИНС“, той имаше една приятелка, която бе загинала в автомобилна катастрофа. Когато отидох до болницата, в която се бореха за живота ѝ, приятелят ми изглеждаше по същия начин.

— Здрави, Светльо — поздравих го аз.

Някогашният ми съквартирант хвърли ракопричиняващата пръчица и ме прегърна.

— Съжалявам, Крис. Толкова много съжалявам. — Човекът почти се разплака. Беше нещо нормално за него. Светломир бе добър приятел, емоционална натура. Винаги съм го харесвал точно заради тази му емоционалност. Бе един от хората на тази земя, които не се притесняваха да се разплачат на хубав фильм или на прекрасна песен. Не, не беше ревльо, просто бе чувствителен.

Едва сега осъзнах, че приятелят ми не си правеше майтап с мен. Погледнах го в светлосините очи и всичко беше там. Цялата истина.

— Хлапе, не се шегувах за телефонния разговор с Нели. Наистина говорих с нея две минути преди да ми се обадиш.

— Не е възможно. Експертите казаха, че е мъртва от близо десет часа.

Поклатих глава.

Замръзнах.

Бивша или не, аз все още я обичах. Краката ми омекнаха.

— Ще поговорим за това по-късно — казах. — Искам да я видя за последен път.

Влязохме вътре.

Видях мъртвото ѝ тяло, разположено на метална маса, като тези от филмите. За пръв път през живота си бях в морга и за пръв път виждах труп. Винаги си бях представлял, че ще започна да повръщам, ще припадна или най-малкото ще имам кошмари до края на живота си. Нищо такова не се случи. Е, за кошмари винаги имаше време, но това щях да установя по-късно.

Нямаше грешка. На масата лежеше Нели Петрова, някога госпожа Нели Атанасова. Толкова пъти бях желал смъртта ѝ. Сега обаче осъзнах, че подобно чувство е било просто илюзия, заблуда. Не бих пожелал такова нещо на никого. Няма по-голямо наказание на този свят от смъртта. Тя просто идва и ни покосява както жътвар събира реколтата си.

— Това не се случва — изхриптях. — Дявол го взел, не може да е реалност. Преди час говорих с нея по телефона и тя ме помоли за... — проплаках. — Мамка му. — Сълзите ми потекоха като фонтан.

Два часа по-късно аз и Светльо седяхме в ресторант за бързо хранене и пиехме кафе. Ръцете ми трепереха и цигарата, която държах

между пръстите си, вече бе прегоряла. Пламъчето ме опари и ме подсети да я смачкам в пепелника.

— Значи предполагат, че водопроводчикът я е убил, така ли? — попитах.

Светломир кимна. Русата му коса беше сресана надясно, а небръснатото му лице като че се бе състарило с десет години за десетина часа.

— Ще докопам този кучи син и ще го накарам да съжалява за всичко, което й е причинил... на нея, а навярно и на други!

Приятелят ми ми направи знак да не викам толкова силно. Мястото бе пълно с хора, но на мен не ми пукаше. Исках копелето наказано.

— Крис, остави полицайте да си свършат работата. Нямаш нужда от неприятности точно сега. Прибери се у вас и поспи малко. Имаш нужда от почивка.

— Не мога просто да си тръгна. Искам отговори. Искам няколкошибани отговора.

— И ще ги получиш, когато му дойде времето. Не прави глупости. Нямаш нито качествата, нито средствата, които са ти необходими, за да намериш този човек. Ще съжаляваш после.

— Аз вече съжалявам, хлапе. Трябва да вървя.

Приятелят ми въздъхна и гълтна кафето си на една гълтка. Запали цигара, погледна през прозореца навън, където три деца се гонеха и крещяха щастливи от живота, и каза:

— Имаш ли нужда от нещо?

— Добре съм, благодаря ти все пак.

— Сигурен ли си? Мога да поразпитам тук-там.

— Сигурен съм. Прибери се вкъщи и чети вестниците. — Усмихнах му се. В тази усмивка вложих цялата си увереност. Надявах се да не се пропука по шевовете.

— Ще ти се обадя утре, за да видя как си — обеща Светломир.

— Дадено.

Напуснах заведението.

Знаех точно какво да направя и откъде да започна.

Имах ключ от апартамента на бившата ми жена. Някога той бе нашият апартамент. Сега бе просто един апартамент.

Запалих колата и отидох там.

Вратата бе запечатана с жълта лента, която премахнах, без да се замисля. Нямаше да съм нито първият, нито последният, който нарушаваше границите на местопрестъпление.

Мястото бе тихо и спокойно. Витаеше някаква злокобна атмосфера, сякаш събитията от преди половин денонощие все още не бяха отшумели. Абе направо си беше като сцена от филма „Тексаското клане“. Кръв навсякъде. Отвратителна каша, хаос. Мебелите бяха преобърнати и счупени — все едно ураган бе вилнял на това място. Абажурите бяха изтъргнати от проводниците си и добре, че беше ден, иначе щях да се мъча в тъмното. Килимът бе пропит с кръв и някаква странна тиня. Прозорците бяха напукани, но нито един от тях не бе счупен. Пробвах кранчето за водата и от него потече кал. Отворих хладилника и от него ме облъхна миризма на блато.

Какво, по дяволите, се бе случило на това място?

Този водопроводчик се беше позабавлявал. Проклето копеле.

Трябваше да намеря информация за него. Знаех името му, но се нуждаех от адреса и местата, които обикновено посещаваше. Може би полицайите, които са правели оглед на апартамента, бяха взели всичко, което бяха сметнали за полезно. Може би вече бяха в къщата на изверга и го арестуваха в този момент. Сигурно нямаше да намеря нищо тук, но вярвах в противното. Познавах добре бившата си съпруга, знаех нейните скривалища и ниши, нейната логика, макар тя да не подозираше за това. Всяка жена на този свят се чувствува по-сигурно, когато собствеността ѝ бе неприкосновена. Така и моята многообична бивша съпруга Нели си скатаваше по някой и друг лев за нейните си нужди: обикновено за някоя дреха или червило.

Основното ѝ скривалище бе отдушникът в банята. Там тя криеше валутата си в найлоново пликче, завързано за металните държачи на пластмасовия капак. Когато пуснах осветлението и погледнах към тавана, едва задържах писъка си. Всичко бе направо омотано в паяжина и слуз. Рефлективно се дръпнах назад и огледах предпазливо. Очаквах някой паяк, голям колкото пинчер, да се нахвърли отгоре ми и да изпие жизнените ми сокове. За мое щастие установих, че такова изчадие не обитаваше банята. С дръжката на подочистачката разкъсах тази отвратителна материя, за да си проправя път към отдушника. Завъртях капака и го извадих. От него висна добре познатата торбичка, пълна с банкноти.

„Хммм!!!“

Отворих и преброих повече от три хиляди лева и около хиляда евра.

— Какво става тук, мамка му?! — изругах си тихичко под носа.

Наистина ставаха невероятни неща. Първо разговарях с някогашната си съпруга, след което ми бе съобщено, че тя е мъртва и този разговор е бил или фалшификат, или проекция на полудяващ ум. На моя полудяващ разум.

Нели имаше пари, и то доста, а бе поискала от мен десет bona. Дали това не бе поредната телефонна измама, като тези, с които бяха пълни новините? Доста хора бяха изгорели с големи и не толкова големи суми.

А и толкова много пари за един аборт! Да, наистина не бях наясно как вървят тези услуги, но все пак.

Прибрах парите в джоба си. Нямах намерение да ги оставя тук и следващия собственик да се облажи с тях. Това всъщност не бе кражба, защото те и без това си бяха мои. Бившата ми съпруга не работеше, докато аз си скъсвах задника от бачкане. Е, не че се претрепвах де, ама така беше думата. Смятах да даря сумата на някой дом за изоставени деца.

След като не намерих нищо друго в отдушника, преминах към следващото си набелязано място, което навсякъв полицай също бяха пропуснали. Не се съмнявах в детективските им способности, но просто тяхната работа в случая бе да открият евентуални причини и доказателства за престъплението, а не скритите тайни на жертвата. Така че със сигурност бяха пропуснали кашона с книгите в килера.

След няколко минути ровене намерих това, което ми трябваше.

Понякога професията ми на писател помагаше в живота ми. С всяка следваща книга или статия научавах адски много информация, която ми бе необходима за написването на материалите. Често работех с полици и детективи, които ми служеха за консултанти. Те ми разкриваха аспекти от човешката психология, необходими ми, за да създам по-добре същността на героите си и на действията ми. По този начин и бях открил тайните места на някогашната си съпруга, защото какво бяхме ние, истинските хора, ако не просто персонажи от един по-дълъг роман.

Но не само с пазителите на реда ме бе срещала тази моя екзотична професия (екзотична, защото да си писател в България бе равностойно на това да си сумист в гладните африкански страни; просто всички те гледаха с едно неприятно презрение). Доста често ми се бе налагало да навлизам и в черните среди на нашето общество. В тези, в които можеш да влезеш единствено ако бъдеш допуснат.

Следващата ми спирка бе разположена накрая на града. Много добър мой приятел и доста влиятелна личност в страната държеше клуб там. Ако някой можеше да ми подаде ръка в този труден момент, това определено бе той.

Качих се в колата си и запалих цигара. Отпуснах се на седалката за минута и затворих очи. Преди сънят да ме обори и огънчето да изгори пръстите ми, се опомних и хвърлих фаса. Отне ми половин час да стигна до мястото и то само защото нямаше голямо движение по пътищата.

Приятелят ми беше в клуба, както обикновено. Бе се разположил в огромно сепаре, а около него три жени си пиеха коктейлите. Бяха много красиви и навярно работеха за него.

О-о-о, забравих да спомена, че освен с клуба Велко Колев се занимаваше и с порнофилми. Точно заради това той имаше повече връзки и от Папата. Бях се запознал с него преди единадесет години, когато работех върху книгата си „Секс в ковчег“. В нея млад и красив мъж, с добра професия и голяма банкова сметка се забърква с жена от секта, която започва да го кара да върши странни и ужасни неща, за да получи любовта ѝ. Нуждаех се от някои съвети относно главните си герои, исках да представя героинята като обиграна мадама, трупала опит от дните си във Франция като проститутка и порно актриса и Велко бе моят консултант за еротичните акценти.

Преди единадесет години, когато се срещнахме за първи път, той бе един от малкото българи с много пари, които влагаха средствата си в подобни продукции. Понеже в България тази индустрия почти не съществуваше, Велко бе насочил вниманието си върху чуждестранни филми. Това му бе донесло доста пари, връзки и известност. Моят мениджър се бе свързал с него и бе получил съгласието му да ми помогне с книгата. Неговата харизматична натура толкова много ме бе пленила, че героят ми Велизар Колев — ръководителят на сектата от романа ми „Секс в ковчег“, бе направо изкопиран от истинския човек.

Сега, единадесет години по-късно, лицето му бе придобило поясните черти на времето, но не бе изгубило онзи чар на младия и преуспял продуцент. Вече на петдесет, Велко изглеждаше доста по-млад от годините си, бе все още с рижава къса коса без един бял косъм, сресана винаги на път, огледално сиви очи и набола брада. Винаги му бях казвал, че ако се бе пробвал в киното, би имал огромен успех. Неговата аура би го направила звезда от ранга на Брад Пит и Джони Деп.

Познавах Велко от толкова много години, за да не се залъгвам. Човекът имаше връзки с мафията, но това не бе моя работа. Дявол ги взел принципите. Той бе мой приятел и не вярвах ръцете му да са маръсни с чужда кръв. Съденето оставях на шефа. Имам предвид Господ.

С годините Велко бе осъществил голятата си мечта, а именно да създаде един от най-добрите клубове в страната. Мястото бе огромно, с десетки маси и сепарета, разположени на два етажа. Музиката, която звучеше бе нещо подобно на „ню ейдж“ или както там я наричаха младежите. Главата ми затуптя от високия звук. Навсякъде имаше хора, които си пиеха питиетата и разговаряха помежду си. Келнери в опънати униформи носеха табли, пълни с чаши и бутилки. Беше същински ад, но приятен ад.

Когато Велко ме видя, че съм се насочил към неговото сепаре, стана на крака и се провикна с всички сили:

— Не мога да повярвам на очите си. Къде, по дяволите, се беше покрил, човече? — Любимото обръщение на приятеля ми беше „човече“. — Липсваше ми, хулиганино.

Разтърсих протегнатата му ръка и седнах на стола срещу него. Сепарето се намираше в единния ъгъл на клуба и бе доста по-тихо от останалата му част. Масата бе пълна с напитки и храна.

Порно продуцентът направи жест с ръка на жените да напуснат. Те станаха и се оттеглиха безмълвно. Бях сигурен, че е спал с всяка една от тях. Щастливо копеле. Виждах такива мадами само по кориците на списанията и по телевизията, а той разполагаше с тях през цялото време. Навярно донякъде подражаваше на Хю Хефнър.

— Искаш ли нещо за пие? — попита ме Велко.

— Не, благодаря.

— Нищо?

Поклатих глава.

— Чух, че си се развел с онази красива брюнетка, мисля, че се казваше Нели.

— Да, разведохме се. Не успя да издържи на темпото ми.

Приятелят ми се разсмя и ме потупа по рамото.

— Все същия оптимист си, човече. Винаги съм харесвал това в теб.

— Старая се. — Сложих изкуствената си усмивка на уста.

— Аз обаче чух друга версия за раздялата ти — погледна ме изпод рижавите си вежди Велко.

— Хората само си говорят, нали знаеш.

— Виж, човече, това не ме засяга. Ако искаш мадама, само ми кажи. За теб бих организирал цял хarem, само после не го вписвай в онези твои драсканици, които наричаш четиво.

— Нуждая се от услуга — казах.

— За тебе всичко, човече.

Разказах му защо се нуждая от помощ. Когато свърших, Велко Колев каза:

— Напълно ли си сигурен, че това, което току-що ми каза, е истина, а не просто поредната ти фантастична измислица?

Просто кимнах.

— Вярвам ти, човече. Ти си последният човек на планетата, в чиито думи бих се усъмнил. Знам, че не ме лъжеш. Но е невероятно. Нали?

Отново кимнах.

— От какво се нуждаеш? — попита Велко.

— От отмъщение, приятелю. Искам да намеря копелето, което уби бившата ми жена.

— Обичаше я дори и след развода, нали?

— С цялото си сърце.

Велко Колев отпи от чашата си, която навсярно бе напълнена с уиски, и си запали цигара. Аз направих същото.

— Имам човек, подходящ за работата.

Продуцентът на филми за възрастни бръкна в джоба на сакото на скъпия си костюм и извади портфейла си.

— Ето ти визитката му.

Поех я и погледнах какво пишеше на нея:

— Колко ти дължа? — попитах.

— Погледни ме, Крис.

Направих го. Сивите му очи приличаха на изкуствени, което им придаваше допълнителна тежест.

— Не ти искам парите. Смятай го за лична услуга. Дължа ти го.

— Нищо не ми дължиш и го знаеш.

— Не е вярно. Някога ти ми помогна, човече, и сега е време да се разплатим. Аз не оставям сметките си неплатени.

Това, за което Велко говореше, наричахме „Тъмните години на живота му“. Парите, жените и властта го бяха направили податлив за наркотиците и алкохола, така че преди години се наложи да потърси професионална помощ. През всичкото време на рехабилитацията му бях до него. Ако не бях аз, може би нямаше да превъзмогне проблемите си.

— Благодаря ти, Велко — казах. — Винаги съм знал, че мога да разчитам на теб.

— Няма проблем, човече. Просто се обади на човека и му кажи, че аз съм ти дал този номер. Разважи му всичко и му обясни какво се иска от него. Имаш ли никакви помощни материали?

Извадих от джоба на якето си дневника на бившата ми мъртва жена. Дневникът, който бях намерил в апартамента ѝ и който полицията не бе открила.

— Тук има някои неща, които навярно ще помогнат на този Йордан Пехливанов да намери копелето — казах.

— Считай работата за свършена до ден-два. Когато моят човек открие изверга, ще звънне на мен, а аз ще се обадя на теб, за да ти кажа къде го държим — обеща ми Велко.

— Благодаря ти. — Ръкувах се с него и станах да си ходя.

— Почакай малко, Крис — спря ме приятелят ми. Обърнах се и го видях да драска нещо на салфетката си. Взех я. Беше телефонен номер.

— Това какво е? — попитах.

— Още един мой приятел. Нарича се Бобо, като онзи диджей Бобо, сещаш ли се?

Сещах се.

Велко продължи:

— Странна птица е, пада си по разните му там врачески и окултни глупости, но навярно може да ти даде някакви отговори на неизяснените ти въпроси.

— Благодаря, Велко. Благодаря ти за всичко.

— За тебе бих станал евнух, човече, евнух.

Напуснах клуба, качих се в колата и отпраших към къщата си в покрайнините на града. Исках да се изкъпя, да се обръсна и да поспя малко. Нуждаех се от почивка, за да се избавя от цялото това напрежение, което бе опънало нервите ми като струни на китара.

Когато достигнах къщата си, видях, че светлините са запалени, а на излизане не бяха.

Изгасих двигателя на колата си и хукнах към вратата. В последния момент ми мина през ума, че правя една доста неразумна постъпка. Ако у дома бе дошъл този така наречен водопроводчик, който впоследствие се бе окказал изключително жесток убиец, бях повече от лесна мишена за него.

Огледах се в притъмняващата околност и единственото, което ми се стори подходящо за отбрана, бе брадвата ми за цепене на дърва, забита в един пън.

Нова мисъл ми мина през ума, че не водопроводчикът убиец ми е на гости, а най-добрият ми приятел Светломир Ганев, дошъл, за да ме утешава. Той имаше ключ от дома ми. Който и да бе обаче, брадвата нямаше да е излишна. Трябваше да съм подготвен за всеки случай.

Когато нахлух в къщата си като хала, осъзнах колко съм грешал в предположенията си за неканения ми посетител. Краката ми омекнаха, все едно се бяха превърнали в пластилинови за втори път през последните няколко часа. Ако на този свят съществуваше ад, аз се намирах в него. Започнах да се съмнявам, че не моята бивша съпруга бе мъртва, а самия аз. Също като в онзи филм с Брус Уилис „Шесто чувство“, в който героя на Уилис до последно не подозираше, че всъщност е дух.

— Крис, добре ли си? Изглеждаш така, все едно си видял призрак.

Припаднах.

Навярно ще попитате защо.

Ами просто защото моята бивша съпруга, смятана за мъртва от почти едно денонощие, се беше разположила на дивана ми в дневната с питие в едната ръка и дистанционното на телевизора в другата.

Сънувах нещо приятно, преди главоболието да ме изкара от временното ми убежище. Отворих очи и запримигвах от светлината на лампите. Огледах се във всички посоки, но бях сам в стаята. Нели я нямаше. Отново.

— Какво, по дяволите... — измрънках на себе си. Бях потресен и изумен. Какво се бе случило? Полудявах ли наистина? Може би халюцинирах? Видения, причинени от шока и стреса?

Огледах цялата къща само за да се уверя, че няма никой друг в нея.

Взех си бира от хладилника и я изпих на един дъх. Главата ми плуваше в гъста мъгла, а очите ми пареха.

Ако полудявах, трябваше да потърся професионална помощ.

Не знам защо, може би инстинктивно, но бръкнах в джоба на дънките си, в който бе салфетката с человека, наричащ себе си Бобо — като диджей Бобо. Сетих се и за препоръчания ми от Велко Колев чистач Йордан Пехливанов, но разумът ми каза да се обадя първо на вештера.

— Ало — чух в слушалката приятен и мек глас. Представих си черен вуду шаман, държащ в ръката си парцалена кукла, от която се подават десетки игли.

— Здравейте, търся господин Бобо. Името ми е Кристиян...

— Знам кой сте — сряза ме мъжът от другата страна на линията.

Замръзнах за пореден път през този ден.

— Но... — запелтечих, а странникът се разсмя.

— Спокойно, господин Атанасов, няма нищо странно. Току-що разговарях с господин Колев и той ми каза, че може да се обадите.

Почувствах се по-добре. Не можех да понеса повече странности, сякаш излезли от епизодите на „Досиетата X“.

— Господин Бобо, той разказа ли ви...

— Велко ми обясни ситуацията.

— Какво мислите? — попитах.

— Бихте ли ми описали мъжа, този водопроводчик...

— Да, разбира се. Името му е Боян Чанев, на тридесет — тридесет и няколко години е, сини очи, руса коса...

— ... дълбок белег на челото — довърши вместо мен Бобо.

— Откъде знаете? — попитах.

Последва кратка пауза, след която шамана, както го нарекох в ума си, каза:

— Дайте ми адреса си, господин Атанасов. Вие сте в огромна опасност.

Почти припаднах отново. Накъде отиваше всичко това? Оставаше да облека костюм и да почна да се представям за специален агент Фокс Мълдър. Може би това щеше да е доста подходящо за случващото се с мен.

— Има още нещо, господин Бобо — започнах аз. — Когато се прибрах у дома преди малко, видях отново бившата си съпруга. Беше на дивана, гледаше телевизор и пиеше водка. — Усетих, че гласът ми трепери. — Не знам какво да мисля. Ако трябва да съм честен, съм уплашен до смърт.

Шаманът почти изкрештя в слушалката:

— Слушайте ме много внимателно. Затворете всички врати и прозорци. Имате ли сол и никакви билки в къщата си?

Имах няколко килограма сол. Обичах да се запасявам с някои неща и понякога прекалявах в старанието си.

— Сол имам в изобилие. За билки не знам, но ще проверя — отговорих.

— Чудесно. Разпръснете я навсякъде. Ако намерите билки — също.

— Добре.

— Имате ли оръжие?

— Не.

— Лошо — мъжът беше доста разочарован. — Беззащитен сте.

— Имам ножове.

— Добре, и те ще свършат работа. Изберете най-големия от тях. Ако отново видите жена си или нещо странно се случи в къщата ви,

преди да дойда, направете кръг от сол и кръв и стойте в него, независимо от случващото се около вас.

— Виждал съм подобно нещо по филмите.

Бобо изкрешя:

— Заебете филмите! Това е реалност. Това същество, този водопроводчик или за какъвто там се представя, е древен с огромни сили, невероятни способности. Не можем да го убием, не можем дори и да го раним.

— Какво би ми помогнало оръжието тогава?

— Би ти помогнало да се гръмнеш в главата. По-добре е, отколкото да си роб на това изчадие.

— Ела бързо, Бобо — изкрешях на свой ред в слушалката.

— Дай ми адреса.

Дадох му го.

Шаманът каза вяло: „Ще дойда след малко“ и затвори.

Отидох до кухнята, избрах най-големия нож и го затъкнах в колана си. Затворих прозорците и заключих вратите, изолирайки се в дневната. От килера извадих няколко пакета със сол, която разпръснах навсякъде. За жалост, не успях да намеря никакви билки.

Налях си чаша с уиски и я изпих на един дъх.

Зачаках врага.

След по-малко от половин час някой почука на вратата ми. Бях уплашен до смърт. Сърцето ми туптеше сякаш се бореше за рекорд.

— Кой е? — попитах. Не знам дали трябваше да го правя, но така или иначе ако този древен бе на прага щеше да влезе и без моето позволение.

— Аз съм Бобо, Кристияне, пусни ме да вляза.

— Как мога да съм сигурен, че си ти, а не някой друг?

— Аз съм Бобо. Преди половин час ти ми даде адреса си и ето ме тук. Сега ме пусни, преди гадното копеле да е дошло да си направи ловни трофеи от нас.

Вече бях сигурен, че това е правилният човек.

Отключих вратата и пуснах мъжа вътре. Той беше мургав българин, с приятна външност и яко, но не прекалено, тяло. Косата му бе къса и къдрава. Очите му бяха черни като петрол. Приличаше повече на демон, отколкото на човек.

— Здравей, Кристияне. — Той подаде ръка и се ръкувахме. — Приятно ми е да се запознаем лично, макар моментът да е напрегнат.

— На мен също — едва продумах.

— Как си? — попита ме Бобо.

— Не особено добре.

Човекът носеше сак със себе. Огледа се наоколо.

— Добра работа — той посочи към солта и укрепените с тежки мебели врати. — А сега трябва да се подгответим за посетителите си.

„Посетители?“, зачудих се наум, но не казах нищо. Навсярно този водопроводчик си имаше и колеги.

Бобо отвори сака и оттам извади четири заострени колчета, бутилка с вода (навсярно светена), арбалет, колчан със стрели за него и къс меч.

— Какво е това същество? — попитах. — Вампир?

Мургавият мъж се усмихна и каза:

— Вампирите са филмови звезди. Тук става въпрос за стари кучета, а не за никакви новобранци.

Тази забележка не ми хареса. Ако вампирите изглеждаха като първокласници пред водопроводчика, тогава с какво, мамка му, си имахме работа?

— Какво имаш предвид? — попитах.

— Кристияне, мисля, че сме попаднали на истински древен. — Бобо беше възбуден, никакво странно пламъче гореше в черните му очи.

— И какво означава това?

— Чувал си историите за вампири, ангели и демони, вещици и магьосници, дракони, таласъми и така нататък.

Кимнах. Бях чувал за всички тях и нерядко ги използвах за герои в творчеството си. Да си писател означаваше да си гъвкав относно сюжети и персонажи, а насоката, в която пишех, изискваше използването на разнообразни същества от най-различни митологии и религии.

Бобо продължи:

— Обясняваме си всичко в живота с Господа и Дявола, с техните ангели и демони. В нашата митология имаме други имена за тях. Наричаме ангелите си с названия като юнаци, самовили, самодиви, русалки, а демоните си с таласъми, влькодлаци, караконджули и хали.

Но независимо какво определение им лепваме, те са древни създания от епохи, непознати на човешкия род. Населявали са тази земя в огромно изобилие до момента, в който навярно са намерили друго измерение, в което са се оттеглили.

— Искаш да кажеш, че може да съществува и друг свят освен нашия?

— Искам да кажа, че Господът и Дяволът са персонажи, които няма да видиш да стоят на бара или в киното. Те са въображение, измислица. Но древните не са. Те са истински.

— Толкова си сигурен.

— Виж, Крис, отдал съм живота си на тази митология. Виждал съм неща, които ще те накарат да крещиш и да плачеш едновременно. Преди две години попаднах на следите на едно странно създание. Предполагах, че е змей, защото нещата, които вършеше, съвпадаха с представите ми за това същество. Същото мисля и сега. Този водопроводчик е същото създание, което преследвах. То уби шест души в Македония. Накрая изгубих следата и се прибрах. Повече не чух нищо, до този момент.

— И сега смяташ, че...

— Смятам, че сме totally прекарани. — Той посочи към прозореца. Не бях чул звука на автомобилен двигател, но Бобо беше.

— Той идва с кола. Колко свръхестествено е това — подиграх се аз.

— Не е време за шеги, Крис. Може да е някой от робите му. Затова ти казах, че трябва да се подгответим за посетителите си.

— Робите му?

— Змеят поробва душите на мъртвите си жертви. Той може да създава реплики на телата им, в които ги затваря. Процесът на гниене на тези реплики-слуги обаче е доста бърз и след пълното скапване на трупа душата се влива в същността на древния до следващата си задача.

Бях ужасен.

— Мисля си същото като теб — каза Бобо. — Жена ти е била просто реплика на истинската си същност. Кукла на конци. Марионетка.

— Тази реплика бе тук. Защо не ме уби?

— Може би копелето обича да играе с жертвите си.

Извадих ножа, чакайки пробива на зомбитата. Бобо се засмя и ми подаде меча.

— Това острие е по-добро. Използвай го разумно.

— Как можем да спрем змея? — попитах.

— Не знам. Вземи два кола и ги направи на кръст, забий ги в гърдите му, в задника му даже, ако предпочиташи. Не съм запознат със средствата за спирането му, но трябва да опитаме всичко.

— А тези негови слуги, тези реплики?

— Те са създания, направени от подръчни средства — кал, глина, трева... Би трябвало да са лесни за убиване, но не съм сигурен и за това. Ще видим.

Някой заби силен шут на вратата и тя се откачи от пантите си. След втория ритник направо се строполи. Хората, които ми я бяха поставяли, се шегуваха, че дори и хипопотам не би я разбил, освен ако не е подкаран танк. Е, явно в плановете им не влизаха зомбита, създадени от древен змей.

Три фигури се очертаха на прага.

Живите мъртвци изглеждаха като нормални човешки същества, с тази разлика, че лицата им бяха бледи и изпити, очите им бяха някак си прозрачни, а телата им леко изгърбени сякаш гравитацията си правеше лоша шега с тях.

Бобо, човекът, в когото ми беше надеждата за спасение и чието истинско име не знаех, направи няколко светковични движения, които едва видях с периферното си зрение. Първата стрела профуча покрай ушите ми и щръкна като табела от черепа на първата реплика — млада жена, която се виждаше, че е била красива преди да попадне в ръцете на змия. Тя се строполи на прага безжизнена. Другите две зомбита я прескочиха и се втурнаха към нас с ръцете напред. Изглеждаха някак си нелепо, като сектанти, обзети от безумен транс. Само че тези сектанти имаха една-единствена цел в момента и тя бе да ни направят на кайма или най-малкото — на кървавица.

Втора стрела профуча покрай главата ми. Следващото същество, изглеждало някога като Ал Пачино, в последния момент се хвърли върху Бобо и го събори на пода. Приятелят ми бе пропуснал и получи два юмрука в лицето заради тази грешка. Змейовият роб впи сухи пръсти в шията му и започна да го души.

Третата фигура се нахвърли върху мен. Разсеян от това, което се случващо с личния ми шаман, не успях да противодействам качествено на нападателя си и за това получих силен шут в корема. Присвих се като влечуго. Последва нов ритник, този път в главата ми. Изтървах меча. От ученическите ми години не ме бяха били и повярвайте ми, ако оцелеех, щях да бягам от този спорт като дявол от тамян. Болката се разхождаше из цялото ми тяло и ту се затъпяваше, ту се усилваше. Репликата-слуга, която представляваше огромен мъж на средна възраст, взе меча ми от пода и на мъртвешкото му лице се заформи една злокобна усмивчица. Той го хвана с две ръце и понечи да го забие в сърцето ми. Целият ми живот се превъртя в един кадър, защото едвали щеше да му представлява трудност да ме наръга и да изцеди живеца от телесната ми обвивка.

Всичко се случи само за секунда или две. Някак си блъсъкът в кафявите очи на нападателя ми се промени, лицето му придоби по-остри черти, а ръцете му се отпуснаха. Той залитна и падна по очи на килима. Краката му потръпнаха два-три пъти в някакъв последен спазъм и остана да лежи върху меката повърхност, а от гърба му стърчеше един от острите колове. Обърнах се настрани и видях, че в окото на другия, който допреди минута бе затиснал Бобо, също бе забит дървен клин.

— Ставай, Крис, бързо! — заповяда ми новият ми приятел.

— Човече, страшен си — измрънках аз. Ако не бе той, щях да бъда убит като куче в собствената си къща. Цялото това негово изпълнение а ла Рамбо бе невероятно. — Мога да напиша книга за всичко това.

— По-добре си мисли за някоя добра молитва. Нощта едва сега започва.

Думите му ме отчаяха още повече и моментното ми успокоение се изпари в безтегловност.

Бобо излезе навън, за да огледа наоколо. Беше развълнуван от цялото това клане.

— Чисто е — каза той.

Излязох навън, за да огледам и аз. Нощта бе тъмна и студена. Тишината се стелеше около нас като някакво проклятие.

— Тук няма никой — съобщи Бобо. — Дай да изхвърлим навън телата на змейовите слуги. Изглеждат мъртви, но предпочитам да не са

край нас.

Влязохме вътре и един по един преместихме труповете на двора. Живеех в околията на града и къщата ми бе единствена в радиус от три-четири километра, така че ако президентът не бе решил да ми дойде на гости, нямаше кой да ни беспокои.

— Да се връщаме вътре, Крис. Ще дойдат още.

Влязохме и вдигнахме вратата.

— Трябва да я заковем — каза Бобо.

В килера си имах дъски, чук и пирони. Не ни отне много време, за да се укрепим, макар това да бе повече за наше успокоение отколкото от практическа гледна точка. Тези реплики-зомбита бяха силни като тарани и няколко си дъски нямаше да ги спрат.

— Откъде знаеш толкова много за тези същества? — попитах аз.

— Говориш за змейове и хали и таласъми. Доколкото знам, тези неща не ги пише в законите или в Конституцията на нашата страна.

Бобо се усмихна и седна на дивана. Жилите на ръцете му бяха изпъкнали като въжета. По челото му бе избила пот.

— В селото, от което идвам, имаше една приказка, която се разпространяваше от уста на уста, от поколение на поколение. История за същества, които не искали да си тръгнат, които харесвали нашия свят повече от другия, в който останалите им събрата се оттеглили. Така те решили да останат и другите нямали нищо против, но при едно условие. Никога да не се разкриват пред своите някогашни роби. Защото човешките същества им били слуги, нищо повече. Древните се съгласни с това условие, смятали, че могат да се оправят сами. Но нейсе. Не успели. След няколко години живот в секретност, те се озлобили към човеците и започнали да безчинстват.

Слушах разказа на Бобо и си представях картината. Не ми беше трудно, защото човекът беше добър разказвач. Можеше да напишем книга заедно един ден, ако оцелеехме обаче.

— Най-много обичали да вредят на стопанствата на хората и да ги гледат как страдат без храна, без вода, без семейство — продължи мургавият българин. — Унищожавали посевите им, отравяли водата и покосявали животните с тежки болести. Крадели жените и дъщерите им, а момците омагьосвали с тежки черни заклинания, поробвайки ги във вечни робски окови.

На масата пред дивана си държах няколко бутилки с минерална вода. Бобо отвори една и изпи половината ѝ съдържание. Избърса потта от челото си и продължи с историята си:

— Разказвам ти всичко това, за да разбереш същността на приказката. Да вникнеш в ядрото ѝ. Та в продължение на векове древните си позволявали да правят каквото желаят, озлобени от напускането на събрата си и оттеглянето им в друг свят, от лишаването от слуги и от загубата на господарското си положение. Те вече не били владетелите на тази земя, а чисто и просто нежелани гости. Но другите древни, които вече се били оттеглили, научили за злодеянията на себеподобните си. Решението им било да заловят и принудително да изселят всички, които вредят на човеците. И така те изпратили най-силните си и верни войни от многообразната си раса, а именно змейовете. На външен вид те не се различавали от човеците: били високи, яки и красиви, суетни относно осанката и обносите си, но вътре в тях живеело влечуго, което наделявало над човешкото в определени моменти. Същевременно били чудесни следотърсачи и стратеги. Не им отнело много време да заловят и екстрадират нарушителите. Стотици хиляди таласъми, караконджули, вампири, върколаци, въльодлаци, упири и подобни били принудени да напуснат нашия свят. Не видиш ли обаче, един от змейовете се влюбил в човешко момиче и когато мисията му на земята приключила, той не се върнал с другарите си обратно. В началото жената отвръщала на чувствата му и близо пет години живели заедно в любов и разбирателство. Змеят давал мило и драго за нея. Обичал я с цялото си същество. Но нещата се променили, момата се влюбила в друг и екзотиката от това да живее с някакъв си дракон вече не я блазнела. Една нощ тя просто избягала. Завинаги. Древният не успял да приеме това и в момент на ярост приел змиевидната си форма и разкъсал на парчета бившата си изгора и новия ѝ възлюбен. Когато сторил това, той съжалел. Не за момъка, който бил убил безпричинно, защото той нямал вина, че най-красивата жена в селото му била дарила сърцето си. Той съжалел за момата, защото такава красота не трябвало да се губи. Змеят сграбчил душата ѝ и от калта и въздуха направил нейна реплика, досущ същата като безжизненото ѝ тяло. Пуснал душата в новия ѝ дом и я отвел отново у дома си.

Бобо замълкна, а аз унесен в разказа му попита:

— Какво стало после? — В един момент бях забравил, че това е просто приказка.

— Нещата не били същите. Жената вече не го обичала, даже го ненавиждала. Постоянно била против него, не го слушала, не го любела. Не след дълго новото ѝ тяло започнало да се разлага. Змеят ѝ направил ново и така няколко пъти след това, но напразно. Тя не искала да живее. Искала да отиде при своя единствен любим, който змеят бил разкъсал на парчета. Сломен от неуспеха си, готов на всичко, за да ѝ угоди, древният пуснал душата ѝ и от този момент нататък намразил човешкия род и най-вече жените. Почнал да ги краде и отвлича от любовниците им. Винаги търсил там, където любовта била най-силна. И така до ден-днешен.

— Да не искаш да кажеш, че си имаме работа със същия този змей от древните приказки и легенди? — попитах.

Бобо просто кимна.

— Но това е невъзможно. Ами този техен специален отряд, който следи за подобни нарушения?

— Говорим за други змейове, Крис. Може би не им пука, че един от техните се е поотпушнал и е решил да си поиграе. Или пък просто не могат да го открият, все пак той е бил един от тях, знае методите им на работа, навсякътно е способен да се скрие от тях. Смятам, че това е той. Онзи древен герой от приказките, водещи началото си от моето село.

— Сега доста неща ми станаха ясни, Бобо. Знаеш ли, в последно време си мислех, че жена ми е спряла да ме обича и затова се е отдала на друг. Но не съм бил прав. Ако историята ти е вярна, жертвите на змия са хора, които изпитват огромна любов един към друг. За себе си знам, че я обичах адски много по време и след брака ни. Сега съм сигурен, че и Нели е изпитвала същото. Навсякътно е легнала с него просто от любопитство или от липса на ласки от моя страна. Може би е търсила разнообразие или база за сравнение? Както и да е, това сега не е от значение.

Приятелят ми се изправи от дивана и ми подаде десницата си.

— Истинското ми име е Петър Ботев. Псевдонимът Бобо измислих, за да се скрия под него, защото се страхувах от хората и от света, в който живея. Но винаги, когато срещу човек като теб се гордея с това, че съм човек... а не нещо друго.

Стиснах ръката му и я раздруса здраво.

— Благодаря ви, че ми помагате, господин Петър Ботев.

— Няма проблем, господин Кристиян Атанасов. Знаеш ли, доста съм запален по тези мистични неща и истории. Ако трябва да съм честен, дори бих ти платил само, за да ме допуснеш да бъда тук по време на екшъна.

— Странна птица си, Бо, но те харесвам — казах му аз.

Телефонът иззвъня и аз почти не умрях от уплаха.

Вдигнах слушалката и казах „Ало“.

— Здравей, скъпи, липсваше ми!

— Кой се обажда? — попитах. Вече бях сигурен, че това не е бившата ми жена. Тя лежеше мъртва на металната маса в мортата. А можеше в мъртвилото да е една от нейните реплики. Обърках се.

— Това съм аз, скъпи, твоята любима бивша съпруга.

— Спри с простотиите и кажи какво искаш? — изтрещях като гръмотевица.

— Хареса ли ти играта ми? Мисля да се пробвам в театъра. Какво мислиш? Добър съм, нали?

— Знам какво си ти, копеле. Ти си един грозен кучи син, търсещ си неприятности. Ела тук и бъди мъж. Стига с тези глупости.

Бобо бе изненадан от тона и думите ми.

— Добър си, Крис — прошепна ми тихо той и се усмихна.

— Аз съм писател, а ние сме много добри в измислянето на реплики — прошепнах в отговор.

В слушалката чух ръмжене и след него зъл смях. Мекият и melodичен глас на бившата ми съпруга бе заменен от сувор мъжки:

— Идвам, Кристияне. Пригответе се ти и гаджето ти да ме посрещнете.

— Съжалявам, пич, но аз и гаджето ми имаме планове за вечерта. Нали се сещаш — някой филм, биричка, пуканки. Нека го отложим за утре, а?

Преди последните ми думи линията вече бе прекъсната. Бях добър в измислянето на реплики, наистина, но хич не струвах, когато се стигнеше до бой. Бях го доказал тази нощ и ако не беше Бобо, вече щях да съм мъртъв като зомбитата, изхвърлени на двора. Да не говорим пък за ученическите ми години, когато съучениците ми ме побиваха доста честичко.

— Той идва — съобщих на човека, носещ истинското име Петър Ботев. Той кимна и сложи нова стрела в арбалета. Пръстите му побеляха от стискане на дървеното оръжие.

— Готов съм — каза той. — Солта трябва да ни осигури някаква минимална защита. Принципно помага при свръхестествени същества.

— Надявам се — казах.

Не ни се наложи да чакаме прекалено дълго. Само след пет, най-много десет минути, вече не бяхме сами в къщата. Почувствахме го и двамата с Бобо.

Лампите изгаснаха.

Обгърна ни пълен мрак.

Усетих гърба на приятеля си в моя.

— Спокойно, Крис. Не трябва да се паникьосваме.

Исках да му изкрешя, че аз съм си достатъчно паникьосан и повече няма накъде, но замълчах, защото не исках да разклащам и неговото психическо състояние.

— Ще отида да потърся фенерче — обявих и хукнах към моя невероятен килер, в който нямаше единствено живи слонове. Е, и мъртви нямаше де, ама такава беше приказката.

Изведнъж светлината се завърна от гроба, само за да ни накара да осъзнаем, че не сме в рая вече. Дневната ми бе изчезнала. Намирахме се на място, което с ръка на сърцето бих нарекъл Хола на дявола.

Нямаше под, стени или таван. Поне не истински. Всичко представляваше някаква странна желеподобна материя в тъмен червено-кафяв цвят. Krakата ни затъваха в тинята, а носовете ни усетиха мириза на сяра. Беше горещо като в ада и навярно наистина бе ада.

Мощен глас прокънтя отвсякъде:

— ПИЙТЕ КРЪВТА МИ, ЧОВЕЦИ!

След това последва тишина.

Опитах се да ходя в тази тиня, но единственото, което ставаше бе да залитам напред-назад като фиданка.

— Къде са грозните демони? — попитах шеговито аз.

Бобо ме изгледа сериозно, все едно казваше: „Що за човек си ти, та да се подиграваш на текущата ни несгода“ и се захили гръмогласно.

— Може би са отишли на зъболекар. Или на масажист — каза Бо.

— Да, навярно се контакти за мадамите си.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита новият ми приятел.

— Нямам никаква идея — отговорих.

— Защо няма женски демони? Ти чувал ли си за женски демони в ада?

Поклатих глава.

— Защо няма женски демони, бе, Крис?

— Мисля си за един отговор, но той не е много приятен.

Захилихме се отново, след което спряхме.

Червено-кафявата маса бе започнала да ни погълъща.

Изпищях, после Бобо изпищя, след което и двамата пищяхме в унисон.

Тинята погълна телата ни и за момент имах чувството, че сърцето ми е спряло. Плувахме в слуз и гъста консистенция. След известно време всичко приключи. Опитах да отворя очи, но не успях. Почистих с длан лицето си.

Намирахме се на равно и чисто поле. Погледнах към Бобо, който отстраняваше калта от лицето си. Когато се вгледах по- внимателно, осъзнах, че това всъщност не беше приятелят ми или поне не бе същия човек, с който допреди малко се борехме с репликите-слуги на змея.

— Какво, по дяволите...!! — изрази чувствата си Петър Ботев.

Огледах и собственото си тяло.

Потрес.

— Изглежда сме се превърнали в кални хора — съобщих. Помислих, че това е просто полипи от тинята, в която бяхме попаднали и се опитах да се изчистя. Уви, бяхме променени. Бяхме се превърнали в някакви демонични същества, кални хора.

— Шоуто трябва да продължи — изхлипа Бобо.

— Какво ще правим сега? Чувствам се така все едно се топя.

— Не знам какво ще правим, но аз се чувствам по същия начин.

— Какво беше онова място? — попитах.

— Навярно работилницата на змея. Мястото, където е създавал своите реплики-роби от тази отвратителна материя.

— Искам да те питам нещо, Бобо, преди да сме се стопили завинаги — започнах. — Защо си толкова запален по тези митологични истории?

Петър Ботев се усмихна.

— Защото си падам по Хари Потър и разните му магьосници.

— Наистина?

Той кимна.

— Интересно.

Заети с разговора си, ние дори не бяхме забелязали къде се намираме. Трябаше да призная, че нещата продължаваха в същата си странна последователност. Защото не бе нормално, когато погледнеш в небето да откриеш не едно, а цели седем слънца. Особено когато си се превърнал в кален човек.

Бобо също забеляза слънцата, ниската кръглиста трева, лилавата почва.

— Намираме се на друга планета — каза той.

— Мислиш ли?

— Ами очевадно е.

— Може да не е планета. Може да е друго измерение, паралелен свят.

Не беше топло на това място, но това не ни пречеше да продължаваме да се топим. Въздухът бе сух и с лек аромат на море, макар очите ни да не виждаха никаква вода.

Бобо изпъна показалец и каза:

— Може би трябва да попитаме домакините си.

Погледнах в посоката, в която бе насочил пръстта си и видях цяла тълпа.

— Може би трябва — съгласих се аз и продължих да си се топя.

Прииждащите хора, които навярно не бяха човешки същества, ни заобиколиха. По телосложение бяха почти идентични и всички носеха общи черти в лицата си. Ако не бяха толкова много, бих се заклел, че са братя.

Бобо се допря до мен и прошепна:

— Сигурно са сътрудници на змея.

Думите му бяха логични. Това, което направих, не бе от най-умните ми постъпки, но вече се бях примирил с мисълта, че животът ми е достигнал своя апогей.

— О, велики древни змейове, прекланям се пред вас. — Поклоних се, доколкото калната ми осанка позволяваше това. Ако някога разкажех на друг човек приключенията си, със сигурност щях да получа възможността да посетя някоя лудница.

Сякаш нечули тъпите ми думи, един от домакините ни излезе крачка напред пред останалите и протегна ръка. Бях готов да се ръкувам с него, когато Бобо ми изкрешя „Недей“ с пълно гърло. Миг след това приятелят ми се строполи на земята в безсъзнание, а тялото му се превърна в кална купчинка.

Нямах какво да губя. Грабнах протегнатата длан на странника и изпаднах в транс.

Тогава осъзнах всичко.

Съществото, което не бе човек (в това вече бях абсолютно сигурен) ме пусна. Като в сън чух думите му, идващи някъде от километри:

— Съжалявам за жена ти, човешко същество.

Това ме разтърси до мозъка на костите ми. Този древен или каквото там беше изказваше съжаление и с всяко едно мое сетиво чувствах, че то е искрено.

— Осьденият я уби преди време. Както и много други от твоята раса. Виждам, че ти и приятелят ти също сте пострадали. Трансформирал ви е в кал-материя.

— Ще умрем ли? — попитах аз, а в мен се надигна надежда.

— Не, ще ви поправим.

Така и направи. Отново бяхме хора, макар Бобо да продължаваше да лежи на земята в безсъзнание.

— Приятелят ми?

— Напрежението му дойде в повече, но ще се свести.

— Какво се случи с нас?

— Осьденият се опита да ви убие. — Това ми беше ясно и без да ми го казват.

— Къде сме? Мястото изглежда странно.

— Намирате се на света-сянка на вашия. Близнаково измерение на Земята.

— Какво сте вие?

— Ние сме другите. Древните, които създадоха Сянката на Единствения свят. — Съществото обясняваше в главата ми всичко и

едновременно с това ми изпращаше картини, чувства, емоции от отдавна отминалите времена. — Ние бяхме първите обитатели на Земята. По време на нашата еволюция се появихте и вие и тогава създадохме Сянката за нас, за да освободим място.

- Как сме възникнали ние?
- Не мога да отговоря на въпроса ти.
- Какво ще правите сега със змея?
- Ще отведем Осьдения и ще го накажем за престъплението му.

Трансът, в който бях попаднал, спомагаше за получаването на информация не само по вербален, но и по мисловен път. Така научих, че това са другите змейове, които са преследвали отцепника от доста време насам, но все не бяха успявали да го заловят. Накрая, за наш огромен късмет, те бяха попаднали на следите му и бяха ни открили в „работилницата“ на звяра. Тези древни същества ни бяха спасили от сигурна смърт. Ако не бяха те да ни отведат, вече щяхме да сме се превърнали в мъртва кал.

След разговора-транс в това друго измерение се случиха следните неща:

Змейовете ни върнаха в нашия свят и ни оставиха да продължим съществуването си. С Бобо запазихме нашето приятелство и не минаваше ден, в който да не се видим или поне да се чуем по телефона. Започнах да пиша следващата си книга, която навсякъде щях да озаглавя „Калните божове“ и доста голяма част от нея щеше да е базирана на истинските ни приключения. Естествено, това нямаше да го споменавам никъде, защото ми харесваше да живея на свобода, а не в някоя бяла стая, облечен с усмирителна риза.

За змея, който себеподобните му наричаха „Осьдения“, повече не чухме нищо. Навсякъде с кариерата му на убиец и мъчител на човешки същества бе свършено. Надявах се все пак някой от неговата раса да не се вдъхнови и да поднови привичките му на нашата земя.

Зарових съпругата си и доста плаках на погребението ѝ, а и след това. Обичах я и мисълта, че повече нямаше да я видя ме изгаряше, но не можех да променя нищо. След няколко месеца нещата станаха по-поносими.

Довърших книгата си, озаглавих я „До преизподнята и обратно“ и я изпратих на редактора си. Той я хареса и след по-малко от месец я продаде на едно от известните издателства в страната. Спечелих доста

пари, а и изглеждаше, че ще получа и още, защото имаше интерес и от няколко чужди издатели за правата на романа. Така че вече спокойно можех да се оттегля в заслужена отпуска.

Какво правя сега ли? Ами стоя си сам в шезлонга и пия коктейл, а телефонът звъни ли, звъни. Питам себе си да го вдигна ли или не.

Е, какво да ви кажа. Реших да приема разговора...

[1] Преводът на „Илиада“ е цитиран по А. Милев, Б. Димитрова.
— Б.а. ↑

LADY POL THE BELOVED

НАСЛЕДСТВОТО

„Къде се мота тоя мухльо пак...“, скочи изведнъж Чефо и се засути пред огледалото. Издразни се, че косата му не стоеше както той искаше и къдиците подскачаха около главата му като пухкав златист ореол. „Пак ще ме бъзикат, че съм като кокона...“. Метна един поглед към часовника на стената, нетърпеливо нахлузи кубинките и се спусна да виси пред входа. Високото му тънко тяло потръпна на пронизващия февруарски мраз, но той го игнорира и запали цигара. „Ще е знаменита вечер...“, примижа Чефото. Фарове се показваха в края на улицата, той хвърли фаса и нагази в неизринатия сняг пред блока. Изпсува времето и се метна в колата. От вътре се носеше яка брутalia и кънтеше в малкото пространство на купето.

— Хей, брат! — Идо Мейдъна изрева, за да надвика данданията и махна за поздрав. — Ще минем да вземем Лена, да не крачи в този сняг и отиваме. Споко, няма да закъснеем. В това шибано време концерта ня'а да почне навреме.

— Още се чудя как не те е оставила бараката, брат... — Чефото тръшна силно вратата, колата рязко потегли и той се лашна назад от тласъка.

Ицата продължи да нарежда, но Чефото не го слушаше. Примижа от кеф, „.... довечера дано да я видя... дано да дойде на концерта... тря'а да накарам Нина-Гадина да ме запознае... баси — каква мадама... искал я...“. Само за нея мислеше, даже нощем се събуджаше и възбуден се въртеше с часове в леглото. С тия черните очи и малкото дупе... побъркваше го... „Дано да е дошла в тая лапавица... Кристиана...“.

Бричката умело се носеше из кишата на коловозите по пътя, мекият сняг се засили и го обърна на лапавица. Взеха Лена и скоро кривнаха по малките улички към „Наследството“. Въпреки шибаното време пред кръчмата имаше струпани хора с бири и чаши в ръце. Колата се плъзна и се закова точно отпред.

— Ей, сякаш за нас пазено! — усмихна се Лена и за пръв път се обади. Мъжете изсумтяха, какофонията, която дънеше от колата, рязко спря и те се измъкнаха от колата.

— Мейдън, махни си скапаната таратайка от входа. — Нина разбута струпаните метъли, сви устни в нетърпящ възражение тон и изпъчи едрите си балкони. — Намери си друго място и се закопай там, ако трябва. Тук ще паркират музикантите, ако въобще успеят да се довлекат до тук, така че възираj.

— Добре, Ваше Високо Злокобие — промърмори Ицо забил поглед в пищните форми пред него.

— Чак пък „високо“, размърдай се и стига си ми зяпал циците — отвърна Нина и потъна обратно в Наследството, за да продължи да раздава команди.

— К’во става! Кога ще почват? — Чефото влезе в бара и примижа от светлината. Огледа се, видя познати муцуни и поздрави. Викна си една бира.

— Humiliation пристигнаха, долу са, Соро и другите ги няма още. — Козела плъзна бирата към него и му отговори.

— Кой знае к’ви са ги забъркали — подхвърли Нина и набра мобилния. — „Соро, де сте бе?... Аре, чакаме ви... споко, ще поръчаме манджа... ай...“. Филипов — провикна се Гадината. От залата долу се чу отговор на вика й. — Долазѝ веднага горе.

Чу се тропот на тежки кубинки по стълбите и от тъмницата изплува Фильо Рибата.

— Какво ще заповядате, Ваше Злокобие? — Насмешливи любопитни очи заблестяха срещу Нина.

— Ходи поръчай няк’ва манджа, пици или нещо такова. Сого и другите умирали от глад. Виж ги и маймуните долу дали искат нещо и те. И намери Берба къде е... да не е заседнала някъде из преспите...

— Может във виелицата метлата й да е отказала... ха-ха-ха-ха. — Разтресе се подпреният на бара Brutal и надигна бутилката. Останалите се закикотиха, а Фильо изчезна да изпълни задачата.

Компанията се заформяше. Един по един обичайните заподозрени прииждаха и се включваха във веселбата. Зорките очи на Доктора не изпускаха ни един и той събираще вход за концерта, препречил стълбите надолу с едрото си масивно тяло. Повечето направо се смъкваха долу в „Залата на труповете“, любопитни да се

запознай с индонезийците от Humiliation. „Баси смелчаци! Да ходят по турнета посред зима!“, цъкаха повечето и бързаха надолу. Фильо се завърна помъкнал три чанти с пици и други „гадости“, както им викаше Нина. След него ситнеше Берба Вещицата, толкова премръзнала, че даже червените ѝ кичури бяха избледнели. Тя с усилие се покатери на един от бар столовете и си сви цигара.

— Ба’, умрях от студ, човек! — възклика Берба. — Ни един автобус, ни едно такси. Не мога да се добера до тук, брей!

Филипов влезе пак, студа го последва през вратата, измъкна бутилка изпод якето си и я стовари на бара отгоре.

— Та, да ви посгрея, дами, ви взех от „нашия капитан“. — Бурен рев го поздрави и народът се струпа около него. Ромът се разля по чашите и се надигаха наздравици. — И както каза Доктора — на хубавото питие му ходи класно мезе... — Фильо измъкна от джоба си пакет и го отвори. — Домашна е! Собствено производство!

— Ей, Филипов, не си забравил к’во обеща! — провикна се Нина и извади един огромен нож.

— С концерт или без концерт все ще се подредим яко! — възклика Обувката, току-що влязъл в Наследството и огледал обстановката.

— Ти, Паце, само гледай по-полека с дремките. — Бъзна го Берба и се усмихна.

— Е, то-о-о — провлачи Пацето, — без да дремнем за отмора не минава!

— Ние ще те пазим, а на най-интересното ще те събудим! — Нина също се включи в шагата, а останалите се кефеха ухилени. — Соро дано скоро да се появи, иначе ще пратя Гражданска защита да ги вади от преспите.

Отвън, като по команда, бурята се усили и забълска по вратата и прозорците на бара. Смелчаците отвън се вмъкнаха и взеха да подскочат, за да сгреят премръзналите си крайници. Сред воя на вятъра се чу рев на двигател и в Наследството най-накрая влетя Соро, следван от другата банда и никакви фенове. Съbralото се метъл войнство ги поздрави с юнашки рев и чаши, размахани във въздуха. „Хайде, хайде, дами, няма време, хайде!“, подканяше ги той на английски с мекия си глас. „Стига сте се мотали, после ще почивате!“

Настана суматоха, всички се втурнаха да помагат с пренасянето на оборудването. Нина веднага връчи на Сого една кола и пиците. Прегладнелите музиканти се нахвърлиха върху храната, само един се мусеше отстрани и си подбираще хапките. „Уж не ядели меса с неизяснен произход или свинско...“, зачуди се Чефото, гледаш отстрани как гладните индонезийци помитат пиците със съмнителни колбаси отгоре. „Ма пък надигат бирите наравно с другите...“. Саундчекът мина набързо, народа се струпа в залата и бруталията започна. Подгряващата група задърпа жиците и учудващо добре се справи с дет-а за гаражна група. Хората се струпа пред малката сцена и замятаха глави. Басистът зарева в микрофона. Отнякъде се появи Боръо Метъла и закуфя точно отпред, хванал бира в ръка. Въпреки февруарския студ и навлечените с кожени якета метъли наоколо, Огнения Олегов влетя в залата само по камуфлаж и тиранти, измъкна от раницата на гърба си фотоапарат и защрака яростно. После обърна фотоапарата към публиката и затърси за снимка мацките в бара.

— Брей, Огнен, стига щрака, бе, освети ни тука! — Викинга примигна със сините си очи, заслепен от светкавицата. — Ти наистина си се обърнал на папарак!

— Ха, нали да има за черните архиви! Ха-ха-ха... пък и сега са ми паднали! Толкоз кат' искаш, пък те е срам, ела, ще те запозная! — Викинга почервена и се обърна към разбиващата група отпред, Олегов изпъчи туловище и стиснал фотоапарата в ръка се понесе към една мадама по-встрани от другите.

„Тази не я знам...“, помисли си Чефо, проследил с поглед циркулиращия из залата Огнен. Вече беше загубил надежда, че „неговата“ Кристиана ще дойде и се загледа в новата звезда. Дълги крака, кожен панталон приятно обгръщащи и подчертаващи стегнат задник. Сякаш усетила погледа му, мацката се обърна и погледите им се срещнаха. Тя леко се усмихна само с устни, а очите ѝ предизвикателно светнаха. Чефото отмести поглед надолу и видя пентаграма да се полюшва над дълбокото деколте. После пак вдигна очи към нейните. Тя го гледаше предизвикателно, без да мига. Той не издържа на погледа, отмести очи и си отпи от бирата, усетил, че се е изчервил до корените на русите си къдрици. Съbral смелост от питието, Чефо стана, за да я заговори, но когато вдигна глава, нея я нямаше там. Объркан се огледа, но не я видя в навалицата.

— Брат, видя ли мацката дето говореше с Огнения? — обърна се Чефото към скръстилия до него ръце Пацо Обувката.

— Май дойде с чужденците. Румънка няк'ва. Де да я знам, нали всеки път идват различни. И оная Кристиана, май и тя дошла... луди жени, в това време...

— Луди, ма фенки бе, брат... — едва успя да смотолеви Чефото. Не можеше да повярва на късмета си. — За бруталията идват...

Обувката не го чу заслушан в ревовете и тактуващ си с глава. Боръ се раздвижи, завихри тънките си коси и даде тон за дивеене. Всички около него се размърдаха. Чефо се заозърта в навалицата, стиснал бирата в ръка. Сърцето му се беше качило в сухото гърло от напрежение. „Тя е тук!“ Обиколи малката зала, но не я видя. Качи се по стълбите нагоре към бара и вихреция се там запой. Позна я веднага. Беше с гръб към него, а до нея беше предизвикателната непозната. Двете си говореха с Фильо и Викинга на английски и се смееха на тъпите шегички. Сините очи на Викинга предизвикателно светеха към Кристиана и проблясваха пълни с обещания. Тя се поусмихваше, разбрала намека, но не поемаше инициативата. Зад тях се извисяваше Брутал със Somersby в ръка и надаваше ухо към разговора. Чефото се облегна на бара и тихо заслуша разговорите около себе си. Нина беше в стихията си и умело управляваше суматохата, като я превръщаше в организиран хаос. Соро беше навсякъде, стиснал колата в ръка. Обсъждаха кой къде ще нощува.

— Ако въобще спим де... няма да ни е за пръв път... — Чефото наостри уши, когато чу Нина да подхвърля. — Дръпнатооките ще спят в Огнения, Соро, ти и момичетата оставате в хотела.

Соро отговори нещо, но младият мъж не го чу въобще. „Тя ще е тук и утре! Трябва да направя нещо...“. Той пристъпи към момичетата и обградилите ги метъли, и се накани да се включи в разговора. Вратата рязко се отвори до отзад и със студа в бара влетя Алина.

— Ей, голям студ. Давайте виното, нали знаете, че аз само винце пийвам! — възклика едрото момиче и се намърда между двете мадами, избутвайки назад Чефото. Той се издразни и изръмжа, но не каза нищо. Алина гаврътна набързо налятото й вино и поискава пак. После шумно се изхили на опитите на мъжете да забавляват чужденките и с висок глас и лош английски се намеси в разговора им.

— Паце, слизай се от стола, дай да седна, че се уморих. И да знаеш, че днес ще спя у вас, 'щот едва ли в тоя студ и лед ще успея да се прибера. — Другите се изхилиха, а Викинга само успя да отвори и затвори уста в изумление. Тя го избута от стола и се намърда. При движението светлите ѝ дънки се смъкнаха надолу и пред очите на намусения Чеф се показаха впитите ѝ яркочервени прашки.

— И, пич, — обърна се към Чефото, — не те познавам, ама не ме гледай отзад, заето е.

Всички очи този път се обърнаха към сконфузения Чеф, той изсумтя, но си замълча. Идеше му да я цапне през бъбривата уста, която вече не спираше да мели и му развали плана. Вниманието на Алина се насочи към Кристиана и тя започна да я разпитва.

— Абе, мацко, много си ми сладка, виждаш ми се позната отнякъде... Отде си? — Алина се обърна към нея и я огледа. — Малко си бледа, кат' смъртник, май нещо не се грижат за тебе. Ей, Фильо, кво седиш и ти, я дай тука на мацето малко винце да зачерви бузите.

Нина само изгледа новодошлата и създалата се суматоха и си продължи разговора. Алина се суетеше около собствения си комфорт на стола и този на чужденките и с люлеещо движение вдигна наздравица към съbralите си около тях.

— Ма аз съм те виждала някъде... — не спираше да дърдори тя и да се върти. Фильо погледна застрашително скърцащия под големия ѝ задник стол и се е поотдръпна. Берба се приближи и заслуша сеира. — Сетих се! Ти си от групите... вокалистка си на едните, как бяха... там от Румъниите... Пацè, помогай... — Алина го сръчка. Оказал се отново в центъра на вниманието, той се поизпъчи и си побутна шапката назад умислен.

— Бе, бъркаш се, не е групарка тя. Само е позната. Дойде с момчетата за концерта. — Засмука си бирата и поклати глава. Извади си тютюна и засвива цигара в опит да промени темата и да спаси момата от атаката с въпроси. — Тая зима е нищо в сравнение с ония северните. Там мозъка ти замръзва от студ. Пък жените са едни оgnени... — примлясна замечтано той.

— Ясно, не си пак в час. Той и сега не се е размразил кат' гледам.
— Отсече бърбораната, а всички се изхилиха.

— Не може да не е топнал чушката... — вметна Козела и наля масло в огъня.

— Ха! — Викинга спря да си свива цигарата и огледа слушателите си. — Страшни мадами са, ма не са ми в категорията... едри и високи викингски жени... там като си в компания с тях само по начина, по който си свиваш цигарата и си навлажняваш хартийката могат да познаят какъв любовник си...

— Я-я, я покажи как, че не видяхме. — Берба и Фильо веднага скочиха и го обградиха. — Може тука някой нов пиниз да научим... ние сме неограмотени тука в дивата пустош. Покажи, покажи, как стават нещата...

Хор от кикот и ревове посрещна думите. Стрелите им го уцелиха и той целия почервеня сърдит. В това време Алина загледа любопитно Кристиана и доналя масло в огъня, на който пържеха Пацето. — Ма ти си, бе, мацко, като студена планина. Мноо си яка. Сега разбирам що не спира да говори за тебе и всички искат да те плющят.

— Да бе, само за нея говоря... Гледай си работата, ма, стига ръси боклук. — Викинга си запали свитата вече цигара, дръпна юнашката, издиша дима и вдигна важно вежди в опит да закрепи поразрушената си репутация.

— Точно пък тая ми е притрябала. Ей сега да кажа, и двете ще ми легнете веднага да ви излижа, и ще искате още! — изрече последните думи на английски.

Посрещнати бяха с неловко мълчание. Алина зяпна невярващо, а другите извърнаха очи. Непознатата румънка не каза нищо, но го изгледа с огнените си очи. Кристиана, която стоеше до него прехвърли чашата си в другата ръка и рязко заби един шамар на самохвалкото. Подновилите се разговори секнаха. Мадамата разтръска ръката си и промърмори, че е трябвало да го фрасне по-силно. Всички заговориха в един глас, удареният почервеня още повече, врътна се и излезе от кръчмата. Кристиана изгълта питието си набързо, разкрещя се ядосано на румънски, хвана си багажа и изчезна. Трясъкът на вратата зад гърба ѝ съвпадна с края на първата група. Хората се размърдаха. Някои коментираха изпълнението, други — издънката от преди малко. Чефото скърцаше със зъби от яд, че пак му се е изпълзнала поредната възможност. Приготви се да се смъкне надолу по стълбите и да се скатае в някой ъгъл с бирата.

— Свърши ми питието, ще ме почерпиш ли? — Зноен глас измърка в ухото му. Той се обърна и видя пред себе си огнени очи. —

Май останах сама, ще ми правиш ли компания?

Тя го погледна отново, вдигна вежда и слезе по стълбите. Чефото проследи лекото поклащане на стегнатия й задник и побърза да изпълни поръчката. Смъкна се по стълбите и седна до нея в един от ъглите на тъмната зала. Отвори няколко пъти уста в опит да я заговори, но смутен едва й каза „наздраве“ и се облегна се на студената стена. *Humiliation* се появиха и го спасиха от неловкото мълчание. „Поне има за какво да си говорим,“ помисли си младежът и се обърна към момичето до него. Интрото беше брутално. Още с първите акорди метълите се стълпиха и зареваха. Фронтменът развя дългите си тъмни коси и разцепи микрофона. Светковици се разсвяткаха и бири се надигаха. Мацката метна вял поглед към малката сцена и куфеещите диваци. Отпиваше от бутилката, а Чефото в захлас проследи как тъмночервените ѝ устни я обвиваха при всяка гълтка. Отмести поглед, забравил темата, и погледът му отново попадна на пентаграмата. Найдолният лъч се гушеше в гънката на гърдите ѝ и острото му връхче леко я беше позачервило. Устата му пресъхна от мислите, които го споходиха. „Тя знае, че я гледам“. Бандата заби „Minefields“. Зърната се втвърдиха под погледа му. „Мамка му, няма бельо под блузата...“. Вдигна очи към нейните и видя, че тя го наблюдава. Кръвта нахлу в главата му. Знаеше, че се е изчервил като момиче, но този път не сведе очи. Гледаше я и не мигаше. Стори му се, че в дълбините на черните очи просветнаха червени огньове. Тя се наклони към него, полуутворила устни. Видя острите зъбки преди тя да впие устни в неговите. Усети ръката ѝ на коляното си. „Не е истина...“, успя да си помисли младежът преди всички мисли да се изпарят от главата му. Целувката го завладя напълно. Сладките ѝ устни и пъргавият език го подлудиха с обещанията си. Той обхвана с длан лицето ѝ, пръстите му се заровиха в косата ѝ и задълбочи играта на устни и езици. Прокара ръка по гърдите ѝ и се заигра с едното зърно. Тя простена под него, захапа долната му устна и леко я подръпна. Чефото изръмжа, тя отпусна захапката и се отдели от него.

— Харесваш нея, нали... искаш я... — прошепна в ухото му.

Чефа я погледна и видя червените пламъци отново. Не отговори, смутен от новия неочекван обрат на разговора и вечерта. Тя отметна коса и той се загледа в странните тъмни линии по врата ѝ. Започваха от тила ѝ и се губеха, скрити под дрехите. С пръст проследи едната от тях

и когато стигна основата на врата ѝ, хвана в юмрук косата ѝ и я стисна. Наведе се към нея и проговори:

— Бърка ли те?

— Можеш да я имаш, но искам нещо в замяна... — прошепна в устата му.

Около тях бруталията набираше сила и скорост, но не им пукаше. Младежът не чу, че някой го бъзика, увлечен от момичето. Ръцете ѝ смело се разхождаха по тялото му и вешо увеличаваха възбудата. Изведенъж тя се откъсна от него, разбута го да ѝ направи място да мине. Погледна надолу към още отнесения Чеф, сви сочните си устни в целувка, врътна задник и се изгуби в беснеещата навалица. Младежът скочи, гълтна остатъка от бирата и разбута народа. Приближи малката сцена и почти се сблъска с пулта на озвучителя. Отнякъде изникна Мейдъна и му закрещя в ухoto, в опит да надвика музиката. Чефото го погледна неразбиращо и направи знак, че не чува. Ицата повтори, но младежът не му обрна внимание. Видя румънката да се качва по малките стълби встрани от сцената към тоалетната. Тупна Мейдъна по гърба и го заряза. *Humiliation* започнаха следващото парче само секунди след като изsvириха последните акорди на предходното, не давайки на метълите да си поемат дъх.

Чефото се промуши между блъскащите се напред метъли и изкачи стълбите след мадамата. Отметна тежката кадифена завеса и се озова на малка площадка. Зад него завесата се спусна и го обгърна в мрак. Усети присъствието ѝ. Тя го чакаше. Видя проблясващите в тъмнината огньове на очите ѝ. Тя го притегли към себе си за нова целувка, но този път нетърпелива и жадна. За още. Той я обгърна, с двете ръце я подхвани под задника и я подпря на стената. Тя се задъха от възбуда и обви краката си около кръста му. Зашари по тениската му и с един замах я разпра и оголи гърдите му. На слабата светлина младежът видя как зъбите ѝ проблеснаха остри. Тя се изви над него и го захапа по врата. Долу какофонията от звуци не спираше преминала в „*Bleeding corpse*“. Усети как зъбите ѝ се впиват отново, но този път по-дълбоко. Плътта поддаде и по врата му се стекоха тънки струйки кръв. Чефото изстена, а тя засмука откритата рана. С груб жест я хвана за косите и я отдели от себе си. Привикналите му с полумрака очи срещнаха нейните. Приличаше на красив див звяр. Плъзна дланта си по шията ѝ и с бързо движение съмкна блузата ѝ. Бялата ѝ кожа

проблесна в полумрака. Видя, че странните тъмни линии се виеха по гърдите ѝ и образуваха плетеници подобни на руни. „Яки татуси“. Пентаграмата се люшна. Плетениците засияха като полиран обсидиан. „Искам кръвта ти...“, чу я да прошепва, преди отново да се притисне към него. Ръцете ѝ се спуснаха и задърпаха нетърпеливо връзките на панталоните му. Той полудя, когато усети устните ѝ да го обгръщат така, както бутилката преди това. Изстена и на свой ред се подпра на стената. Тя се възползва, заби ноктите си в голите му гърди и го надра, спускайки ги надолу към корема му. Нови струйки кръв се процедиха и се стекоха по тялото му. Тя изръмжа като зверче, облиза устните си и след това езикът ѝ се пълзна по него, лочейки кръвта като котка. Чефото изстена изненадан от новите усещания. Болката от пресните рани се смеси с удоволствието, което изпита. Но искаше още. Изправи я, но преди да се усети тя отново впи устни в раната на врата му и засмука този път по-силно. Прималя му, но се окопити.

— Не прекалявай, малката...

„Дай ми още... и тя ще бъде твоя завинаги...“, чу я да шепне отново. Шепотът ѝ се превърна в котешко мъркане и той не можа да различи отделните думи. Стори му се, че тя тихо мърмори някакви рими, но кръвта кипеше във вените му и той игнорира страхливото гласче в себе си. Обърна я към себе си и бързо се понесе на вълните на удоволствието. Искаше я, сега искаше нея, безименната. С огнените ѝ очи и болката, която му донесе. И насладата. Такава наслада не беше изпитвал. Тя го пое целия, обгърнала го с дългите си крака и посрещаше движенията му. Плетениците по тялото ѝ блестяха, тя заби отново зъби в плътта, смучейки кръвта му. Дългата ѝ коса се виеше и го омайваше с аромата си. Концертът на метри под тях беше на финала си. Метълите ревяха и беснееха. Бандата се раздаваше до край. Движенията им се ускориха трескави. Двамата се търсеха. Бързо, рязко и грубо. Музиката бучеше брутална, тежка и режеща. Тя изви гърба си назад, когато двамата достигнаха кулминация и в полумрака на помещението, все още в екстаз, той видя неземно същество в ръцете си. Разнесоха се последните жици на „Savior of human destruction“ и овациите на публиката. Все още задъхани, двамата пооправиха дрехите си, момичето приглади косите си, бързо го целуна и преди да излезе, я чу да казва:

— Предстои промяна... болка и още наслада... бъди готов... — и се шмугна през завесите.

Чефото влезе в тоалетната, подпра се на малката мивка и се погледна в очуканото огледало. „Промяна...“, наплиска лицето си с вода и се разгледа. Четири малките дупчици красяха врата му. Едната леко сълзеше, но не го боляха. Раничките от ухапванията ѝ бяха нищо в сравнение с надраните му гърди и корем. На места ноктите ѝ се бяха забили дълбоко и висяха парченца кожа. Подръпна скъсаната си тениска нагоре, за да покрие драскотините, отметна къдиците от мокрото си чело и излезе. „К'во пък, такова парче и такова приключение не се случват всеки ден...“.

Взе си бира и се замъкна пак в тъмния ъгъл. Очакваше, че тя ще е там, но се оказа, че е изчезнала. Афтърpartито се заформяше още по-брутално от концерта. Уморените, но доволни музиканти се смесиха с метълите. Разместиха масите, всеки сядаше където намери, надигаха се наздравици. Нейно Злокобие Нина най-накрая се отпусна на една от масите, доволна, че всичко е минало успешно. Всеки що-годе трезвен се щракаше за спомен с индонезийците. Никой не смяташе да си тръгва. Бяха си като вкъщи. Чефото също се кефеше от своя ъгъл. Усети няколко пъти лек сърбеж на местата, където го беше одрала по-силно, но отмина.

— Брат, таз кака бая те е гризнала — захили се Мейдъна и се залепи за него.

— Как пък успя да видиш в тая тъмница тук, еййй... — отвърна Чефа.

— Вратът ти е червен целия, брат, и сред облациите цигарен дим около главата ти пак го видях.

Чефа се подсмехна леко и пипна врата си. Усети влага и погледна пръстите си. Имаше кръв по тях, а там, където беше докоснал врата си, остана диря от рязка болка. Изръмжа, скърши врат и надигна бирата. Остави я на масата пред себе си и се загледа в ръцете си. Вените му бяха изскочили и пулсираха. Пръстите му се бяха подули. Размърда ги, сви едната няколко пъти в юмрук, за да разнесе кръвта, но вместо това усети горещина да се разлива по вените му. Неприятно беше и го издразни. Обърна длан и видя, че линиите по нея потъмняват. „Тая ако я видя... ще й оскубя перушината...“, закани се той. Горещата вълна отмина и той се върна обратно към разговорите на масата. Градусът се

беше покачил. Наизвадиха се вина и нови „ракии и мезета“. Някой подхвърли, че бурята е отминала. Новата тема беше забавна и интересна. Оказа се, че индонезийците никога не бяха виждали сняг. Ванката скочи, викна на Нина да налее на момчетата от „постабилните“ питиета и на висок глас им заобяснява какво е туй животно ледената баня и каляването. Разрази се дискусия. Всеки искаше да разкаже своята история и се надпреварваха да ръкомахат и говорят на висок глас. Въпреки ледената тема, Чефа отново усети как горещата вълна се връща и го залива отново. Този път силната болка го накара рязко да поеме дух. В главата му забълскаха чукове. „Сега пък какво, по...“, зарови ръце в косата си и дръпна къдиците в опит да спре болката. Не успя. Пое дълбоко въздух и издиша. При движението, драскотините по корема го заболяха. Горещата вълна се върна и този път се спусна и заля цялото му тяло. Изохка, стисна зъби и сви ръцете си този път около бутилката. Студеното стъкло като че ли охлади жегата по дланиите му и го успокои. Облегна се назад и притвори очи. Дишаše бавно и с разширени ноздри. Странни образи минаваха под затворените му клепачи и се врязваха в главата му. Горещи сцени от преди малко. Видя червените пламъци в очите ѝ и острите зъби. При спомена пулсът му се ускори, а вените на врата му щяха да изскочат. Изпоти се, а потта се стече по тила и врата му. Усети как струйката се стече по гръбнака му и попи. Солта се смеси с кървавите деруги и той пламна отново. Раната на врата му запулсира. Чефото глухо изръмжа. Погледна ръцете си и видя, че вените му са потъмнели. Стори му се, че пръстите му са се издължили, а ноктите заострили. „Ще бъде твоя...“, чу шепота ѝ отново. Стана и разбута насядалите по пейките и излезе на въздух, оставяйки зад гърба си ледената тема и развеселените си приятели. Белотата на снега го заслепи за секунди. Прекрачи навятата пряспа пред вратата на „Наследството“ и излезе на улицата. Паркираните коли не се виждаха, целите покрити със сняг. Младежът се облегна на най-близката и зарови двете си ръце в опит да охлади пулсациите. Студът го освежи и му даде време преди компанията отдолу да се изсипе вкупом навън. Чефа се отдръпна встрани от осветената стряха и се подпра на един от стълбовете.

— Всичко наред ли е? Виждаш ми се малко блед, брат... —
Брутал го приближи и го тупна по рамото.

— Да-а-а — провлачи Чефа в отговор. — Май бирите ми дойдоха в повече...

— Ах, ми мини на друго гориво — тупна го отново високият метъл, отметна дългите си коси и се отдалечи.

Ванката беше се разгорещил от обясненията и обграден от индонезийците с тракащи от студ зъби бързо съмъкна тениската си. Сбраната дружинка го приветства, а той взе малко сняг и започна да натрива голяя си торс. Чефото отново усети как жегата пълзи по вените му. Удари го толкова брутално, че той се преви на две и се стовари в една пряспа в сянката вратата. Стомахът го сви и той повърна. Спазмите бавно отшумяха, но на тяхно място се появи болка в гърдите. Младежът се превъртя на една страна и се хвани за сърцето. Стисна зъби, за да не изкреши. Гръденят му кош щеше да се пръсне от болката. Никой не му обърна внимание, заети да бъзикат индонезийците. Най-накрая единият от тях се нави и съмъкна дрехите. Одобрителен рев посрещна новия ентузиаст. Бисака и още няколко го последваха. Някой им натика чаши за сгряване в ръцете. Огнения се възползва от новите интересни случки и пак защрака яростно. Зад тях Чефа пак се преви, но с усилие стана на крака и се подпра на стълба. Пръстите му се изкривиха, вените станаха черни и като татуси се отпечатаха по ръцете му, образувайки странини плетеници. „К'во ми става...“. Ноктите му се заостриха още повече, почерняха и се извиха като на граблива птица.

— Чеф, очите ти са кървяси, май днес пиячката ти е в повече...

— Мейдъна пак изникна.

— Скоро ще отлепям... — Чефа стисна в юмруци, за да скрие грозната картичка на ръцете си.

— Май имаш покана за друго купонче... — кльвна го Ицата, но не получи нищо повече от сумтене.

„Ела при нас...“, чу шепот на познат зноен глас, обърна се, но не я видя. „Тя е тук с мен, чака те...“. Остра болка го закова на стълба. „Боли те, но болката ще отмине... ела и сподели с нас наследството, с което те дарих...“.

Купонът около него се вихреще с пълна пара. След фотосесията на екзалтирания Огнен, някой изрева „Атака!“ и се започна як бой със сняг. Настроението на приятелите буквально топеше снега около тях. Крещяха и се смееха, гонеха се като малки деца и се въргалиха из

преспите. Групарите, преодолели страха си от снега, се търкаляха наравно с другите и ревяха най-много. Чефа ги гледаше премрежил поглед. Болката вече не стихваше. Заплашваше да разкъса гръдния му кош. Идеше му да зарови главата си в снега като щраус в опит да я накара да спре.

— Върви си. — Берба му подаде чаша ром. Беше приближила в суматохата и го изучаваше с вещ поглед. — Пий и заминавай. Тук не е мястото... Върви при тях, сигурно вече чуваш зова на наследството.

— Как...

— Няма значение как, сега не е време за обяснения. В хотела са. Върви и довърши трансформацията. Те ще облекчат болката... а тя ще стане още по-силна и ще се гърчиш още повече... — беше му донесла якето и го наметна.

— Какво съм аз...

— Избраник... — зелените ѝ очи го пронизваха.

Той се олюя, тя го подхвана и го задържа, докато успя да възстанови равновесието си. Някой подпита к'во става, но Вещицата го изряза и любопиткото сви перки и изчезна. Той се сгърчи отново, а когато изправи глава, тя видя, че лицето му губи човешките си черти. Побутна го напред...

— Хайде, възирай...

Той не я чу. Зовът на кръвта му се усилваше. Изгаряше. Наклони глава на една страна, заслушан в шепота и тръгна с бавна олюяваща се стъпка.

„Ела... чакаме те, избранико...“

Скръстила ръце, Берба следеше със замислен поглед как тънкият му силует, очертан от ослепителната белота на снега, се отдалечава. После свърна в съседната уличка и потъна в тъмнината.

... следва продължение...

Всички лица и събития в разказа не са случайни.

15/06/2013

ПЕТЬР ПЕНЕВ

СЕНКИ НАД ГРАДА

Мъжът седеше на пейка под старите липи на търновската гара. Той беше спуснал меката шапка с периферия над очите си. В настъпващия сумрак на нощта се чуваше концерта на щурците. Понатам разговаряха трима мъже. Думите им бяха тихи и плътни, не смущаваха обстановката. Компания от момичета влезе в чакалнята с разговори и смехове. След затварянето на вратата щурците отново взеха превес.

От говорителя се разнесе глас:

— Влакът от Стара Загора за Русе се движи с двадесет минути закъснение и ще пристигне в 20:24.

Като чу това, мъжът помръдна недоволно. Погледна часовника си и огледа хората по перона. Групата от студентки тъкмо излезе от сградата, когато той проверяваше съдържанието на един от джобовете си. Женските гласове отново нарушиха тишината. Двойка бездомни кучета се появи иззад ъгъла. Приближиха мъжа с шапката и започнаха да го душат, като махаха с опашки. Той сви крайчеца на устните си в подобие на усмивка и им смигна. Те изскимтяха тихо и продължиха своята обиколка в търсене на някоя вкусна хапка.

От сградата полека започнаха да излизат хора, чакащи влака. Лекият вятър донасяше думите от разговорите им към мъжа. Той се изправи и със солидни стъпки, които не отговаряха на телосложението му, се запъти към перона. От години вече не слушаше това, което си говорят другите хора, а обръщащо внимание на друга реч, скрита за останалите. Животните се оказаха много по-добри помощници, що се отнася до информация.

Сред вечерното чуруликане на птиците под липите на гарата, със свистене пристигна влак. С очакващ поглед мъжът с шапката се взираше в лицата, за да разпознае госта си. Той се появи последен на вратата. Млад мъж, видимо около двайсет и пет, с тъмна коса.

Представляваще интересна гледка, докато слизаше — носеше по един сак на двете си рамене и по един във всяка ръка.

— Извинете, пазете се! — подвикваше на хората на перона и се опитваше да запази равновесие, докато слизаше. Все пак загуби точката на стабилност и падна на твърдата настилка.

— Абе, младеж! Така ли се слизаш?! Що не даде да ти помогнем? — смъмри го един старец и заедно с още двама души му помогнаха да се изправи.

— А, няма проблем! Аз съм си добре — измънка той, още зашеметен от падането.

Отдалечи се от вратата, за да освободи място хората да се качат. Те от своя страна се обръщаха да го погледнат и да се възмутят от многото му багаж, цъкаха с език, клатеха глави и го обсъждаха.

Той се поогледа.

— Оставаш си все толкова непохватен, въпреки че си обещаващ магьосник — чу се глас отляво.

Обърна се и видя мъжа с шапката. Усмихна се и му заговори:

— Здравей, Уилям! И аз се радвам да те видя.

— Здравей! Нека позная — влакът закъсня заради теб, нали? — попита Уилям с ирония.

— Е, да, какво да се прави — не се стърпях да дръпна аварийната спирачка, когато видях това на сред една поляна — каза той и бръкна в един от саковете си. Извади наглед обикновен камък и го подаде на Уилям.

— Интересно какво си открил сега, Круме.

Пое камъка в ръка и започна да го разглежда на малкото останала дневна светлина.

— Нищо необичайно — заключи Уилям и го подаде обратно.

— Не така, не се прави така! — привидно ядосан каза Крум. — Виж как става — подкани той и присви очи.

Уилям го загледа с любопитство, когато започна да шепне никакви думи на старобългарски. Слабо синьо-зелено сияние заструи от камъка, а след секунда сякаш нещо изпука и от него се показва малка топка светлина. Тя затрептя и прие формата на миниатюрно дете. Носеше доспехи от камък и меч от кварцов кристал. Зае отбранителна поза.

— Тези не трябваше ли... — поиска да попита Уилям.

— Да, но уви. Не са си тръгнали от нашето измерение, а са се преместили в гористите местности на Балканите. И преди, като пътувах из България, съм ги намирал — обясни Крум. — Добра новина е, че все пак са се адаптирали към местната природа и старобългарските думи им въздействат.

— И от векове се крият тук. Дори свраките не ми казаха нищо, а те обичат клюките...

— Оставете ме на мира! Искам пак в моята гора! Къде ме замъкна, мръсен и груб човек?! — изписка разгневено духчето.

— Невинаги са били толкова раздразнителни — отбеляза Уилям.
— Особено френските бяха доста дружелюбни.

— Хайде, фей, прибирай се обратно! — заповяда Крум на дребосъка и промърмори заклинание.

Братовчедът на елфите се намръщи и полека потъна обратно в каменната си черупка. Крум го прибра обратно в сака, откъдето издрънчаха разни стъкларии. На Уилям му стана лошо само като си представи какво може да носи вътре. Вероятно беше поредната смъртоносна отрова, за която почти никой нямаше лек. Или някоя отвара за уголемяване. Последният му спомен беше красноречив — разлята бутилка в чешмата и стотици плъхове, големи колкото едри кучета, наизлязоха от каналите и нападнаха хората по улиците. Тези, които не успяха да обезвредят навреме, достигнаха размерите на кон и се криеха, доколкото можеха, из градските паркове. Миризмата им ги издаде.

— Е, стига сме седели тук, нека те заведа в моята квартира — предложи Уилям.

— За трийсет години в България още не си намерил постоянно жилище. Направо ти се чудя — заяви Крум.

— Няма защо, имам си причини. Да тръгваме — каза Уилям загледан в близките дъждовни облаци.

— Тъкмо ще ти разкажа една интересна история за...

Вдигнаха саковете и се отдалечиха по перона в посока на близкия мост. Гласовете им загълхнаха под звуците на следващия пристигащ влак. Мълния разцепи небето...

* * *

... а след нея бясна гръмотевица проряза въздуха и разтърси града. В стремителен полет към неподозиращите долу жертви полетя кълбо от огън. Източникът се носеше из въздуха малко по-назад — закачулен човек, облечен с роба. Думи излизаха от устата му с тихо напяване. Топката от пламък вече наближаваше двамата мъже, които вървяха с гръб към нея. Левитираият предузеща мириза на изгоряла кожа и стопени кости. Нещо го накара да се намръщи. Погледът му шареше, а напяването му стана по-високо. Гледаше мъжете, които разговаряха спокойно и вървяха по моста над реката. Те се отдръпнаха към парапетите, за да освободят пътя на една сива фигура, движеща се срещу тях. Въздухът трептеше от горещината. Огненият снаряд вече беше на около десет метра, когато мъжете извърнаха лица по посока на непознатия, който мина между тях. Той спря наблизо и вдигна ръка към кълбото. Извика и след секунда огънят се разпръсна пред учудения поглед на летящия маг.

„Не трябваше да става така. Сега ще бъде по-лошо и за тримата. Намесата беше ненужна“, помисли си той и лукава усмивка проряза лицето му.

В това време двамата мъже се окопитиха и се подготвиха за контраатака. По-младият насочи някакво непознато устройство към мага, а другият извади къс жезъл, украсен с пера и зъби. Почти едновременно левитираият мъж усети завихряне около себе си и непреодолимо желание да започне да се въргаля в прахоляка долу. Вятърът го притисна бясно към земята и той падна, сумтейки.

* * *

Крум повдигна вежда, когато видя как магът, който току-що той приземи грубо, започна да се търкаля като магаре в пясъка и да реве.

— Сър Уилям Силвърторн, определено имаш странно чувство за хумор. Не разбирам как ти хрумна подобна идея — каза Крум.

— Е, импулсивността понякога е добър съветник — отвърна Уилям с широка усмивка.

Двамата избухнаха в кратък смях. Човекът облечен в сиво слушаше, но не проговори.

— Добре, нека разберем кой е така мил с нас и ни обстрелва без дори да се познаваме — предложи Уилям.

Той и Крум приближиха търкалящия се магьосник. Безмълвният не ги последва, а остана да наблюдава отстрани. Уилям се наведе и повдигна непознатия заклинател за яката. Попита го:

— Ти откъде се взе? Много си вещ в изкуството на огъня, не си случаен. Кажи защо си тук.

Онзи се извъртя недоволно и изхриптя някакви думи. Беше спрятан да се търкаля в прахта.

— Може би му трябва време да помисли след падането — каза Крум. — Не очаквах дистанционното за вятър да проработи толкова добре.

— Не е време за шеги, момче! — сопна се Уилям.

— Добре, де! — въздъхна младежът. — Нека аз да опитам тогава.

Уилям се отдръпна и загледа с любопитство. Крум се наведе и повдигна първо едната, а после и другата китка на мага. Омаломощен от падането, той не се съпротивляваше. Крум изсумтя като не откри нищо. Замисли се за секунда и бръкна под брадичката на лежащия мъж. Като извади ръката си, Уилям видя в нея амулет, който изобразяваше пламък. Крум се напрегна и го издърпа като скъса връвта. Магът избухна в пристъп на ярост и се пресегна към амулета си. Не успя да го достигне и това го накара да опита да издере очите на надвесения над него младеж.

— Какво му става?! — зачуди се Крум, отдръпна се и добави: — Допреди минутка не можеше и дума да обели.

Уилям също гледаше случващото се напрегнато. Усещането за нередност пропълзя в него, когато мъжът започна да вика и хрипти неистово на източния си език. Виковете достигнаха своята кулминация, а магът се отпусна отново на земята.

— Круме, отдръпни се! — изрева Уилям и го дръпна за рамото.

Тогава тялото отпред избухна в пламъци. Тихи и заплашителни, те шептяха на древен език. Крум падна назад и побърза да се отдалечи от огъня, който не изгаряше дрехата на мага. Усещане за ново и чуждо присъствие обви душите на Крум и Уилям. Тялото се изправи, сякаш не гореше. Пламъците се успокоиха и от устата на трупа се процедиха думи, носещи горещина в себе си:

— Вие се докоснахте до неприкосновеното и осквернихте символа ми. Ще заплатите, когато дойде време. А това ще е скоро. Лицата ви ще останат във вечната ми памет. И двамата ще изгорите на моя олтар!

Инкарнацията на тази огнена същност избухна в жесток и горещ като пустинен вятър смях, от който Уилям и Крум се отдръпнаха, за да се предпазят. А той сякаш беше всепогълщащ. Двамата мъже видяха как сред лудешкия смях пламъците извлякоха живота от тялото и се понесоха нагоре. Съпътстваше ги писъкът на една обречена душа.

* * *

Полъхна хладният вечерен вятър и Крум разбра, че няма да бъде изпепелен на място. Обърна се към Уилям и въздъхна.

— Колко неочеквано... — каза англичанинът.

— Да, наистина — обади се непознат сух и тежък глас зад двамата. — Очаквах повече от вас.

Извъртяха се и погледите им срециха тежкия сив поглед на Безмълвния, когото бяха забравили. Лицето му беше изцяло скрито, освен леко проблясващите му очи.

— Мислех, че ще можете да се справите, и ви оставих. Но, уви, това беше грешка, славата ви е залъгваща. Сега не мога да измъкна нищо от него! — избухна непознатият. — Глупаци!

— Ей, нямаше как да знам, че е продал душата си и всеки момент може да го обсеби огнен дух! — отвърна ядосан Крум.

Той падна, спънат от възлестите корени, появили се изненадващо и вплели се в краката му. Удари главата си в земята.

— Остави — прошепна Уилям. — А твоето име? — отправи въпрос към непознатия и насили сетивата си, за да усети измама или опасност.

— Ха-ха-ха! Няма да стане така! — изкиска се. — Ще се срецинем пак.

Фигурата в сиво тръгна обратно по моста, по който дотича. Нищо — нито лъжа, нито заплаха. Този сив мъж беше интересна находка.

— Как си, Круме? — попита и докосна шапката си, за да я оправи.

— Направо чудничко! Двама маскирани идиоти в един ден. Този даже беше по-заядлив. Уфф! — отговори младежът, докато се изправяше и потъркваше тила си.

— Знаеш как стават нещата — съвсем скоро ще се срещнем отново и ще разберем каквото ни е нужно.

— Да, да, да! Хайде сега да се прибираме, че огладнях от толкова битки днес.

Качиха се на моста и вдигнаха саковете. Разказите отново започнаха. Улисани, не забелязаха скрития свидетел на битката, който потриваше новата си татуировка над китката.

* * *

Бързо се втурнаха по стълбището, след като чуха виковете. Горе, на третия етаж, където беше квартирата на Уилям, група от петима мъже с еднакво облекло бяха обградили една възрастна жена. Опитваха се да я накарат да замълчи, но тя викаше, кълнеше и псуваше силно като футболен запалянко. И се биеше също толкова настървено. Захапа ръката на единия нападател и тоя я пусна, одра втори и настъпи трети. Стреснати, те се зачудиха какво да правят. Окопитиха се и удариха бабата в хълбоците. Тя се строполи. Крум се опита да удари единия от тях, но онзи хвана ръката му и му приложи ключ. Стовари го на земята и погледна към Уилям. В този момент той вече беше подготвил нещо специално — издаде звук на границата на човешкото възприятие. Секунда по-късно от апартамента, чиято врата беше разбита, от съседните стаи и етажи се появиха големи групи хлебарки. Те се насочиха към петимата мъже. Крясъците им подсказваха каква болка усещаха. Избягаха надолу по стълбите като се опитваха да махнат насекомите от себе си. Нощта погълна фигурите и виковете им.

— Добре ли си, Наташа? — попита Уилям, като свести припадналата от шока хазяйка.

— Не, май са ми спукали ребро — каза притеснено жената с руски акцент.

— Да те заведем в болницата?

— О, не! Няма нужда, ще се оправя — заяви Наташа и започна да събира разпилените продукти, които беше донесла от магазина.

— Дай да ти помогнем — каза Крум и се наведе.

Уилям влезе в апартамента. Появи се след малко. Изглеждаше притеснен. Наташа си припяваше в кухнята, а Крум донесе багажа си.

— Не мога да си представя в какви условия живееш, след като видях всички тези хлебарки. Побиват ме тръпки.

— Няма значение. По-важното е, че са търсили нещо в моята стая. Не съм сигурен какво, но е добре, че не държа нищо важно у себе си.

— Дали знаят за предсказанието? — попита Крум.

— Нямам представа. Ще разберем скоро. Дано само да не е по трудния начин.

— Ще го мислим после, нека сега ядем — предложи младежът.

Уилям го изгледа накриво, поклати глава и махна с ръка да го последва. Подредиха разхвърляните вещи и когато Крум затвори вратата, откриха съобщение, издълбано на нея: „Времето ти изтича, Повелителю на зверовете“. Някой е знаел какво търси. Двамата гледаха изумени надписа.

— Къде държиш Заклинанието за освобождаване? — прошепна Крум.

— Наизустих го и го изгорих — отговори Уилям. — Учудвам се, че са успели да ме намерят. Прикривал съм следите си добре през годините.

— Виж, поне не са знаели, че си го изгорил. Времето наистина започва да ни притиска.

Уилям кимна. След кратка уговорка се сбогуваха с Наташа и излязоха отново по нощните улици на града. Горещината предвещаваше, че нещо щеше да се случи, а на тях им трябваше убежище.

* * *

Следите и насоките, дадени ѝ от старците, водеха към отсрещния бряг на реката. Въпреки че бяха под формата на гатанки, тя се справи с разгадаването им. Това беше идеалното място — пред очите на всички.

Скрито и забравено. Не би се досетила. Светлините присветваха и се губеха в далечината. Заедно с шума на двигателите те изчезваша в тунелите. Реката почти не се чуваше. Облегната на парапета, Саня се бореше с жестоката горещина, обхванала града през последните дни. Тя не си тръгваше дори и през нощта. Свикнала с почти постоянните планински ветрове, тук обстановката ѝ изглеждаше откровено задушна. Поне със сивите дрехи, които я покриваха цялата, чувстваше прохлада. Тесните улици на старопрестолния град, колкото и да ѝ харесваха по особен начин, бяха истинско мъчение за душа, свикнала с просторите като нейната. Нямаше да ѝ се наложи да чака дълго, денят наблизаваше.

— Свършвам си работата и се връщам у дома — помисли си тя. Усещаше връзка с природата и тук, а това я успокояваше.

Още един поглед към реката и тихия мост и се обърна да си върви. След това спречкане с огнения маг съвсем не можеше да понася горещината. Не искаше да си спомня за онези двамата, които изобщо не се оказаха полезни.

Обувките ѝ потракваха по камъните. Дрехите ѝ реагираха на мисълта и се оформиха като обикновен вечерен тоалет. Насочи се към по-оживените улици и си представяше как се разхожда по своята любима планинска поляна покрита, с утринна роса. От унеса ѝ я изкараха трима окъснели мъже с вратовръзки. Единият от тях я попита на развален български:

— Извините, има ли малко време?

В ръцете им Саня видя книги с черна подвързия, на които пишеше „Книгата на Мормон“. Намираха се една странична тясна уличка, каквито в Търново има много. Тя стана подозителна, но реши да изслуша от учтивост.

— Да, кажете.

— Иска да ви покаже ето тази книга и разкаже за Светото писание — каза този, който я беше заговорил — рус мъж на около двадесет и три.

— Чували ли сте за „Книгата на Мормон“? Тя е написана преди... — започна друг, на когото българският му беше роден, но Саня не го слушаше. Той ѝ подаде своето копие. Тя се загледа в протегната ръка и под отдръпналия се ръкав се показа малка татуировка. Мъжът забеляза това и с усмивка покри ръката си отново.

— Заповядайте на нашите събрания в неделя — предложи ѝ той. Подаде ѝ една картичка с адрес. Но на нея пишеше „Църква на Второто пришествие“^[1]. Интуицията ѝ подсказа, че нередностите стават твърде много.

— Вие не сте мормони! — възкликна Сана.

— Не сме — мрачно потвърдиха мъжете и прибраха книгите си.

Насочиха се към нея с решителни погледи, проблясващи на уличните лампи. Дрехата ѝ се уви плътно около нея и тя зае отбранителна поза, но не видя, че двама от тях имаха ножове. Замахнаха към нея едновременно. Онзи, който се опита да я намушка, свърши на земята, придържайки счупената си ръка. Другият успя да я пореже близо до лакътя. Два удара по-късно и той лежеше в безсъзнание. Третият бръкна в чантата си и извади малка стъклена бутилка пълна с вода. Отвори я и напръска Сане, която се канеше да се справи и с него. Водата я изгори по лицето. Болката я разтърси и тя се олюоля.

— Вещица. Светената вода те гори, в теб има нещо нечисто. Пасторът беше прав. Ще трябва да дойдеш с нас. Той иска да те пречисти — продума мъжът, който не беше проговорил преди.

Сана изгледа него и самодоволната му усмивка. Той извади въже и пристъпи към нея. Тя се опита да се свърже с околната природа, но не успя да намери нишката, която преди винаги ѝ осигуряваше контакт. Страхът в нея се надигна — никога не се беше случвало да не може да се докосне до природата. Нещо пречеше. Желанието ѝ за битка изчезна. Тогава Сане усети каква миризма се носеше покрай нея — на сяра. Като че ли идваше от отворената бутилка. Погледна към двамата на земята и се изненада, когато се изправиха без проблем. Онзи, със счупената ръка, я движеше без затруднение и приготвяше ножа си. Тримата, обгърнати от сияние, наподобяващо излъчването на светец, се приближаваха към нея. По лицата им играеха усмивки, които не показваха нищо свято.

Нестихващата болка се засилваше с тяхното напредване.

„Майко, помогни ми“ — помисли тя, преди чернотата да я погълне.

* * *

— Винаги ли носиш по толкова много багаж?! — възмутен попита Уилям, като се задъхваше по стръмните улици. — Не смяташ ли, че част от него е ненужна?!

— Да и не. Всичко може да се окаже необходимо. Повярвай ми.

— Мога да се опитам, ако спра да давам всичко от себе си, за да продължа да дишам.

— Погледни там — прошепна Крум и посочи надясно.

Уилям се обърна и видя как една жена се свлича на земята, а към нея се бяха насочили трима мъже. Кимна на Крум и оставиха багажа встани. Уилям извади малкия си жезъл и тръгнаха към странната групичка.

— Знаеш — няма да убиваме. Зашеметяваме ги, спасяваме я и си тръгваме — каза англичанинът.

— Разбира се — отговори Крум.

Вече стигнаха до групата мъже, когато жената въздъхна и изпадна в безсъзнание. Звуците от стъпките им отекваха и три цифта очи се извърнаха към тях. Мъжете погледнаха към новодошлите и с безмълвно съгласие решиха да ги премахнат. Приближиха се, наредени в полуокръг като размахваха ножовете си. Крум начерта с ръка мрежа от линии във въздуха и замахна към мъжете. Магическа светлина ги притисна към калдъръма. Един от тях вдигна ръка и наръси с вода от бутилката си. Мрежата изчезна. Крум изненадано отстъпи назад. Тримата се изправиха и без да бързат, продължиха атаката си. Уилям измяука и извади жезъла си. Отвърнаха му десетки котки, почиващи си по прозорци и огради. Тайнствените мъже се оказаха обградени от озверелите домашни любимци, които вдигаха шум, способен да прогони и най-уверения в себе си и разума си човек. Но в тези тримата нямаше разум. Котките нападнаха — дращеха, хапеха, качиха се чак до главите им. Онези не трепнаха. Уилям поклащащ жезъла си, но колкото и да се настърняваха котките, сякаш не докосваха тримата мъже. Този с бутилката отново замахна, но този път към Повелителя. Водата достигна жезъла и той започна да се топи. Уилям го хвърли на земята стреснат. Непоносима миризма на сяра се носеше наоколо. Котките избягаха. Погледна Крум, който едвам вдишваше от натежалия въздух. Вече беше време за по-серизни мерки.

В ръката му се появи острие — мечът на прародицата му, участвал в битките срещу Наполеон и съюзниците му елфи, които

управляваха няколко години германските държави като част от сделката им, а след битката при Ватерло спряха да се намесват често и сериозно в човешките дела. Засили се към двамата с ножовете и ги обезоръжи — бяха доста непохватни с оръжията си. Сряза сухожилията на краката им и те паднаха. Обърна се към третия. С бърз замах острието се впи в кожата и отряза китката му. Бутилката падна и се разля, а миризмата стана непоносима. Мъжът се вглеждаше в китката си невярващо. Уилям помогна на Крум да се приближи и двамата заедно повдигнаха непозната жена, за да я изнесат.

— Не съм те виждал да ползваш този меч — каза Крум.

— Не ми се е налагало. Поне победихме и сега ще може да... — не успя да довърши, защото кикотът на мъжа без ръка го прекъсна.

— Не сте победили, това е само началото. Братята и сестрите ми идват насам. Вече са близо — дивият му смях отново го завладя.

Крум напрегна сетивата си и потвърди.

— Близо са. Става ми много зле — каза той.

Заедно с Уилям вдигнаха тялото и го преместиха надолу по улицата, за да вземат нещата си. Канеха се да тръгнат, когато видяха група от десет души в горния край на улицата, където беше състояла битката. Уилям се приведе от болката в главата, а когато погледна Крум, той повръщаше.

— Ще трябва бързо да се махнем от тук — заяви Уилям. — Знам къде да отидем. Ще можеш ли?

— Да — отговори Крум.

* * *

Успехът беше на броени крачки. Вместо една вещица, сега имаха трима магьосници. Пасторът щеше да е доволен. Трябваше само да ги заловят.

Стояха толкова близо. Евгени се изпълни с ненавист само като си представи техните дяволски практики. Той, като водач, заедно с останалите подминаха лежащите на земята братя, както и този с отрязаната ръка. Пасторът щеше да се погрижи за тях, няма защо да се страхуват. Някой извика и посочи към вещерите — те сякаш не можеха

да продължат. Дива радост обзе Евгени и останалите. Забързаха крачка.

Видяха, че един от магьосниците стои на колене със затворени очи. Затичаха. Яростни викове нарушиха тишината. Сега щяха да се насладят на залавянето.

Евгени се канеше да се хвърли върху по-възрастния вещер, който го гледаше спокойно. Приближиха се съвсем близо. Устременият Евгени скочи към наглия магьосник. Главата му се удари в камък. Ожулвания и драскотини се появиха по крайниците му след като се изтъркаля през улицата. Вдигна се и видя, че от тримата вещери нямаше и следа. Бяха изчезнали. Гняв се надигна в гърдите му.

Пасторът нямаше да бъде доволен.

* * *

Сана се протегна и усети твърдия под, както и завивката, сложена отгоре ѝ. Отвори очи и разбра, че подът е на пещера. На тавана имаше лампи, които я осветяваха. Близо до Сана имаше огън, а по-натам двама мъже седяха на маса и разговаряха. Стана и отиде при тях. Дрехата ѝ не беше заела никаква форма, а стоеше раздърпана и изглеждаше като облак, който я е обвил.

— Права беше, че ще се срещнем отново — каза Уилям вместо поздрав.

— Дори не се запознахме след мистериозното ти появяване на моста по-рано днес — включи се и Крум. — А ти явно знаеш кои сме.

— Аз съм Сана, волен дух от планините — представи се тя с лек поклон.

— Ела, седни — покани я Крум.

Тя се настани и се загледа в листовете по масата. Това бяха стари ръкописи, както и някои по-нови чертежи на познато на нея място.

— Как ме намерихте и как стигнахме до тук? Усещам, че сме далеч от града. Къде сме всъщност? — попита тя.

— Двамата с Крум тръгнахме насам и по пътя видяхме какво се случва с теб. Имаше битка, защото онези не искаха да отстъпят. Измъкнахме се на косъм, тъкмо бяха дошли подкрепления. Крум е

запознат с преместването на обекти в материалните измерения. Това ни беше от страхотна полза — обясни Уилям.

— Да, а и си носех помощни средства. Казах ти, че в багажа ми има полезни неща — важно добави Крум.

— Добре, добре — прекъсна го Уилям, преди да се е увлякъл. — Сега се намираме в пещера северно от Търново. Има още една в съседство, но тази е била устроена от военните преди години, защото наблизо има учебни полигони. Изоставили са я. Мисля, че ще е достатъчно безопасно място, за да можем да разберем какво става. Ти защо си тук, а не в планините?

— Старците от Селото на Четирите вята, далеч в планините, където израснах, ме изпратиха тук. Казаха, че два свята щели да се сблъскат. Предупредиха ме, че ще видя ужасни неща, но не трябва да се плаша. Щяла съм да се върна жива и здрава в нашето отдалечено и спокойно място. Предупредиха ме и за вас. Казаха, че ще ми помогнете.

Замълча и добави:

— А вие защо сте тук?

Уилям кимна. Пое си въздух и започна да говори:

— Аз съм пазителят на Острието на вековете, а също имам званието Повелител на зверовете. Казвам се Уилям Силвърторн, наследник на отдавна западнал английски род. А това е Крум, най-обещаващия български маг, като изключим някои негови прищевки. Това, за което ти говориш, е изтъняване на бариерите между измеренията. Този процес може да стане причина за опити за кражба на Острието. А ако попадне в неподходящи ръце, цялата ни настояща реалност е в опасност.

— Защото притежателят има възможността да пътува в реките на Времето — отбеляза Крум.

— Да. Възможните промени могат да започнат от заробване на цялата планета и да стигнат до отприщване на Ада или на сили от други измерения. Заклинанията, които пазят Острието, предпазват, държат надалеч съществата от други измерения. Но в нашето тази задача се пада на мен. Ние също установихме, че изтъняването ще е скоро.

— Но не знаехме, че ще е точно днес! Кристиян отново е объркал пресмятането! — ядоса се Крум.

— А откъде се е появило това Острие? — попита Сана.

— Не знам. В Търново се появява преди 800 години. Асен и Петър са го използвали при въстанието си и възстановяването на държавата. Калоян също е прибягвал до силите му. Това е станало причина за смъртта му. Но убиецът му не е успял да се справи с Острието. Последно се е появило при Иван Асен Втори — на него е бил забодено споразумението с Теодор Комнин след битката при Клокотница. А е имало влияние и при дипломатическите му ходове. Никой от тях не го е използвал за пътуване във времето. Явно не са знаели как. Археолозите също не са знаели какво да го правят и са се обадили на Уилям — обясни Крум.

— Аз дойдох от Англия и им помогнах с конструирането на паметника, в който да го приберем — добави Уилям.

— Паметникът на Асеневци — каза Сана.

Уилям повдигна вежда:

— Е, явно вече знаеш.

— Казах ти, че не е било добра идея да криеш Острието под острие — вметна Крум.

— Много добро хрумване е всъщност. Всички го виждат, но никой няма да се замисли за подобно нещо — противопостави се Уилям.

Ядосаният Крум започна да му противоречи и двамата се скараха. В това време Сана усети смущаване в спокойствието извън пещерата. Дрехата ѝ се уви плътно около нея.

Пещерата се разтресе и тътен от експлозия прекъсна спора. Гласове се разнесоха из галериите. Тримата се огледаха. Уилям загаси огъна, Сана зае позиция за защита, а Крум събра нещата си и ги скри в саковете, които изчезнаха на някое по-безопасно място. В джоба си прибра един камък.

— Сигурен съм, че много малко хора знаят за това място. Как ни откриха?!? — зачуди се Уилям и извади меча си.

— Да се скрием — предложи Крум и угаси изкуственото осветление. Застанаха в тъмните ъгли на пещерата. Гласовете се приближиха. Заедно с нормалните, човешки стъпки в галериите отекваха и тежки неестествени. Думите, които Крум чу, бяха на руски. Светлина от фенер освети масата и след малко влязоха петнадесет мъже, които започнаха да оглеждат наоколо. Облечени с униформи без

отличителни знаци, но екипирани с последни нововъведения. Дори и в тъмното, Крум виждаше, а това, което видя не му се хареса много. Вероятно и Уилям вече бе разбрал с кого си имат работа, тъй като и той нямаше проблем с тъмнината. Тежките стъпки спряха в предишната галерия.

Изкуствената светлина отново обля стените на пещерата — мъжете бяха открили ключа. От своя ъгъл Крум пусна съскащи мълнии, които повалиха трима от изненаданите въоръжени. Сана прати в несвист още четирима с бързата си бойна техника. Уилям обезоръжи двама и нокаутира с меча си трети. Другите петима въоръжени, които бяха по-далеч, откриха огън и тримата бяха принудени да търсят укритие. Крум подготвяше нова магия, която да ги обезвреди, но тогава един от тях се развика и в залата пристъпи огромна механична фигура. В кабината не се виждаше никой. Петимата въоръжени се групираха зад хуманоидния робот. Точно навреме, за да се прикрият от унищожителната кълбовидна мълния на Крум. Тя се заби в робота, но той дори не се помръдна. Сана освободи част от скалния таван, но камъните останаха във въздуха над робота.

— Това не ми харесва. Имат антимагическа система — извика Крум към останалите. — При това силна. Не мога дори портал да отворя!

— Тогава, хващай оръжиета! — отговори Уилям и приготви меча си. — Сигурно идва от машинарията, трябва да я спрем.

Крум материализира жезъла си, а Сана извади каменен нож, за който никой не се съмняваше, че е достатъчно остър. Тримата пристъпиха в атака. Уилям и Крум се насочиха към робота.

Сана реши да обезвреди останалите въоръжени. Нанесе няколко бързи удара и мъжете паднаха. Куршумите им не я достигнаха. Не можеха да се сравняват с мощта на природата. Обърна се да помогне на Крум и Уилям.

Крум избегна замахналата механична ръка и удари по бронята с жезъла си. Той отскочи и не остави и драскотина. Уилям нямаше поголям успех с меча си. Когато и Сана се включи, на робота му стана трудно да се справи и с тримата, но силата му не намаля. При неуспешна атака на Крум, той успя да го повали като стовари механичната си мощ върху него. Кръв потече отдясно по главата му.

Със следващия си удар механичният човек отнесе Сана и я запрати в отсрецната каменна стена. Само Уилям остана насреща му. Той отбиваше ударите на тежките бронирани ръце и се опитваше да контраатакува. Крум виждаше как силите му намаляват след всяко блокиране. И тогава му хрумна.

Извади камъка от джоба си и прошепна няколко думи. Малкият фей се появи и Крум му каза нещо на ухо. Дребосъкът кимна. След миг мечът му заблестя, а от краищата на пещерата се появиха стотици малки духчета с кристални мечове. С бързата си атака достигнаха до робота, който беше притиснал Уилям до стената и се опитваше да го смачка между ръцете си. Духчетата го покриха и започнаха да го мушкат с мечовете си. Остриетата им правеха пробойни в здравия метален корпус. Някой от ударите утели важен проводник и роботът се обездвижи напълно. Духчетата го събориха.

Поемайки си дъх, Уилям се качи върху робота и отвори кабината. Под непрозрачното стъкло, увита в колани, той видя Наташа. Тя се бореше с кабелите, които ѝ пречеха да излезе.

— Ти?! Какво?!

— Е, драги, не съм благата хазяйка, за която ме мислиш — отговори му Наташа.

— Сега бих искал да ми обясниш — заяви Уилям и насочи меча си към гърлото ѝ.

Наташа разбра, че не е в състояние да преговаря, след като видя Крум и Сана, които се приближиха и не изглеждаха доволни от това нападение.

— Аз съм ръководител на специален отдел в ГРУ, свързан с магията и магически артефакти. Това ваше Острие, дорожай, щеше да е идеальное средство, с което да постигнем пълна световна победа на пролетариата. Нямаше да управляват тез' американци. Но никой от големите не ни обърна внимание, всичко организирах аз — каза Наташа с презрение и недоволство, изпускайки по някоя руска дума в емоционалността си.

— Това обяснява защо онези бабаити не ѝ направиха нищо. Те са били от нейните подчинени. Какво ще я правим сега? — попита Крум.

— Ще ѝ намерим подходящо място — усмихна се Уилям. — Оковѝ я тук засега. Имам да звънна един-два телефона. Отиваме в

града. Усещам, че някой ще опита да открадне Острието, и този някой не се шегува.

— Порталът е готов, дами и господа — театрално каза Крум, след като хвърли заклинание за приковаване към Наташа и войниците в несвяст. Рускинята просто запали цигара.

Тримата влязоха в портала, а духчетата се разотидоха към своите тихи тъмни ъгли.

* * *

Около двадесет фигури в роби наобиколиха паметника.

„Градът спи, а когато се събуди, ще гори в огнен ад. Ритуалът започва — Аша Вахишта^[2] скоро ще бъде призован да ходи по земята. Това беше желанието на Ахура Мазда^[3] — той иска да се роди на този свят като огън“, мислеше си архижецът на Зороастър.

„Онези тримата, които унищожиха нашия брат, няма да ни спрат.“

Протегна ръце и запали огън в подножието на огромния меч, насочен към небето. Фигурите на четиридесет конници оживяваха от сенките на пламъците. Останалите жреци започнаха да напяват древните химни на зороастритизма. Всичко вървеше по план.

* * *

Уилям, Крум и Саня наблюдаваха движението на жреците покрай паметника. Когато видяха, че ритуалът започва, те пригответиха това, което можеше да им бъде от полза. Приближиха се. Тогава жреците изчезнаха.

— Къде отидоха тези? — попита Саня.

— Бариерите изтъняват. Те се преместват в друго измерение. Вероятно в това, където е съществото, което искат да призоват. А и тримата знаем, че то не ни желае доброто — каза Уилям.

— Ако съдя по нарастващата сила на ритуала и това колко бързо дестабилизираха бариерите, ще е доста силен противник — обади се

Крум.

— Време е да се намесим. Елиминирайте когото можете при следващото появяване.

Тримата се настаниха на места, близки до тези на трима от жреците. Те отново се върнаха в това измерение със звук от разкъсьване на реалността.

Уилям обезвреди един от изпадналите в транс жреци и зае мястото му. Видя, че и другите успяха да направят същото. Силата на напяването на Върховния в центъра се увеличи, а заедно с него всички жреци подеха песента по-силно. Реалността се замъгли и след момент попаднаха в гореща каменна пустиня. Въздухът беше труден за дишане, но това не притесняваше участниците в ритуала. В далечината се виждаше формираща се огромна сянка. Фигурата се приближаваше с всеки изпят стих. Уилям усети страх от това, което идва. Всяка част от тялото му казваше, че ако позволи тази сянка да достигне до неговото измерение, всичко щеше да гори. Да гори за вечни времена.

Огромната сянка вече беше близо до разлома, поддържан от жреците. Уилям видя страховитата инкарнация на огнената стихия. Потръпна при вида на петдесетметровия огнен колос, господар на тези земи. Жесток владетел, искащ да погълне всичко. На лицето му имаше задоволство и усет за близка победа. Гигантът от пламъци пое дъх и фигурите на жреците загубиха ясни очертания. С жестоки писъци се понесоха към устата му. Душите изплакаха за последен път, когато колосът я затвори. Останаха само Крум, Уилям и Сана.

— С вас сме се виждали и преди, смъртни. Време е да горите на моя олтар! — избоботи колосът и замахна към тримата.

— Не е днес денят — каза Уилям докато избягваше удара.

Крум и Сана също се измъкнаха.

— Сега ще ви погълна и ще изпитате вечния огън на моята същност! Аз съм самият Огън!

— А тези вярваха, че си превъплъщение на техния бог — извика Крум, докато отбягваше поредния удар.

— Разбира се. Вие, смъртните, сте глупави, подмамих ги с фалшиви фокуси. Повярваха, че съм част от техния бог. Но не — аз съм повече. Аз съм самата стихия и никой не може да ме спре!

— Напред! — изрева Уилям в отговор и тримата се втурнаха към огнения гигант.

Полетяха и започнаха битката за спасяване на родния си свят. Всяка тяхна молекула се впрегна в усилието да не позволи разрушението. От това напрежение в тримата бойци се вляха нови сили.

Крум нападаше с водни потоци гиганта пред себе си. Водата се изпаряваше, но това дразнеше планината от огън достатъчно. Магьосникът видя, че мечът на Уилям отсичаше части от самия огън и ги загасяше. Сана отвяваше пламъци в далечината с магията на вятъра. Оставаше им малко, щяха да го победят.

Огненият колос изрева и събори с горещия си дъх тримата смъртни. За броени мигове той отново събра пламъци около себе си и възвърна предишните си размери.

Уилям се чудеше кога ще дойде помощта, вече му ставаше трудно да напада. Той, а вероятно и другите, се изморяваха от непоносимите температури. Наоколо се забелязваха сградите на града, но сякаш не бяха много сигурни дали са тук. Порталът скоро щеше пропусне огнената стихия от това измерение към заспалия град от другата страна. Трябаше да се действа. Отново се вдигнаха към колоса от огън и врязваха меч и магия в туловището му с надежда за успех. Гигантът ги повали пак. Пламъци обвиха телата им и ги изгориха на места. Той направи свое оръжие — дълго копие от огън. Вдигна го и го насочи към Крум, който изглеждаше най-уморен.

Разнесе се тътен и измерението се разкъса. Над главата на огнения гигант се появи огромна цепнатина. Всички отправиха поглед натам. А от разреза между измеренията започна да тече вода. Хиляди тонове вода. Огненият колос не можеше да се справи с това да възстановява липсващите си части. Силата, която придоби от душите на жреците, вече избледняваше. Той замахна към цепнатината в опит да я затвори. Не успя. Зад него Уилям и Крум поддържаха заклинание, което го ограничаваше. Отгоре се появи огромна вълна и изгаси негаснещият пламък. Засега.

С триумф в очите, тримата гледаха нагоре към разреза, който се затваряше. До тях се появиха две фигури. Единият беше мъж в самурайски доспехи, а другият носеше ягуарова кожа на гърба си. Главата на ягуара му служеше за шлем.

— Виждам, че успяхте да дойдете — каза доволно Уилям на новодошли.

— Да, нестабилността беше достатъчна, за да се намесим — усмихна се самураят.

— Стига бе! Вие наистина сте използвали слабите бариери, за да донесете всичката тази вода тук! — възклика Крум. — Страхотно решение. Нямаше да ми хрумне.

— Благодаря — отвърна ягуаровият воин.

— Нека ви ги представя — това са Секузава, ронин и мой приятел. А това е неговият другар Тцекол, индианец. Не питайте как са се запознали — каза Уилям.

Всички дружно се засмяха. В далечината отекна силен грохот.

— Мисля, че време да си вървим — каза Секузава. — Онзи ще се върне, а вече не съм сигурен дали ще можем да отворим портал от тук.

— Да, а и нашият портал се затваря. При това бързо — настоятелно извика Крум.

— Съжалявам за кратката среща. Скоро ще се видим пак! — обади се Тцекол.

Помахаха си за довиждане и Уилям, Крум и Сана преминаха през портала обратно към Търново.

* * *

— Още една победа, удържана днес. Започвам да се чувствам като шампион. Само да не бяха изгарянията — каза Крум, когато нощният вятър се бълсна в лицето му.

— Не ставай самоуверен. Мисля, че има още какво да свършим до изгрев — отвърна Сана и кимна с глава по посока на новата заплаха.

— Ax, само не отново тези! — възклика Уилям, като видя строените костюмирани представители на Църквата на Второто пришествие. — Вече ми лазят по нервите. Чудех се защо са се настанили в града.

— Ти знаеш за тях?! — учуди се Сана.

— Да. Крият се под униформите и подходите на мормоните. Но общите неща свършват, когато прекрачиш прага на някое тяхно събиране. Промиват мозъци и са доста добри — отговори Уилям.

От групата пред тях се отдели един мъж на средна възраст с вчесана коса и приличен външен вид. Носеше вечерен костюм и

изпъкваше сред останалите. Застана пред тримата и заговори:

— Ние сме тук от името Господне да отнемем от вас Острието на вековете и да го унищожим. За мое съжаление, ще трябва да убием и вас, тъй като вашите души са дълбоко покварени — и с усмивка, достойна за телевизионен водещ, добави: — Първо ще трябва да ни връчите Острието, разбира се.

— Острието няма място в ръцете на един недостоен смъртен — заяви му Уилям.

— Тогава ще трябва да ви принудим да ни го дадете — каза пасторът. Вдигна ръка и направи два бързи жеста.

* * *

Това беше знакът, който Евгени и другите очакваха. Всеки си бе подготвил свое оръжие срещу омразните вещери. Сега щяха да им покажат, че нямат място в бъдещия свят на нравствена и душевна чистота, който щяха да изградят.

Извадиха оръжията си и се разгърнаха в широк фронт срещу тримата магьосници. Евгени носеше капсули със светена вода от църквата и любимата си бухалка, други имаха ножове, вериги, колове. Даже беше чул, че някой носи и револвер със сребърни куршуми. Затича се, а с него и другарите му. Виковете им се извисиха в нощта. Нападнаха яростно, но онези прокълнати души се отбраняваха добре. Евгени удряше силно с бухалката напосоки, без да се интересува кого уцелва. Искаше само да достигне до онзи, възрастния.

Внезапен порив на вятъра събори него и останалите хора от църквата.

„Някой от вещерите беше използвал магия“, осъзна с презрение Евгени.

Изправиха се и се пригответиха за нова атака. Тримата магьосници изглеждаха уморени. Краката им едвам ги държаха.

— Деца мои! — призова пасторът. — Време е да се помолим за помощ от нашия Бог! Повтаряйте след мен.

Евгени чу този зов и зашепна молитвата, за която пасторът беше казал, че е на латински. Земята се разтресе след първия куплет. Небето се разцепи от мълния при втория. Молещите се с жар бяха затворили

очите си. Само Евгени гледаше и напяваше. Извърна се към пастора. Той беше доволен. На Евгени му се стори, че вижда рога на главата му. Но бързо изгони тези греховни мисли.

При поредното започване на молитвата земята спря да се тресе. Евгени усети някакво странно присъствие и с радост извика:

— Бог е с нас!

Но тогава точно това присъствие сграбчи душата му, озъби ѝ се и каза:

— Не позна. Ще се видим в Ада!

Евгени полетя надолу към бездна в сърцето на земята.

* * *

Ехидната усмивка на пастора се превърна в демонична, когато последователите му се загърчиха на земята в неистови писъци. Уилям започна да се досеща какво се беше случило току-що с десетки невинни души. Изпратени да заместят в Ада това, което дойде на тяхно място.

— Това не е просто обладаване, нали? — попита Крум.

— Не е — отговори Уилям. — Но и тук имам скрит коз.

— Дано този път се появи по-бързо, защото няма да мога да понеса същото количество изгаряния върху душата си — подхвърли Сана, усещайки демоничното присъствие.

— Изправете се, деца мои! — извика пасторът с неприсъщ за човек нисък тембър. От главата му вече се подаваха рога. Той разкриваше същността си.

Телата на мъжете и жените част от Църквата на Второто пришествие се изправиха. Усмивките по лицата им не бяха никак човешки. Пасторът застана пред тях с лице към Сана, Уилям и Крум.

— Гледайте как тази смъртна плът влиза в употреба — изрева той.

Фигурите на последователите на Църквата се издуха до краен предел, а в следващия момент се свлякоха. Откриха се слабовати демони, които с настървение присъщо на жител на Ада, започнаха да ядат това, от което се бяха освободили. С всяка хапка размерът им се увеличаваше. Като приключиха с угощението си, се извисиха над

тримата смъртни. Всеки от демоните имаше различна уродлива форма, сякаш бяха част от нечий кошмар. Те се приближиха към Сана, Крум и Уилям, готови да ги принудят да призоват Острието за техните нечисти планове.

— Сега ще ни помогнете, а после ще си устроим пир с душите ви! — избоботи един от демоните и се закиска.

— Избирам си този, младия — обади се друг.

— Ще го решаваме после — заповяда това, което допреди минути беше пасторът. Бързо беше отхвърлил човешката обвивка. — Дайте ни Острието!

— Няма да го бъде — поклати глава Уилям, задушаван от зловонието и изрева. — Време е!

Изрече думите на заклинанието и защитно поле обгърна целия район около паметника, като изригна от върха на огромния меч в центъра. Същевременно статуите на четиридесетте Асеневци се раздвижиха и оживяха. Слязоха внимателно с конете си от постаментите и се извърнаха към гостите от Ада.

— Добър опит, но не можеш да ме надвиеш така, Силвърторн! — извика водачът на демоните.

Те закимаха и се кискаха. Но смехът им спря изведнъж. С изключение на този на водача им. По-низшите демони се извърнаха към него — ужасът направи лицата им непоносими за гледане. Той отвори широко своята пасть и започна да ги погълща един по един. Неестествените им писъци пронизваха главите на Уилям, Сана и Крум като нажежени шишове.

Водачът на демоните се изправи отново, след като беше погълнал по-низшите от него. Заедно с физическите им форми той бе получил и силата им. Нарасна до размери, надвишаващи ръста на конниците. Скверност, греховност и подлост се носеха около него. Воините го очакваха.

Демонът нападна. Скочи към Асен, а с опашката си събори Калоян. Петър и Иван Асен Втори го пробождаха с оръжията си. Засегнаха крака му, но той само се изсмя и ги изтика назад с един удар. Неестествената му сила постоянно растеше. Изправилият се Калоян го нападна отстрани, докато демонът се опитваше да достигне и откъсне главата на Асен. Мечът влезе надълбоко и демонът изрева. Прекърши острието на Калоян, а него самия запрати към реката. В този момент

Крум и Уилям насочиха своите магии към демона. Сана го бълскаше с жестоки вихрушки. Натиснал с крак Асен към земята, той понечи да избълва огнена топка, която да изпепели тримата смъртни, нападащи го от трите страни. Разсеян в точния момент, падналият на земята български цар успя да го проникне в корема. Демонът се отдръпна и замахна с опашка. Тя достигна конете на Петър и Иван Асен. Те паднаха с прекършени крака. Царете се изправиха и заедно с Асен настъпиха към демона. Той отново замахна с опашката си, но Иван Асен я прикова към земята с копието си, а Петър и Асен с по един удар отрязаха различни части от нея. Демонът изрева от болка и се разяри. Понечи да подготви заклинание, заговори на непознат език, но острие прониза гърдите му и думите преминаха в клокочене. Тъмнокафявата течност се изля от раната. Откъм гърба му се появи Калоян, който издърпа меча си.

Уилям каза заклинанието за връщането им по местата и за сваляне на полето. Минути по-късно той, Крум и Сана стояха в ранната градска утрин. Польхващ лек вятър откъм реката, а от тялото на демона нямаше и следа.

— Погледнете — изгревът! — насочи вниманието им Сана.

Обърнаха се на изток. Издигащото се слънце прогони и последните частици тъмнина. Тримата се погледнаха и се прегърнаха. Неочакваната им мисия приключи.

* * *

Евгени се събуди на стола в едно от кафенетата с панорама към извивките на реката. Изглежда бе заспал над вестника си. Погледна в чашата си и разбра, че си е поръчал любимия си зелен чай. Беше се облякъл с дрехите, които ползваше, преди да влезе в Църквата... Въщност каква Църква? Не помнеше нищо такова. Сигурно му се е присънило. На една отсрещна маса видя три лица, които му се сториха познати. Не беше сигурен откъде ги помни. Двама мъже и една жена — единият, почти възрастен, другият млад, а дамата беше с безупречен сив тоалет. Светлите ѝ коси падаха свободно по раменете. Сигурно са се виждали на някой купон. Имаше чувството, че повече нямаше да ги срещне.

Погледна вестника си и се зачете в статия със заглавие: „Взривена пещера край полигона в Беляковец“. Не знаеше наблизо да има пещери и се зачете с любопитство. Довърши чая си и излезе да се разходи в прохладната сутрин.

Спра пред кафенето и пъхна вестника под мишница. Огледа се и видя хора, чиито лица му бяха познати. В главата му се появи спомен за една тъмна стаичка в покрайнините на града и тези лица бяха около него.

Вдиша свежия въздух и се почувства като нов. Сега се присети, че последният му спомен от съня беше силна бяла светлина, която го зовеше. Сигурно щеше да попита някого какво е значението на това. Пое дъх отново и тръгна на разходка из Стария град.

* * *

По обед на търновската гара Уилям седеше на пейка в прохладната сянка на дърветата. До него Крум и Сана разговаряха за бъдещото си пътуване. Тя се беше съгласила младият маг да дойде и да поживее с нея в родната ѝ планина. Крум отново беше взел толкова багаж, колкото можеше да носи, а Сана не носеше нищо.

— А, добре, вие как се придвижвате? — поинтересува се Крум.

— Ще видиш. Стига си ме питал. Трябва да станеш — как беше? А, да — журналист — скастри го Сана.

От говорителите се разнесе познат глас с руски акцент:

— Влакът за Стара Загора пристига на первый коловоз по разписание в 13:32 минути.

Крум се обрна към Уилям:

— Това Наташенка ли беше?

— Мда. Мисля, че ѝ намерих подходяща работа. Тя се погрижи за миналото си в ГРУ и сега иска да е начисто — ухили се Уилям. — Прикри следите си с магия за забрава, която е научила от баба си.

Тримата се разсмяха. Чуха се тракащите колела на влака. Сана и Крум станаха, за да преместят обемистия си товар. Уилям отиде с тях на перона. Влакът спря и хората започнаха да слизат.

— Ще ми помогнеш ли с багажа? — попита Крум.

— Не, аз не понасям нещо да ми тежи, оправяй се — отвърна му Сана и се качи.

— Ама че нрав! — възкликна той.

Уилям му помогна да качи куфарите си.

— Довиждане, сър Уилям! Дано се видим отново при по-добри обстоятелства! Благодаря, че ми зае куфарите си!

— Няма проблем. Само внимавай — планините са опасни — предупреди Уилям.

— Да, разбира се — съгласи се Крум и отиде да се настани.

Влакът изsviri. Крум и Сана се появиха на прозореца и помахаха на Уилям. Той им отвърна и се загледа в заминаващия влак. Тук беше неговата гара. Все пак имаше задачи, не можеше да шава много. А пазенето на Острието е само една част от тях. Потупа шапката си, сложи я и започна да си подсвирква популярна мелодия. Погледна небето и смигна на някого там. Пресече релсите и тръгна към града.

[1] Всяка прилика с действителни религиозни организации със същото име е непредумишлена. — Б.а. ↑

[2] Аша Вахишта — едно от седемте характерни проявления на Ахура Мазда според зороастризма. — Б.а. ↑

[3] Ахура Мазда — божество в зороастрийската религия. — Б.а.

↑

РАДОСЛАВ БАЛАБАНОВ

ДЪГА

Джеръми и Сюзън пътуваха в широкото купе на експресния влак към Нортридж. Малко тихо градче — пазител на едни от най-великите паметници в цяла Англия.

Това щеше да бъде техният месец, макар и не меден, тъй като Сюзън имаше сериозни проблеми да започне разговор за брак, камо ли да си мечтае. Интересно бе, че при подходящи условия, Джеръм никога не би й възразил, защото я обичаше и това бе всичко, което го интересуваше.

Несъмнено между тях се бе изградила връзка, много по-силна от очакваното, но това бе животът, това бе любовта.

В широкото купе имаше седалки за шест души, три от едната страна и три от другата. Над тях тракаха багажните шкафчета, в които бяха натъпкали малката планинска чанта на Джеръми и двата огромни сака, препълнени до пръсване, на Сюзън.

„Жени!“, бе свил рамене Джеръми и подхвани саковете, които опънаха ръцете му като корабни въжета! „Божке, какво е взела тази жена!“, помисли си, но не посмя да отвори темата. Сюзън само щеше да се нацупи, не че това не бе сладко според него, но най-вероятно щяха да се сдърпат за кратко време, през което ще се чувстват като затворени животни, отделени един от друг, а на него това чувство изобщо не му харесваше.

„Тайната на здравите отношения е в компромиса“, бе чел някъде и на него му харесваше. Не бе конфликтна личност и компромис, като начин на спогаждане, го удовлетворяваше, но понякога дори неговите бушони гърмяха пред безумните въпроси на приятелката му.

Приятелка, която възприемаше повече като съпруга, но все не събираще сили да й го каже или да поеме следващата стъпка.

През отворения прозорец на купето влиташе тракането на влаковите колела, а слънчевите лъчи се пречупваха, разпилявайки се по дръпнатите встрани завеси и пода.

Отвън се носеше миризмата на поля и див, извънградски живот, лишен от какофонията на бесни шофьори и ревящи двигатели. Свят, лишен от миризмата на мръсотия и дим, лишен от злоба и лъжи.

Наистина обичаше да бяга от онзи живот, пълен с истерия и страх...

Сега, тук, на тази седалка, стиснал ръката на Сюзън, взрян в тишината на безкрайните златисти поля и обгърнат от хипнотизиращото тракане на влаковите колела

(трак-ка-так)

звукеще, като мантра, която бавно го отвеждаше в света на отмората.

„Тряс!“, изгърмя нещо в купето и вратата се отвори. Вътре влятя висок мъж с бомбе, стегнат костюм и четвъртито тясно куфарче в ръка. Кимна поздравително на двамината седящи. Сюзън му отвърна топло с ръка и усмивка (бе доста ехзалирана от пътуването), а Джеръми кимна в отговор със замъглени от съня очи. Човекът с куфарчето направи само една крачка и се настани на мястото до прозореца срещу Сюзън. Джеръми все още не разбираше напълно какво става, когато мъжът проговори:

— Името ми е Дориан — заяви той и в първия миг Джеръми щеше да се ухили на глупавата шега, но осъзна, че името на мъжа срещу него наистина е Дориан... Сетне му отвърна:

— Аз съм Джеръми, това е съпр... — усети, че ще се изпусне и бързо се поправи с леко тревожен вик — приятелката ми! Сюзън.

— Приятно ми е, мадам — отвърна той и си свали бомбето в знак на уважение, освобождавайки буйна и немирна коса, която веднага падна върху челото и очите му.

— И на мен — засмя се Сюзън, а по страните ѝ пламна ален цвят от ласкателството на мъжа.

Джеръми леко изревнува, но в границите на разумното, и прикри чувствата си умело.

— Накъде са тръгнали две толкова красиви и млади деца?! — възклика Дориан, а в гласа му не се усети нотка на нищо повече освен чисто любопитство и доброта.

Ако го беше попитал някой друг, Джеръми щеше да измънка нещо неразбирамо, с идеята, че това не е ничия работа освен негова, но мъжът срещу него притежаваше някакъв чар и добродушие, които

бяха непривични както за собствените му приятели, така и за който и да било от хората в града.

— Ами, към Нортридж... — каза Джеръми и се захили, сякаш чакаше мнението на Дориан дали е постъпил правилно, като е изbral именно това място за едномесечна ваканция.

— Нортридж! — възклика Дориан и плесна с ръце силно. — Откога не съм бил там! Страхотен град, прекрасно място. Град, който обожавам. Може би е любимият ми в цяла Англия. Само едно нещо бих предпочел пред това да бъда в Нортридж, да пийвам бистро пиво и да гледам снукър.

— Какво е то? — повдигна въпросително вежда Джеръми.

— Ами естествено всичко от по-горе изброеното, придружено с добре натъкана тютюнева лула. Чист английски тютюн естествено!

Джеръми се засмя, едновременно от смут, че не успя да разбере напълно Дориан „*По-горе изброеното?! Кой използва такива думи?!*“ и от страх да не го обиди. Все пак не бе разбраł напълно шегата, а се считаше за ерудиран, начетен и сравнително умен, макар да бе доста глупав в някои моменти, но минаваше за глупак единствено защото не отговаряше на „приятелските“ заяждания на познатите и колегите си.

— И аз съм фен на снукъра — каза Джеръми.

— О! Ето че спортът сближава по цеелия свят! — засмя се Дориан и направи широк кръг с двете си ръце, сякаш обгръщащ планетата.

— Мхм — съгласи се Джеръми и се реши да попита. — А Вие накъде сте тръгнали?

— О! Още един прекрасен въпрос. — Замахна с пръст, сякаш бе намерил златна мина. — Аз съм по течението, приятелю! Пътувам по света, радвам хората, поне се надявам да е така! — Смигна му и се изплези шеговито.

Джеръми избухна в смях. Кълченето на дългнестата физиономия на Дориан бе цяло изкуство.

— Аз съм разказвач — заяви изведенъж с напълно сериозен тон непознатият. — Разказвам. Може би съм последният на този свят. И често историите са ми реалност.

Трак-ка-так!

Бумкаше влакът.

— За какво разказваш? — поинтересува се Джеръми и с периферно зрение забеляза Сюзън, която потъваше все по-дълбоко и по-замечтено в гаснещите слънчеви лъчи, които покриваха люлеещите се поля със златист пласт.

— За всичко. Страх, смърт, ужас... Но дълбоко в себе си съм по-романтичен, любими са ми историите за любов, щастие, нов живот, надежда...

— Но клиентът винаги е прав, нали?

— Дяволски точен си, момчето ми! — тропна с крак Дориан и бръкна във вътрешната част на сакото си.

За миг Джеръми си представи как високия мъж вади пистолет и кратко и просто

Дум-дууум!

е свършено с него и съп... приятелката ми — поправи се на ум.

Ала Дориан извади чисто и просто лула. Лула с издължена, завита в спирала дръжка и много широка, почти като саксофон глава. Сетне, от предния си джоб дръпна торбичка тютюн и напълни лулата с обиграни движения.

— Нали нямате против да запаля, приятели? — попита той, щом вече бе захапал лулата, а клечка кибрит припламваше в ръката му, разлюлявана от подухващия от прозореца вятър.

— О не, никакъв! — възклика Джеръми и махна с ръка, сякаш го питаха нещо абсурдно.

Може би Сюзън имаше нещо против, но бе твърде възпитана (и потънала в мечти), за да се обади.

— Радвам се, приятелю! — възклика Дориан, подпалвайки тютюна, вдиша дълбоко и изпусна тежък сив дим през ноздрите си, който се залюля във въздуха за миг и сетне се разкъса от порива на вятъра. — За това, че ме оставихте да попуша — единственият порок, от който тъй и не мога да се отърва!

„Порок, отърва, тъй?!? Наистина странен език. Сякаш го кълчи в устата си до невъзможност!“, помисли си Джеръми.

— ... ще ви разкажа една история. История, която идва още от пределите на въображението, там, където време и място нямат сила, а единствено думите пречупват света през това, което казват. Ала истината е, че историята идва от мама. Тя е първата, която научих. Тя

ме накара да стана разказвач. И вярвайте ми, всекидневно това ми се отплаща!

— О! — успя да оформи с устни Джеръми. Мигом бе потънал в думите на Дориан. В думите на разказвача.

— Ала историята е страшна. Предупреждавам. Чувал съм много да пищят и плачат на нея. Но никога не я разказвам евтино, никога, единствено на вас, ще я подаря. Защото ви харесах мигом...

„Мигом?!“

— ... симпатюжки сте! — Дориан дръпна още един дълбок облак и докато го изпускаше през ноздрите си, започна разказа си. Тютюнът пукаше и се свиваше до алени топченца в широката глава на лулата.

Джеръми усети как го побиха тръпки и сякаш всичко се стъмни, макар да бе ясен ден, с весело подскачащо слънце отвън. Наведе се напред, за да чува по-добре и да не изпуска от поглед бързо, но напълно разбирамо движещите се устни на разказвача.

— Мама ми разказа за дъгата — ухили се Дориан, видял, че владее ситуацията. — Всички си знаете простото логично обяснение за дъгата... дъжд, водища, що ли... малко слънце... пречупване, трошене или каквото там го казвате и хоп — седем цвята в полукръг! Да — да! Бих казал аз! Мама даже се смееше със сълзи. Да се потрошат колелата на тоз влак, ако мама ме е изльгала и веднъж... — За миг спря да говори, сякаш чакаше отговор от влака, да разбере дали „мама“ наистина го е лъгала. Сякаш каквото кажеше, то и ставаше.

— Добре, това хубаво! Дъжд, слънце, и дъга! Така добре, но виждал ли си някога дъга при призрачно бяло небе, по-голо от новородено, дъга при залязвашо слънце?!

Джеръми поклати отрицателно глава.

— Тъй и си знаех! — тропна доволно Дориан. — ’Щот и аз не съм виждал! А щом аз не съм виждал нещо, то или не съществува, или някой лъже здраво. Аз съм виждал всичко, момко! Вярвай ми. — Смигна и го чукна по челото с върха на лулата.

Ако Дориан знаеше всичко, колко ли стар трябваше да бъде? Изведнъж, съвсем ненадейно Джеръми осъзна, че не може да определи възрастта на мъжа срещу себе си. Изобщо, ни най-малко дори!

— И аз точно за таз дъга ти говоря! Сухата! Голата! Таз, дето на здрач зазорява за миг, за два! Едва може да я видиш, и то само под определен ъгъл, и дори да я видиш, никой не ти вярва. За това и на

никой не казваш! Ала чувал ли си поверието, че ако минеш под дъга, то мъж ли си, мигновено ставаш жена и обратното? Че кой би искал такова нещо? — преметна крака си върху другия и потъна в седалката — Кой би искал да си менка личността?

„Менка?!“

— ... тъй де, такива ми ти работи, вие как го казвахте, пол ли беше, що ли? Та това питам аз. Но представяш ли си какво става ако минеш под сухата и голата дъга? Тази, по здрач?

Джеръми поклати глава, сякаш някой му бе отнел способността да мисли самостоятелно.

— Под ваш'та дъга, не мой се mine нал' тъй? — Дръпна дълбоко. — Щото е някакъв ефект, там светлинен-метлинен, нещо таквоз. Ала под моята дъга се минава с маршова походка! Щото не е ник'ъв там ефект, ами реална порта! Врата към друг свят! Но чальмът е там, че...

„Чальм?!“

Трак-ка-так!

— ... и ти не можеш да отидеш в другия свят. Той идва тук, ако минеш отдолу, но не идва сред невинните хорица, а в главата ти, централно в сивото веществство! Джеръми, кажи ми, знаеш ли какво става, когато цял свят се отвори в главата ти?

— Не... — прошепна, а слънцето отвън бе започнало да се потапя в хоризонта.

Въздухът, влитащ от прозореца, бе станал хладен. Едната завеса се бе откачила и се вееше като подивяла нощница на призрак. Сюзън продължаваше да се взира в нищото, но нещо в позата на тялото ѝ подсказваше, че слуша, наточила всяко сетиво на максимум, за да не изпусне нито дума.

Дориан сякаш знаеше, съзнаваше напълно въздействието си върху жертвите си, върху слушателите си. Всяка следваща пауза за дълбока дръпка от лулата сякаш ставаше все по-дълга. Въгленчетата сияеха в зарево.

— Естествено, че не знаеш! Щот си нямаш дупка в главата, затуй!

„Затуй?!“

Трак-ка-так!

— Нямаш си портал в главата, за това. Ала когато проимаш, то той е широко отворен и на върха му свети неонова табелка с надпис „ВХОД СВОБОДЕН“! Сякаш си някакво представление, и тварите почват да влитат!

Трак-ка-так!

— Почват да се борят за място в собственото ти съзнание, сякаш си парче салам, а когато едно от тях победи, то обзema тялото ти. Начупва го отвътре като съчка, сякаш те яде!

Джеръми се сдържа със зверски усилия да не изкреци.

— Гризка те, точно тъй, досущ мишка, и като е готово с прокопаването на каналите, се изсипва изцяло от онзи свят, прехвърля се цялото и тогава душата ти се сгърчва. Ръцете ти се изкривяват, очите ти се издуват като балони и се пръскат, хвърляйки черен сноп, краката ти се подгъват и обувките ти се разкъсват от подаващите се нокти *от собствената ти плът!* Устата ти зейва, като...

„Зейва?!”

— ... отвор на канал и оттам почват да си пробиват път стотици, хиляди зъби, разкъсващи венците и небцето ти *отвътре!* Косата ти се плъзга на мръсни, спълстени кичури, а ти продължаваш да живееш някъде там сред тази туптяща чужда плът, съвсем доскоро била твоя, и крешиш, и крешиш, сякаш си в ада.

Цялата кръв от лицето на Джеръми се бе спуснala в петите, устните му бяха сини, а около разширениите му очи се отбелязваха смъртно бледи кръгове.

— Та това е дъгата, за която мама ми разказваше. Пазете се от нея.

— Това? — попита Джеръми, сякаш не бе чул достатъчно.

— Мхм — изфъфли Дориан, дръпна си за последно и почна да изтръска пепелта в пепелник, закачен на стената. — Най-страшното ви го спестих, защото идва след залез, тогава...

— Момчета? — прошепна Сюзън, а гърлото ѝ хриптеше стиснато от ням ужас.

Дориан сви вежди и за първи път в погледа му се промъкна нещо зло. Сякаш да прекъснеш разказвача бе смъртна обида.

Джеръми подскочи от внезапния глас и като тръсна глава, се окопити. Онова, което Дориан му бе разказал, бе само приказка, нямаше от какво да се страхува.

— Момчета, погледнете през прозореца! — изхриптя от ужас Сюзън и посочи пръст към далечина — там, където влакът завиваше по тесен мост над висока клисура. Най-предните вагони бяха толкова далече, под достатъчно силен завой, че се виждаха ясно, а над тях, над тях...

Джеръми и Дориан се приближиха. Надникнаха в посоката, която Сюзън сочеше.

Джеръми зяпна и му идеше да закрещи, но това бе абсурдно, защото...

Само приказка, това бе само приказка...

Трак-ка-так!

... най-страшното идва...

Там беше дъгата. Голата и сухата, тази към другия свят. Сякаш потвърждаваше всяка една от думите на Дориан. Дъгата се бе разкрачила над влака и той минаваше под нея, купе след купе, вагон след вагон.

Дъгата ги прескачаše!

— Проклет да бъда! — заяви Дориан. — Проклет да бъда, това ще да е точно дъгата! Нея не бях виждал, поне не от толкова близо. А сега ще минем отдолу, дами и господа! И нямаме мърдане! — заяви и се засмя. — Мислете за хубави неща. Само туй може да ви спаси. Да ви предпази от портичката!

Този бе луд, несъмнено луд! Заяви Джеръми на ум, но думите му звучаха някак си глупави. Дали Дориан бе луд, дали *наистина бе луд*!?

Трак-ка-так!

— Това е само история, п-п-приказка, нали Дориан? Нали Дориан? Нали!? — почти истерично изпищя Сюзън.

— Естествено! — засмя се Дориан — Но другите не го знаят, защото най-страшното идва след залез!

— Какво като не го знаят? — попита Джеръми, все още изправен и зазяпан в дъгата, която всеки миг щеше да мине над тях.

— Ами това значи, че за тях е реално. — Дориан му намигна.

Трак-ка-так!

Най-страшното...

Само история, само приказка, на дърт кукуфелник...

Дъгата мина над тях и се загуби в далечината, след миг посечена от последните лъчи на слънцето се разпадна.

Нищо не се случи.

Трак-ка-так!

Влакът монотонно трополеше по релсите.

Трак-ка-так!

— Няма да се плашите — смигна им отсреща Дориан, отново потънал в седалката си.

— Но те, останалите, не знаят — промълви внезапно Сюзън.

— Точно така! Умно момиче си — кимна разказвачът и погледна часовника си.

— Добре, че е само приказка — въздъхна Джеръми и се върна на мястото си. — Но тази дъга наистина беше много естествена, като някакъв феномен.

Като портал към...

— ... ще трябва да проверя от какво се е получила... — Съзнанието му вече се откъсваше в мисли, къде и как да провери случилото се.

— Мхм — усмихна се Дориан.

Трак-ка-так!

Сюзън въздъхна.

Трак-ка-так!

Джеръми се изправи и се пресегна към багажните шкафчета за туристическата си раница.

Трак-ка-так!

Дориан вдигна собственото си куфарче, постави го на колене и го разтвори с тихо щракане.

Сюзън впери поглед в него.

Дориан й смигна.

Трак-ка-так!

Слънцето се скри в хоризонта. Последният му лъч, задържал се миг по-дълго от нормалното, приличаше на стълб светлина, възвисяващ се над империя, сякаш бе знак на надежда и спасение.

Сетне изгасна.

Най-страшно е след залез...

Трак-ка-так!

Дориан извади някаква книга от куфарчето.

Някой в предните вагони изпища неистово.

Трак-ка-так!

Сюзън и Джеръми впериха ужасени погледи нататък.

След първия писък се присъедини втори и трети, а скоро целия влак пищеше. Прозорците му се клатеха и сякаш съвсем скоро металните структури щяха да се пръснат от звуците.

Сетне настана тишина.

(трак-ка-так)

Джеръми чуваше сърцето си, чуваше сърцето на Сюзън. Толкова силно биеше.

(трак-ка-так)

— Да започваме! — смигна им разказвачът за трети пореден път.

(трак-ка-так)

МРАК

Дориан скокна, стрелна ръка и пъхна книгата в Джеръми.

— Това, приятелю, е нещо, което ще разтваряш само когато аз ти кажа... и гледай винаги да се зачиташ в споменатата от мен страница. Защот' вътре ще видиш неща не много за твоя разум, ала вас двамата ви харесах от пръв поглед, та затуй ви спасих и ви разказах приказката.

Джеръми премига, сякаш му говореха на марсиански. Сетне изтръпналите му от страх пръсти започнаха да усещат грубата корица на книгата, която току-що бе получил.

— А нали ви казах, за вас е приказка, 'щот я знаете. Ала за останалите е реалност. А ти, скъпа — обърна се Дориан към Сюзън — гледай да следваш пътно съпруга си.

Тя вдигна ръка, за да го поправи. Да му обясни, че макар много да обичаше Джеръми, те двамата не бяха съпрузи, ала само след миг осъзна, колко абсурдна щеше да е реакцията й, предвид обстоятелствата.

След още миг се сепна. Разбра, че всяка дума, излезнала от устата на разказвача, моментално се превръщаше в истина. За кратките двайсетина минути, от когато го познаваше, той си бе изградил авторитет на полубожество пред тях.

Стана дума за дъгата, и тя се появи.

Сега казваше, че Джеръми й е съпруг и тя бе съгласна с това. По никакъв странен начин усещаше, че Джеръми дори подкрепя това.

Трак-ка-так!

Дориан намигна (изглеждаше толкова естествено, макар да го правеше твърде често, но сякаш бе успокоително потупване и за

двамината) и скокна към вратата на купето, плъзна я настрани и излезе в тесния коридор. Изправи се напълно (така изглеждаше още по-висок), отметна кичур от немирната коса от челото си и се ослуша.

Джеръми затаи дъх, Сюзън го последва и се заслуша в далечината.

Трак-ка-так!

Освен влаковото трополене, пискация и тропащ по прозорците вятър нищо друго не се чуваше. Това бе първоначално.

Най-страшното е след залез...

Те се слушаха именно за това, за...

... *най-страшното...*

... и го доловиха. Беше хлип. Детско хлипане от съседното купе, а над него се извисяваше гълченето на нещо ужасно противно. По кожата на Джеръми пробягаха тръпки. В ума му изскочи черна прегърбена фигура, с мазно тяло, съставено сякаш от нахвърляни талази слуз един връз друг. И сред всичкото това — много зъби... навсякъде...

Дориан вдигна ръка.

„Не, моля те, само натам не!“ — възклика на ум Джеръми, ала разказвачът насочи пръст именно в кошмарната посока.

„Тръгваме“, говореше тялото му и наистина след миг той пристъпи. Веднъж, два пъти и се бе озовал пред следващото купе. Прикриваше се зад завесата. Сюзън и Джеръми го последваха моментално, като сенки.

Дориан се наведе и надникна в купето.

— 168! — възклика той.

— Какво?! — повдигна вежда Джеръми, сякаш някой му бе забил шамар без причина.

— 168! — изсъска ядосано Дориан. — Книгата, глупако, книгата, отваряй я на страниците, които задам.

„Задам?!“

Джеръми бързо се подчини и пръстите му намериха страницата почти моментално. Сюзън надникна над рамото на съпруга си (приятеля си) и видя две рисунки и една дума.

— Тук пише „Дългуча“! — възклика на глас Джеръми.

— Знам какво пише, картините отдолу — какви са? — попита разказвачът. Гълчавенето в купето се усилиаше, а детският хлип се бе

превърнал в рев, дори клонеше към истеричен писък.

— Картините са две. Катинар и някакво въженце.

— Точно тъй беше! Катанеца на мама и стария канап на дядо!

„Катанец и канап?!“

Разказвачът бръкна в джобовете си и извади именно катинар и тънка дълга връв. С ловки движения бързите му пръсти (за първи път Джеръми, забеляза изящество в тях) завързаха канапа около катинара, направи фльонга и го стегна здраво, помогна си със зъби (които бяха учудващо бели!) и се захили. Огледа изобретението си, което приличаше на злополучна детска игра, преливаща от огромно въображение.

— Сега искам да не се отделяте от мен дори и за парченце от секундата.

„Парченце от секундата?!!!“

— Ще влезна в купето и трябва да видите всичко, което правя с абсолютна точност. Ясно?

Сюзън и Джеръми закимаха енергично. Гълчавенето се превръщаше в хрущищи звуци, детският плач — в истеричен писък, продиращ небесата, а влакът

Трак-ка-так!

се търкаляше по сякаш безкрайните релси.

Дориан пусна катинара да се увеси на канапа, който стискаше до побеляване на кокалчетата, и с другата ръка отвори рязко вратата. По законите на Мърфи тя заяде на половината път и това забави разказвача, убивайки ефекта на изненадата напълно. Съществото отвътре обръна острата си глава с потънали в черепа ситни черни очички и изхвърли порой от слюнки, когато изръмжа към Дориан.

Разказвачът отвори напълно вратата и без много да му мисли, вдигна канапа и игриво поклати катинара на върха му.

Съществото се вцепени.

Зад Дориан Сюзън и Джеръми имаха чувството, че ще потънат в земята. Ужасът и усещането за нереалност ги сковаваше като статуи, защото това същество, тази твар, покрита с косми и останки от човешки дрехи, това зъбато, уродливо същество, толкова високо, че се прегърбваше, за да не ОПИРА в тавана! Това бе просто, абсолютно недопустимо, невъзможно!

То, това, тварта, учудено зяпаше катанеца, който се поклащаше игриво. В очите му блестеше никаква палава нотка, почти, като у котарак. Но зъбите му, дълги колкото цяла длан, определено не можеха да се сравнят с домашно животно или да се приближат до нещо игриво.

— Искаш ли да ти го дам? — запита Дориан.

Разказвачът питаше животното!

То откъсна хипнотизирания си поглед от катинара и зяпна Дориан. Очите му къкряха в заслепяващо зарево. Ако човек се загледаше в самия им център, рискуваше да се прости със зрението си.

Тварта се приведе още повече и замахна с един от удивително дългите си крайници. Дориан отскочи назад, бутайки Сюзън и Джеръми. Ръката на чудовището разсече въздуха и загуби инерцията си в стената, която раздроби с оглушително скърцане и срутиране. Багажните шкафчета се откъртиха от поставките си и провиснаха на една страна. Прозорецът се пръсна от напрежението и безброй стъкълца хвръкнаха в обширните поля навън, сега покрити със сивата сянка на идващата нощ.

Съществото, сякаш не усетило нищо от щетите, които бе причинило, моментално замахна и с втората си ръка, която сякаш притежаваше още по-огромни нокти.

Дориан осъзна, че няма накъде да се отдръпва, а ако скочеше настани, щеше да постави в непосредствена опасност Сюзън и Джеръми. Изход нямаше. Дилемата бе невъзможна за решаване, не и за няколкото стотни от секундата, които притежаваше.

Трак-ка-так!

Щрак!

Мигом светлините из влака светнаха. Създанието се стресна. Дългучка приклекна и вдигна ръце върху очите си, пазейки се от светлината. Сякаш му трябваха няколко минути, за да свикне.

Ала на Дориан му трябваха две секунди, за да се окопити. Бързо присви пестник около връвта. Пристъпи и замахна с катинара към съществото. Катанеца се бе превърнал в оръжие. Масивното парче метал се впи в черепа на тварта и, като на забавен кадър, започна да го огъва все по-навътре. След миг като че ли щеше да го пръсне, но вместо това създанието се разпилия на пясък, който потече из цялото купе.

Дориан кимна доволно, прибра катинара в джоба си. Усети го като успокояваща тежест.

— Дотук добре! — възкликна той.

Най-страшното...

— Какво, дявол го взел, беше това?! — изрева Джеръми. — Всъщност, да не би да беше никакъв дявол!?

Сюзън си помисли, че въпросът му звучеше повече от глупаво и се усмихна. Усети как я напушва смях, но не знаеше дали е истеричен или искрен. Знаеше, че го има и ако не го изпусне, ще стане пострашно...

— Мда, нещо такова... — отвърна внезапно Дориан и Сюзън усети как смехът я напуска, а страх вледенява жилите. — Наистина не съм се замислял, знам, че ги има и трябва да съм там, където те идват.

— Ти си ловец! — чу се тихо гласче пропито от страх и сълзи зад разказвача. Той се извърна мигом и съзря момиченце в широка рокля, със съдран край и накъсан чорапогащник, едната й обувница също бе оръфана, но самата тя не изглеждаше ранена. На челото й се забелязваше охлузване, прикрито в момента от падналата й отгоре кестенява клечеста коса. Не бе на повече от десет годинки, в ръце държеше мече с откъсната ръчичка, очите й бяха огромни и наситено сини, като блестящ тюркоаз. Изглеждаха огромни, а сълзите в тях сякаш увеличаваха размерите им.

— Мда, наистина съм ловец — кимна Дориан. — Учуден съм, че малко красиво момиченце като теб знае за ловците.

— Гледам много телевизия — прошепна тъжно момичето. Срита с краче малко от пясъка на земята. — Господин ловец, тук имаше едно чудовище...

„Чудо-ВИЩЕ!“ — кресна изведенъж умът на Джеръми.

— ... то изяде тате... а вие го изгонихте... можете ли да върнете тате?

Дориан погледна пясъка, в който детето риеше кръгче и се почувства доста безпомощен. Как можеше да обясни, че чудовището бе именно баща й, пясъкът в краката й бе баща й... Как можеше да й каже, че не, не може да го върне?

— Аз... — започна, но стигна дотам. — Аз... — опита се наново, но явно това бе един от редките случаи, в които разказвачът нямаше думи.

Сюзън първа забеляза това и прилекна пред момиченцето.

— Как се казваш, красавице? — попита я и махна нежно кичур коса от лицето ѝ.

— Емили — прошепна тя и погледна Сюзън. — Ти също си красива — каза внезапно и Сюзън се изчерви.

Джеръми се почувства много доволен от комплиманта, макар и да бе от момиченце. Съпругата му бе красива. Това го радваше. Радваше го и фактът, че останалите го забелязват...

Влакът се разтресе от ревове.

Дориан се обърна. Погледът му мрачно погълна коридора. Излезе от купето и огледа двата края на коридора.

— Хайде! — подкани ги с ръка. — Нямаме никакво време. Чака ни цял влак за очистване.

Джеръми отиде до момиченцето и му каза:

— Ще ми позволиш ли да те гушна? Така ще си в безопасност.

— Тате ми е казвал да не говоря с непознати, а вече наруших това правило...

— Ще намерим и баща ти. — Намигна ѝ.

— Обещаваш ли? — попита, а в гласа ѝ се усещаше толкова сладка наивност.

— Мхм — кимна той.

Емили кимна и се приближи, гушна го през врата и той я хвана през кръста с ръка, сетне се изправиха и със Сюзън последваха Дориан, който вече бе в края на вагона и се оглеждаше постоянно.

Бързо го догонаха и Джеръми го попита:

— Какво става? Нещо нередно.

— Може да се каже... мисля, че имаме Сенчест.

— Какво имаме?

— Същество, което наричаме сенчест, защото се крие и придвижва в сенките.

— В сенките?

— Да, в сенките! — изпуфтя недоволно Дориан. — Не разбираш ли? Не схвана ли вече? В целия свят има такива пролуки между световете и много невинни стават техни жертви. Пътувам и ги спирам, доколкото мога.

— Значи, всъщност не си разказвач? — повдигна въпросително вежда.

— Не съм казвал такова нещо, може би е хубаво да знаеш, че никога не лъжа.

Джеръми кимна.

— Книгата е в теб нали? — попита го Дориан.

— Да.

— В нея е всичко, научено от родословието на Ловците, за порталите и съществата, които изкачат от там. Понякога се появява някое ново, и Ловецът е длъжен да запише всичко, което узнае за него. Всяко едно от съществата умира от различни неща. Дългучът в купето по-рано е много силен, но лесно умира. Нужно е само да скрепиш катанец и коноп и всичко е готово, удряш го по главата и той се разпилява.

— А другите същества... — полюбопитства Джеръми.

— Търпение. Има време за всичко! — вдигна ръка Дориан. — Лакомниците се задавят и умирят.

Разказвачът, без да казва нищо повече, се шмугна в участъка между двата вагона и изтича в следващия. Джеръми, Сюзън, а вече и малката Емили, го последваха.

Вървяха не повече от петнайсет метра, когато нещо профуча покрай тях. Приличаше на силно течение, но всички осъзнаха, че е нещо.

Сенчест!

Трак-ка-так!

Със сигурност бе сенчест — нищо повече, нищо по-малко. Джеръми сякаш бе развел за минути усет към тези неща. Още поплашишо бе, че му харесваше, колкото и страшни да бяха гадините, които щеше да види, това му харесваше!

— Дръжте се към осветени места и няма как Сенчестия да ви хване! — предупреди ги Дориан.

— А собствените ни сенки? — попита Сюзън.

— Дръжте ги възможно най-далеч от сенките на останалите предмети. Знам, че е трудно, но се опитайте. Джеръми, би ли отворил на страница 112?

— Да, разбира се — кимна мъжът, като с една ръка отвори книгата и започна да търси страницата. Съвсем скоро я зърна и там прочете „Сенчест“. Отдолу имаше три рисунки. — Халка, Буркан и Пясък!

— Значи това са компонентите за унищожаването на Сенчест — кимна Дориан и продължи напред. — Не трябва да спираме на място, ставаме много уловими — обясни. — Постоянно се движете, каквото и да става. Откъде може да намерим тези три неща?

— Аз имам пяськ — обади се момиченцето и вдигна главичка. Изпъна ръка и подаде меченцето си. И наистина, от откъснатия крак потекоха песъчинки. — Напълних го, за да покажа на тате, че наистина има чудовища в килера. Все ми казва, че това са измислици, но аз съм виждала...

— Знам, малката — кимна благодарно Дориан и пое мечето. — И наистина, килероконджулите са много неприятни, но те много лесно се прогонват. Като видиш такъв, си мислиш за най-яркия и топъл ден, който помниш и те бягат. А ако това ти е трудно, слагай дървено кубче пред килера. Страх ги е от кубчета — погледна Джеръми и сви рамене. — Не знам защо имат страх от дървени кубчета. Сигур, нещо вродено, тъй, ще да е...

— Добре. Пяськ, добре — заяви Сюзън, докато се прехвърляха в поредния вагон. — А буркан и халка!?

— Аз мога да помогна с буркана и халката...

— Моля? — повдигна вежда Сюзън — Как така с халката?

— Виж, скъпа... аз от много време... но...

— Той желае да ти поиска ръката, но все не събира смелост. Мисли си, че ти ще си против и че е много рано — изтърси напълно неочеквано Дориан.

— Това истина ли е, Джеръми?

— Ами в общи линии, да... — измънка той и извади пръстен от джоба си. Не бе в кутийка, нито изглеждаше особено скъп, но си личеше, че е пропит с нечия любов.

— О, Джеръми! — възклика Сюзън — Да, да, естествено, че...

— Обявявам ви за мъж и жена! — възклика Дориан и се обрна да вземе Емили от Джеръми. — А сега целунете булката и по-бързо, защото тичаме за живота си.

Сюзън първа се окопити взе пръстена от Джеръми, целуна го страстно и връчи халката на Дориан.

— Дотук, хубаво! Унищожихме Дългуч, спасихме дете, оженихме двама влюбени, а сега да победим един Сенчест и още цял влак, тъпкан с демони и всичко ще е прекрасно.

— Усещам някаква ирония в думите ти — осмели се да подхвърли Джеръми.

— А не, просто съм романтик по душа — заяви той и хукна напред. Сюзън и Джеръми се спогледаха, свиха рамене и го последваха.

— Вече ви казах — викна им той. — Най-важно е да се придържате към светлите участъци.

В същия миг светлините — всички лампи и крушки — премигаха и изгаснаха.

Настана пълен мрак. Мрак, в който нещо се раздвижи изключително бързо.

Най-страшно е след залез...

— О-о-о! — възклика Дориан. — Признавам си, че това изобщо не го очаквах.

— Какво?! — попита истерично Джеръми — Какво?!

— Срязали са захранването на цялата светлина във влака! Това не го правят често. Вярно, че мразят светлина, но не знаех, че са поумнели толкоз.

— Ами Сенчестия? — обади се Сюзън и стисна в тъмнината ръката на съпруга си.

— Не знам — дочу се гласът на разказвача. — Досега не ми се е налагало да се бия с такъв. Нито на светло, нито на тъмно. Впрочем, Джеръми каза, че можеш да ни помогнеш с бурканът...

— Да, но се сетих, че е в раницата ми, а тя — в купето...

— Забравѝ, няма да се връщаме — отсече Дориан. — По-скоро трябва да продължим, да вървим напред чак до локомотива. Там със сигурност ще има светлина, от аварийното захранване. Но дотогава имаме четиридесет вагона, пълни с най-различни твари... Всяка, от които сигурно изисква различни методи за унищожение...

— И все пак, откъде ще намерим буркан? — попита Сюзън в тъмнината.

Нещото се раздвижи втори път.

— Не знам, но то сякаш разбира, че говорим за него — уплашено прошепна Джеръми и стисна ръката на съпругата си.

— Наистина, стига толкоз приказки. Хабим думи напразно, а Сенчестия ни дебне, както котка дебне мишка. Бързо след мен, тичайте

каквото и да стане! Вдигайте си високо краката. Не ви се иска да се спънете, веднъж затичаме ли се.

Джеръми и Сюзън кимнаха едновременно.

Разказвачът се завъртя на пети. Притисна детето в ръцете си още по-силно и като спринтьор, леко наведен напред, се затича с всички сили, като спираше само за да отваря вратите между вагоните.

Трак-ка-так!

Влакът си тракаше. Четиримата прелитаха през всяко едно купе. Често с периферно зрение, Джеръми долавяше силуетите на изкривени фигури, а това го караше да се затича още по-силно. Тварите бяха в повечето случаи хуманоидни. С издължени крайници и гротескно извити челюсти, ала понякога бяха невъобразими. Пипала, вендузи, мазни дълги пръсти или безбройни чифтове щипки и усти по протежение на цялото тяло...

Това виждаше с периферно зрение. Това успяваше даолови едва, докато тичаше и нямаше време дори да си поеме дъх, а най-сериозната му грижа бе Сюзън да не се спъне. Защото не искаше да я губи. В никакъв случай. Нямаше да го понесе.

„Демони?!“

Май така ги бе нарекъл Дориан. Твари от друго измерение.

Трак-ка-так!

„Защото най-страшно е след залез.“

Звучеше като детска приказка. Ала сега, когато нямаше никаква светлина, освен рядкото блещукане на плам отвъд прелитация влак, всяка детска приказка бе плашеща. Всяка.

Виждаше едва с периферно зрение.

А какво ли всъщност ги гонеше и присъединяваше към трополящата маса от потни люспести тела? Как изглеждаха, какво бяха те!?

Любопитството му за миг надви здравия разум.

Това бе достатъчно, защото адреналинът, биещ във вените му, го превръщаше в напълно инстинктивна машина, а сега инстинктът се предаде пред любопитството, а то от своя страна го накара да се извърне за миг. Колкото да хвърли един поглед. Кога друг път щеше да види нещо такова?!

И наистина, след като ГО видя, му се прииска да не се беше обръщал.

Беше видял Сенчестия! О, да, и още как. Беше изроден, буквално раздърпана човешка фигура със сива кожа и огромни челюсти — същински кошмар. Беше усетил и злото, което се лееше от сенките, които дори сега ги обгръщаха. Ала това, което ги преследваше, не би могло да излезе наяве дори и от изкривения разум на най-побъркания човек. Защото все щеше да си остава фантазия и представа, а това тук бе реално.

Десетки, стотици, буквално хиляди нокти се протягаха от покрити с миазми и рани ръце, а самите крайници изскачаха от плътна черна стена, туптяща и ревяща. Плът, която лъщеше и абсолютно невъзможно се опитваше да докаже, че е жива, ала колкото и да се насилива човек, можеше единствено да проумее това, че го преследва същински кошмар, не и нещо разумно.

Тварите запълваха всеки милиметър от коридора и се въргаляха към тях, досущ наплив от мръсна вода в тесен канал.

Джеръми се спъна.

Краката му се преплетоха, мигом загубили всяка воля да продължат своя бяг.

Оттук нататък помнеше малко.

Със сигурност бе изкрешял, и то не като възрастен мъж, който никога не бе спал на светната лампа — дори като дете — и никога не бе се страхувал от торбалан под леглото, мъж, който бе достатъчно голям да изхранва и себе си, и семейство, изпища досущ, като малко детенце. Дете, на което сякаш бяха прегазили крака и нямаха намерение да махнат двутонния автомобил от него. Като детенце, видяло чудовище от плът и кръв или по-скоро от черен смок и лигава ципа в килера.

Изпища и изобщо не го интересуваше как е звучал.

Някакви ръце се върнаха за него и за миг започна да се дърпа от ужас, че съществата са го уловили и го придръпват към жужащите зъби и усти, които мляскаха, тракаха и изпускаха зловонията си.

Ала след миг разбра, че това са Сюзън и Дориан, които го изправят. После бяха хукнали отново напред. Нямаше как инак да бъде. Имаше бели петна в паметта, сякаш искаше да изтрие случилото се, но гумичката на разума е събрала в заличаването и е елиминирала няколкото секунди след това.

Сега четириимата бяха в локомотива. Джеръми и Сюзън лежаха върху вратата, по чиято обратна страна драскаха нокти и жужаха разкривени гласове.

Божичко, можеше да се закълне, че някои казват цели смислени думи.

— ... пускхнете ниииииии...

— ... Прохсто да хви хвияяяя... И похълна...

— Те говорят ли? — попита Джеръми. Дориан се обърна към него и го изгледа с повдигната вежда.

— Виждам, лицето ти е кат' тебешир. Явно се стресна в коридора, ама аз ви казвах, недейте да се обръщате, но ти не! Любопитко! Нищо, и това е качество.

— Дориан, те говореха ли!?

Трак-ка-так!

— Да, говореха. Но това не интересува никой от нас...

— Та те са хора! И още са разумни! — Джеръми почти викаше. Истерията си бе пробила път в ума му.

— Мъкни, глупако, те веч' не са хора и нивга повече няма да бъдат! Разбери го! — кресна му в лицето.

Разказвачът избърса капките пот от челото си и се огледа. Очите му шареха палаво, нещо в тях просветваше предизвикателно, сякаш не береше страх от съществата, а по-скоро желаеше да се изправи срещу тях.

Сюзън също огледа помещението. Никога не бе виждала локомотив, ала беше почти като на филм. Десетки ръчки, стотици бутони, два прозореца отстрани, които сега стояха отворени. Едно грамадно предно стъкло, през което видя носа на влака. Беше доста висок и закриваше гледката отвън, ала въпреки това успя даолови светлинките на приближаващия се град.

— Къде е машиниста? — попита тя.

— Влакът отдавана няма нужда от такъв — трескаво обясни Дориан.

— Защо?

— Защото или върви на автопилот, в което не ми се вярва, или нещо друго го движи!

Сюзън беше придобила добра представа какво можеше да е това „друго“ и определено не желаеше детайли.

— Е, сега какво ще правим? — попита Джеръми, а вратата зад гърба му внезапно утихна.

— Нещо нередно става — заяви Дориан, сякаш коментираше мач по снукър и с два пръста потърка брадичката си.

— О, да, определено нещо нередно ще да става, щом това зад нас може да бъде толкова тихо... — съгласи се Джеръми с буйно кимане.

— Впрочем, Дориан, колко умни казваш, че са те?

— Зависи!

— От какво? — повдигна въпросително вежда.

— От хората, които са били — сви простишко вежда разказвачът.

— Оу! — възклика Сюзън и се поотпусна на вратата. Студената пот на гърба ѝ вече засъхваше. Усещаше фланелката си ледена.

— Вижте, буркан! — възклика внезапно Емили и с кратки клатушкащи се крачки, толкова характерни за малките дечица се доближи. В ръчичките си държеше огромен буркан.

— Къде го намери, слънчице? — попита Дориан.

— Там! — възклика тя и посочи и с двете си ръце към една ниша под ръчките и бутоните в локомотива.

— Страхотно! — възклика Джеръми. — Сега ще се отървем от Сенчестия. Ами безкрайно многото други твари, които са все още някъде навън и дори сигурно не са описани в книгата ти? — Размаха тежкото томче с твърди корици.

Трак-ка-так!

— Все още е тихо — заяви Емили и връчи бурканта на Дориан.

Трак-ка-так!

— Не се беспокой Джеръми, не знам точно колко ще унищожи бурканът. Ако имаме късмет, може би дори всички...

— Това звуци глупаво. Нали за всяко същество си имаше различно оръжие...

— Понякога правилата могат да се нарушават... — тихичко измънка разказвачът, докато внимателно изсипваше песъчинките в бурканта, сетне добави пръстена, врътна капака бавно и вдигна блъскащ поглед към двамината на вратата.

Люшкащата се лампа над главата му, която единствена светеше в целия влак, сякаш затъмняваше света още повече, вместо да хвърли светлик върху него.

Нощта навън летеше, а луната се блещеше смъртно бяла.

Трак-ка-так!

Влакът си потропваше плавно, докато постепенно започваше да навлиза в града.

„Какво ще стане, ако в цивилизования свят се изсипят подобни неща?“, помисли си Джеръми и го побиха ледени тръпки.

Сюзън гледаше света през прозорците, но не виждаше нищо, освен сенки.

Ала от тези сенки се протегнаха длани. Разкривени и покрити с болка.

За това бяха утихнали, за да ги издебнат и нападнат в гръб! Бяха се изкачили по покрива и локомотива, та чак до тях! Скочи като в сън към прозорците и затвори първия с хлопване.

Най-страшно става след залез.

При втория прозорец едно от съществата вече беше почнало да пъха пръстите си и при хлопването се откъснаха със звучно „Пльок!“ Строполиха се на земята и Сюзън ги загледа там в същински детински захлас.

Просто детски приказки.

Заедно с писъка на съществото отвън, като навързани всички твари започнаха да пищят и реват, тропайки по стъклата на локомотива, накачили се по покривите и пробивайки дупки в тавана. Едно пипало плесна по метална покрива над главата на Дориан, проби го със сантиметър и едва не му отнесе половината лице.

И въпреки това, разказвачът остана на място, дори се ядоса, вдигна поглед нагоре и изсъска нещо на латински.

Джеръми можеше да се закълне, че е латински, също като проклето заклинание!

Но какво от това? Вече бе видял съживени и въплътени кошмари, какво бе никакво латинско заклинание?

Афектирано от чуждоезичните думи, съществото на тавана отскочи нанякъде и пипалото му изчезна в мрака.

Сетне Дориан вдигна бурканата с пясък високо във въздуха и с могъщ замах го раздроби в земята.

Трак-ка-так!

Става страшно след...

Просто детска приказка...

Дъгата, дъгата пищеше!

Ярък облак изпълни локомотива, разби вратата и се понесе из влака, вагон след вагон, купе след купе. Всичко светна досущ тиквен фенер и изпълни нощта с дневен плам. Лъчи блеснаха на метър от всеки отвор, освети кошмара на накачулилите се отгоре същества. Те се разтопиха в мрачни петна и скоро всичко бе само спомен.

Трак-ка-так!

Влакът продължаваше.

Дориан се изправи. Изтупа палтото си от няколко песъчинки и помогна на Емили също да се изправи. Увери се, че Джеръми и Сюзън също са добре.

Сетне се усмихна и им рече.

— Това бурканче било по-силно, отколкото смятахме, а?

— Няма никаква логика в това! — възклика Джеръми, докато оглеждаше вагоните отвъд вратата на локомотива. — Нали уж едно оръжие служи за убиването на едно нещо?

— Това дори аз не мога да обясня — захили се още повече разказвачът. — Ала важно е, че сме живи и че хората ще спят спокойно в един от любимите ми градове...

Погледнат отстрани, влакът се носеше спокойно.

— Мисля, че трябва да благодарим, че избра точно нас да спасиш — обади се Сюзън...

Наистина беше много спокоен, всеки би се заблудил.

— О, момиче златно! — възклика Дориан. — Помни, вие се спасихте сами. И сега не ви звуци логично, но един ден може и да разберете. — Сетне намигна.

Влакът подскочи.

Трак-ка-так!

Колелата му в най-крайните купета се завъртяха в празния въздух, правейки безсмислени обороти. Сетне се стовариха върху релсите, един се откъсна, шумно, пищейки със звука на накъсан метал. Подскочи назад и се завъртя като бирена кутийка. Нещо изригна изпод релсите. Нещо огромно и черно. Толкова огромно, че се протегна към небесата, без изобщо да се интересува от отдалечаващия се влак, а сетне се огледа с ями вместо очи, пълни с бяс. И видя отдалечаващите се вагони и виещия локомотив.

Изпъна ръце и като черно петно се изстреля и залепи за най-крайния вагон. Изкачи се отгоре и забивайки крайниците си, досущ

игли, започна да се придвижва напред.

— Какво е това? — попита чак в другия край Джеръми.

— Синко, това е най-страницата вечер в живота ми — похвали им се Дориан. — А относно въпроса ти, дяволът да ме вземе и цял да ме изяде, ако мога да дам отговор, но предполагам, че някой или нещо ми е много ядосано!

Звуките от далечината започнаха да се приближават с плашеща скорост. Нещо сякаш *тичаше* по влака...

... точно като в детска приказка...

Ала тичането му разкъсваше метал, откъсваше цели редици вагони и се носеше право към тях. Нямаше към какво друго да се приближава, нали? Нещо ги искаше!

Трак-ка-так!

Ала тактът на мотрисата напълно се наруши.

Градът започна да се събужда.

Крайни къщи светваха в нощния мрак и ядно се чуха възгласи против патърдията на влака, но докато излязат навън, хората можеха да видят единствено разхвърляни шрапнели и отдалечаващия се пламтящ кошмар във вътрешността на града.

Джеръми притисна Сюзън и Емили към себе си. Застана до Дориан и наведе глава, целувайки съпругата си по прекрасните коси, които бе галил толкова много безброй пъти, а ужасът, който трещеше в далечината, бе само на крачка от тях.

Дориан, се приближи към тримата сгущени и им се усмихна, сякаш изобщо нищо лошо нямаше да се случи.

— Беше ми приятно, че се запознах с теб, Дориан — каза му Джеръми, без да вдига глава.

— О, и на мен ми бе приятно, синко. Просто ми се щеше да се развият другояче нещата, нал' тъй?

„*Другояче? Нал' тъй? Това си бе просто Дориан! Нал' тъй?!*“

— Джеръми се засмя на мисълта си.

Съществото издрънча върху покрива на локомотива. Отстрани изглеждаше досущ като гигантски бръмбар, яхнал прашинка.

То протегна мастиленочерните си ръце и захвани покрива в двата му края, проби дупки със собствените си пръсти и го изтръгна нагоре, захвърляйки го някъде в далечината подобно на счупена дъска.

Главата му се изкриви до положение, в което бе застанала само на половин метър над четирите сгушени фигури, чакащи смъртта си. В плоското му лице от нищото се разцепи нишка, която се разшири и скоро образува уста. От там изникнаха разкривени зъби. Очите му се разтвориха до размерите на капаци за кофи. И когато пулсиращата му плът сбра сили за удар, то не можа да го направи.

Трак-ка-так!

Нешо грандиозно го спираше. Нешо много по-силно от него!

А враг нямаше! Нямаше какво да го спре, нямаше равно на него същество тук, сред тези малки сгушени насекоми.

То замахна втори път, но ръцете му спряха на средата на пътя си и не можаха да размажат бублечките в локомотива.

Замахна трети, четвърти, пети, шести, седми, осми...

Път, след път, след път...

Сякаш замахваше цяла вечност.

Ала не можеше да удари. Опита се да бълска по локомотива, но пак не успя.

А сгущените същества долу само чакаха. Смирени и тихи, без дори да викат, а то не можеше да ги убие.

Лудостта в съзнанието му се разлюти, очите му почнаха да се разширят още повече, скоро покриваха цялото му лице като мастилени мехури. Ръцете му се разтекоха навсякъде, тялото му започна да се издубва и свива в последователен синхрон и съвсем скоро изчезна в ехото на собствения си писък.

Локомотивът, почти на парчета, постепенно забави и се спря напълно. Останалата част на влака бе разкъсана в продължение на километри по протежение на релсите.

Дориан пръв си отвори очите, за да посрещне първите лъчи на изгрева.

Вече нямаше тракане.

Не и влаково. Сега полята се огряваха в златно и той не искаше да заменя тази гледка за нищо на света. А за предългия си живот бе видял много. И пак изгревите бяха най-красивото.

Джеръми също вдигна поглед и с пресъхнали устни попита:

— Мъртви ли сме? — Очите му издаваха безкрайна умора.

— Не, синко, не.

— Но какво стана, онова... нещо... то, къде е...

— Нали ти казах, момче, това е най-стрannата вечер в живота ми.
— Значи дори ти не знаеш?

Дориан не отговори. Отвори вратата на локомотива и тя се строполи немощна и разнебитена в прахта долу. Разказвачът скочи в ширналото се поле — сигурно последното, преди да навлязат в града. Сетне започна да крачи навътре.

Джеръми пусна Сюзън и Емили, които също почваха да се отърсват от ужаса.

— Хей, Дориан! — викна подир него мъжа. — Хей, изчакай.

Ала той не чакаше, имаше работа за вършене.

— Какво става? Къде тръгваш!?

— Пази книгата! — отвърна му Дориан и напълно се загуби в двуметровите житни класове.

Джеръми се обърна на пръсти и в ъгъла на пода лежеше книгата, незасегната от нищо. Отиде дотам и я взе, сетне я притисна с една ръка към гърдите си, а с другата отново прегърна Сюзън и Емили. Момиченцето хлипаше.

Разказвачът вървеше през полето с бързи уверени крачки и си мислеше. Мислеше си за това, което не им бе казал, и то с право, това, което всъщност бе основата.

Всички тези същества бяха хора. Дори и като демони, пак бяха хора.

Заштото дъгата не отваряше никакъв портал към друг свят, освен този, който е в главите им.

Този, който крие всичко лошо и зло, измислено или извършено някога от тях. И точно тази злоба ги превръщаше в тези неща...

В тези извращения на човешката душа.

Заштото повечето хора бяха зли... и щяха да бъдат...

И това, което единствено можеше да ги спаси, бе искрената и независима любов.

Любов и жертвоготовност, които бяха ги спасили тази нощ.

Които бяха спрели онова същество да ги смаже и унищожи.

Любов, която се бе пренесла в пръстена в буркана и го бе превърнала в универсален взрив, който прочисти всичко.

Дориан бе доволен от наследниците на титлата „Разказвач“. Тези двамата, та дори и момиченцето Емили, можеха да бъдат много силни заедно, а книгата постепенно щеше да ги научи.

Сега той трябваше да продължи пътя си и да предотвратява и унищожава децата на Дъгата навсякъде из света.

Поне докато наследниците му не се обучат достатъчно добре.

Но дори той бе научил нещо ново тази нощ.

Няма нищо по-силно от това да обичаш и да бъдеш обичан в замяна. Нал' тъй?

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ БИРА, МАГИИ И ПЪРЖЕНА ЦАЦА

Благодарности на Бранко, който успя да ме убеди, че „Зелената котка“ все пак трябва да се появи и в София :)

„Зелената котка“ пак се беше материализирала на най-стрнното от всички странни места. Наистина, понякога не можех да схвата къде е логиката. Така или иначе кръчмата бе видна само за посветените, които знаеха за нейното съществуване. Тези, които просто се досещаха или подозираха за него, не можеше да я открият, камо ли да влязат в нея, та ако ще и Деветте Руни на Запада да им помогаха. Следователно можеше да се очаква, че евентуално ще се появи на някое по-централно място, та да не трябва да ходиш стотици километри като изоглавен хобит, за да изпиеш едно пие на спокойствие. Е да, ама не. Когато моят добър приятел Михаил Антонов ми разказа за пръв път за „Зелената котка“ и ме покани някоя вечер да седнем на сладка приказка в нея, спомена, че най-вероятно софийското й превъплъщение ще е някъде по центъра — може би на „Дондуков“ или на „Витошка“. Вчера обаче, когато ми звънна, за да каже, че са ме одобрили и че вече официално имам достъп до кръчмата, от който и свят да вляза, небрежно подхвърли, че гадното нещо се е материализирало по средата на Западен парк, ама нямало страшно, дотам имало метро, после се вървяло само два-три километра, след което затвори.

Именно затова сега вървях вече час, лутайки се из безкрайните алеи на парка, издирвайки „Зелената котка“ и проклиняйки тъпата логика на транспространствените конфигурации. Вече бях започнал да губя надежда и мисълта да се върна в родния „Младост 4“, за да прекарам нощта в битов алкохолизъм, както обикновено, когато най-накрая почувствах онова странно усещане, което Мишо ми беше описал — сякаш въздухът се сгъсти около мен, всяка следваща крачка

се удаваше с все по-голямо усилие, контурите на дърветата наоколо се размазаха, все едно очилата ми за астигматизъм изведнъж бяха спрели да действат... След няколко мига преминах през защитното було на „Зелената котка“ и се озовах лице в лице с нея.

Кръчмата бе точно такава, каквато си я представях по разказите на Михаил. Не твърде огромна, уютно изглеждаща, изградена от цели дървени трупи, с массивна дъбова врата, покрита с всякакви видове руни, с малки прозорчета, от които струеше мека, по домашному топла светлина.

Натиснах тежката бронзова дръжка на вратата и влязох. За миг изгубих реална представа къде се намирам, тъй като пред очите ми избухна взрив от цветове, емоции и разговори. Пъстроцветните плащове на елфите, аленочервените наметала на вампирите, грубите зелени куртки на джуджетата, бледорозовите ефирни одеяния на сукубите... всичко се сливаше в една омагьосваща и спираща дъха феерия от багри. Когато отново успях да поема глътка въздух, видях и прословутата котарана, станала талисман и кръстница на кръчмата. Беше легнала пред камината и зяпаше аристократично и хладно — така, както само мъдро животно като котката умеет — навалицата около бара. Спрях се пред нея, за да я почеша зад ушите. Прие го невъзмутимо, като ме удостои с поглед за частица от секундата. Е, в крайна сметка не ме познаваше — може би за в бъдеще щяхме да станем приятели.

Мишо, както обикновено, бе седнал на маса в едно от най-забутаните ъгълчета на кръчмата, но въпреки това по свой стар обичай се изхитряваше — неизвестно как — да комуниира с почти всички присъстващи едновременно. Мултифункционалността му бе пословична — за отрицателно време той успяваше да вдигне наздравица за рождения ден, който групове празнуваха в единия ъгъл, да се осведоми за здравето на умопомрачително обаятелна вампирка, която изглеждаше като живо олицетворение на плътските желания, да кресне на Рей Макгавърн да му донесе още една водка, да смигне палаво към Красавицата Маги — племенницата на Рей, която тъкмо разчистваше една от съседните маси... уф, уморих се. И въпреки всичко Михаил успяваше да свърши всичко това за по-кратко време, отколкото ми трябваше на мен, за да го опиша.

В една от паузите между две дейности той обаче все пак успя и да ме забележи.

— Слави!!! — ревна той с изтънчеността на алдебарановски носорог. — Идвай насам, приятелче! Хайде, че от половин час пия сам и ми е скучно!

Мда, сам... скучно... Когато (или ако) останеше наистина насаме със себе си, това сигурно го убиваше.

— Много път, много чудо — обясних накратко аз и се тръснах на стола до него. Той веднага викна едно питие и за мен и се зае да ми обяснява, че то това ако било път, тогава какво да кажел за миналата година, когато се загубил в Лилавите Блата, скитал се бил две седмици и за да не умре от глад, трябало да почне да си гризе ноктите като Джонатан Деветте Пръста...

Слава на Мрака, че само след няколко минути на нашата маса седна някакво девойче, на пръв поглед горда потомка на дриадите от Нова Византия, че иначе щеше да се наложи да слушам тази не твърде интересна история поне три часа.

— А, Кити! — зарадва се гръмогласно Мишо и, естествено, веднага забрави за какво разказваше. — Дай да те запозная с едно наше момче. За сефте е тук, но бързо схваща и е от моята партия, ако ме разбириш...

— Здрасти — усмихна се момичето. Изглеждаше на не повече от шестнадесет, но за щастие дриадите се раждаха директно възрастни (и полово зрели...), така че проблемът с педофилията автоматически отпадаше.

— Приятно ми е, Слави... — протегнах ръка аз.

— Не го слушай — намеси се Мишо. — Слави му викат само в нашия свят. Навремето, когато успя да върне Окото на Дявола на джуджетата от Риалтор, те му лепнаха името Берен Серегон, което преведено от елфически означава „Магъсникът, Изоставен от Всички“. Така го знаят всички от Средната земя насам.

— Ами... в такъв случай здравей, Берен — пусна още една обаятелна усмивка Кити и протегна на свой ред ръка към мен. За миг се зачудих дали да се направя на джентълмен (какъвто без съмнение бях, може да питате когото си искате) и да й целуна ръка, но после се отказах. Не се знаеше как ще го изтълкува тя, нито пък как ще го

приемат околните. С дриадите от Нова Византия шега не биваше... а с бащите им — още по-малко. Знаех го от опит.

След размяната на дежурните реплики (от кой свят си, има ли интересни неща при вас, на колко си години, какво специализираш и т.н.) Кити се обърна към Мишо и попита:

— И защо не си го водил насам досега?

— Дърпаше се нещо. Навремето обикаляше световете като някакъв стопаджия, но след случката с дракона от Минас Аннун стана асоциален, затвори се в смрадливия си апартамент в „Младост“ и не излизаше много-много. Едва тия дни успях да го навия да се пошматкаме насам-натам, и то чак след като му споменах, че „Зелената котка“ най-накрая ще отваря и в нашия свят.

— Аха... Ами странно, защото и аз съм пообиколила доста светове, а не съм го засичала... А какво е „апартамент“ — нещо характерно само за младостта ли?

Докато Мишо обясняваше на дриадата значенията на софийската терминология, аз успях мислено да го наругая поне двадесетина пъти. От всичките ми премеждия как можа да избере точно онова с дракона от Кулата на Залеза? Дано само не споменеше, че тогава бях отишъл там, за да търся прословутата Синнанска отрова за тъщата на един приятел...

Няколко водки по-късно обаче разбрах, че няма за какво да се притеснявам. Дори отчайващо нетактичният Мишо се усети, че нямам желание да разказвам за предишните си похождения, затова премина на нецензурни вицове и случки от буйната ни младост в Магическия Университет. Дриадата се забавляваше искрено, смееше се от сърце и обръщаше чашите не по-зле от нас. Два-три часа и няколко бутилки по-късно, когато Михаил се извини и със залитане се отправи към тоалетната, тя се наведе към мен и прошепна (въщност изкрещя, защото в бъркотията, която цареше в „Зелената котка“, това бе единственият начин за комуникация):

— Не знам дали ще е грубо да те моля за услуга още първата вечер, откак се познаваме, но все пак... Дали ще можеш да ми помогнеш?

— Разбира се, кажи за какво става дума?

— Искаш ли първо да ми покажеш вашия свят? В тази дандания не мога да чуя собствените си мисли...

Добро хрумване. Забърсах бутилката с остатъка от алкохола, оставил някой лев на масата, за да има едно нещо по-малко, за което да мрънка Мишо после, и заедно с девойката се изнizaхме по терлици от кръчмата. Не че щеше да има значение, дори да бяхме излезли с фойерверки и взривове — тролският рожден ден бе набрал доста скорост и до евентуалния масов побой сигурно оставаха броени минути, така че никой нямаше да ни обърне внимание.

Нощна София произведе доста добро впечатление на Кити. Оказа се, че тя за пръв път излизаше в немагически свят и технологиите (особено трамваите) доста я удивиха. Тъй като не знаех доколко ще съумее да се отпусне сред неоновите реклами, фучащите като фурии през тунела за „Люлин“ автомобили и пияните футболни запалянковци, които изразяваха надежда за полови органи за отбora-враг, реших да я заведа на Витоша. Не пеша, разбира се — кой джентълмен кара дамата да ходи? Вярно, че се опитвах да правя колкото се може по-малко магии в родния си свят, но... изкуството иска жертви.

Както и очаквах, красивата природна гледка, която доста напомняше за Нова Византия, накара сърцето на дриадата да се разтопи. Едва успях да я накарам да откъсне поглед от светлините на огромния град, разпрострели се в краката ни като килим от огнени цветя на Ригел VI, за да разбера в края на краищата за какво толкова искаше да говори с мен.

— Може да ти прозвучи глупаво, но... просто няма към кого другого да се обърна — започна Кити плахо. — Навремето молих за същото нещо Тери Сторн, който обаче все още има прекалено много скрупули, за да се заеме с нещо подобно. Джонатан Деветте Пръста пък е безнадежден случай, защото дори да успееш да го завариш трезвен (което се случва веднъж на хиляда години), винаги предлага някакви извратени решения, които не ме устройват. Накратко, питала съм какви-речи всеки един малко или много силен маг, който някога е влизал в „Зелената котка“, но никой досега не е успявал да ми помогне.

— Е, аз не съм чак толкова силен магъсник — заоправдавах се аз. — В нашия свят магията е по-слаба, отколкото в другите земи, а и наистина има неща, на които не те учат в Университета...

— Магията, която търся, не е сложна, но мнозина я считат за неморална — прекъсна ме дриадата. — Трябва ми

Чувствоуничожител.

Зяпнах от изумление. Навремето, когато бяхме в първи курс, завършващите студенти редовно си правеха майтапи с нас по купоните, като ни разказваха страшни истории за Чувствоуничожителя и пораженията, които може да нанесе, ако заклинанието е произнесено от неук магьосник. Чувствата бяха деликатна материя — никой не знаеше къде точно в мозъка се вихрят те и къде точно трябва да удариш с Чувствоуничожителя, за да засегнеш именно онази емоция, която искаш да изчезне. Миг разсейване, секунда невнимание, милиметър разлика в позицията на пръстите... и вълшебният жест можеше да изтриве цялата личност на човека, подложил се на варварската магия. Последният документиран случай бе отпреди двадесетина години, когато в Неназоваемата гора Кралицата на Залезите бе пожелала да се отърве от любовта си към млад и беден трубадур. Всички знаехме как завърши това — странстващите поети бяха направили цяло състояние, разправяйки легенди, предания и саги за трагичния финал на историята...

— Сигурна ли си, че искаш именно това?

— Да, Берен. Омръзна ми от начина, по който отвратителните емоции прецакват живота ми по всеки един възможен начин. Така ми се иска да съм достатъчно студена, за да мога да мисля трезво, да не виждам във всеки един младеж, когото срещна, бъдещия си съпруг и бащата на децата ми, да мога да се присъединя към Корпуса на Нова Византия, без постоянно да ми се подиграват колко съм чувствителна и не ставам за войн... Мишо ми бе споменавал, че ако има някой в Обединените Светове, който да може да направи Чувствоуничожител, то това си ти. Разказа ми как слуховете говорели, че навремето след поредното разочарование си направил тази магия на себе си...

— Ох, в името на Мрака, ако не ми беше приятел, още сега щях да го убия с двете си ръце... — въздъхнах аз. — Поне като говори небивалици, да си проверява източниците...

— Нима не е истина?

— Ами... как да ти кажа — истина е, но донякъде. Няма човек, който да може да направи Чувствоуничожител на самия себе си... с едно изключение, но не е там работата. Прекалено опасно е. Когато човек е тъжен и иска да се отърве от тъгата, той не осъзнава, че емоцията е пропита из цялото му тяло. Във всяка една клетка, неврон и

мускул се крие капчица пареща и отровна болка. И ако в момент на тъга изречеш заклинанието, има огромна вероятност да го насочиш към себе си. Така от теб ще остане само шепичка прах, коса и две-три копчета — в случай че имаш такива неща по себе си.

— Значи не можеш да ми помогнеш?

— Не съм казал такова нещо. Виждаш ли, работата е там, че всъщност не аз направих Чувствоущожителя. Един приятел ми помогна. Именно той е единственият, който го е правил на себе си. Няма по-голям експерт от него. Ако искаш, ще те заведа при него още сега.

— Друг магьосник от твоя свят? Нали каза, че тук магията не е на мода?

— Е, той не е точно магьосник. По-точно, самоук маг е — никога не е учен Тъмни Изкуства, не е завършил Магическия Университет, но въпреки всичко притежава частичка магия, и то доста силна, в себе си. От известно време насам си изкарва хляба като писател на ужасни, страховити и невероятни истории. По този начин канализира магията си и не ѝ позволява да се натрупва в големи количества в тялото му, защото, както вероятно знаеш, това е пагубно за всеки магьосник. Той е пословичен с лошия си избор на жени — постоянно попада на всякаакви патки, които само го използват заекс, пари и услуги, след което го зарязват. Именно затова той е толкова добър в Чувствоущожителя — правил го е на себе си безброй пъти... ако питаш мен, тайничко надявайки се, че един ден ще събърка и ще престане да съществува. За твоя и моя радост обаче досега не е успял — жив и здрав си е... и сега ще му направим едно изненадващо посещение, ако желаеш.

Кити кимна. Щракнах с пръсти и след миг вече бяхме пред чисто черната врата на апартамента в квартал „Западен парк“. Зад нея се дочуваше шум от тракаща клавиатура. Очевидно го бе сполетял пристъп на вдъхновение.

— По принцип се казва Симо, но предпочита да му казват Налла — „Плачещия“. Така го кръстиха издателите му във Валинор, когато първата му книга бе преведена на елфически — поясних аз, преди да натисна звънеца.

Още не бяха заглъхнали последните отгласи от звъненето, когато тракането спря като прерязано с нож, вратата се отвори и отвътре се

показа брадясалата физиономия със зачервени от взирането в монитора очи, която така добре познавах.

— Здрасти, надявам се, че не спиш, щото ти водя гостенка, която направо си умира да види прекрасния ти лик и след това да ѝ направиш един Чувствоунищожител — изстрелях аз на един дъх, докато побутвах дриадата навътре, преди да е успял да затръшне вратата пред нас.

Симо се опули още повече.

— От „Зелената котка“ ли идвate?

— И да, и не. Не сме пияни и не сме тук, за да се заяждаме, просто девойката поиска помощ и аз се сетих за теб. Като стана дума за помощ, къде си държи запасите от оная варненска ракия, дето все ми я хвалиш?

Трудният ми за социализиране приятел безмълвно кимна към шкафа с книгите, без да сваля очи от Кити. Чудесно, ще ги оставя да се забавляват, а аз ще се позанимая с няколко чашки от любимата на Налла отрова.

Бутилката вече отиваше към привършване, когато Симо и Кити явно се наприказваха, защото цъфнаха на вратата на кухнята, където бях се загнездил уютно и, отшивайки от ракията, прелиствах последния брой на „Wizards Illustrated“.

— Ще ми трябва помощ, братле — подхвана Налла още с появяването си.

— А, не, дума да не става. С тия касапльци не се занимавам и ти много добре знаеш това.

— Тц, не такава помощ, идиот такъв. Трябва ми малко силица.

— Е нали постоянно повтаряш, че имаш магическа сила като за трима? — подкачих го аз.

— Да де, ама... Наскоро пак ме зарязаха — поредният лешояд си взе своето и аз, за да не превъртя, се разписах като луд. Изгони ме само преди месец, но за 30 дена съм написал повече разкази, отколкото за цяла година. Та малко съм ощушкан откъм магия, и ако нямаш нищо против...

— Какво да те правя... — въздъхнах аз. — Веднага ли?

— Ами дай веднага, че да не ми мине вдъхновението.

Той накара Кити да седне върху един стол в средата на кухнята, след което ме улови за ръката и прибели очи. Този номер винаги

минава при него, не знам защо. Ето и сега — дриадата седеше безмълвно, леко уплашена, взирачки се с немигащ поглед в чисто белите му очни ябълки... е, така де, ефектно беше, няма как да си изкривя душата. Човек можеше да усети напрежението в стаята, без дори да се налага да е магъсник. Светлината помръкна, но дори и на мъждукането на голата крушка, която висеше от тавана, се виждаше как косата му — гарвановочерна по принцип и вързана на опашка на тила му — става снежнобяла като върховете на Огнената Планина в Азамант. Сгърчените му пръсти се извиха в странен жест, наподобяващ нокти на граблива птица, и се насочиха към главата на Кити — очевидно вече бе усетил точното място и се канеше да нанесе решаващ удар.

Косата на дриадата се разтвори на две, също както в онази хумористична случка с Мойсей в човешката библия. Нещо черно и гърчещо се заизлиза садистично бавно, със зловещо примляскване, от главата на девойката. Не за пръв път виждах как се прави Чувствоунищожител, но въпреки всичко потръпнах. Гледката бе ужасяваща. И тази лепкава гнус са нашите емоции? Това нещо ни караше да правим простотии заради жени, пари и власт? И по-лошото — нима същото такова нещо бе излязло и от мен?

Отстрани ми се стори, че Налла загуби търпение. Той изведенъж присви пръсти, сякаш грабливата птица, на която приличаше, стисва нокти, за да отнеме и последната частичка живот от плячката си. Гърчещото се черно нещо изпищя пронизително и изчезна с проплакване. Двамата със Симо рухнахме на пода, останали без сили. Дриадата не изглеждаше по-добре: от челото ѝ се стичаха огромни капки пот, челюстта ѝ бе стисната така здраво, че се изплаших дали не си е прехапала езика, а ръцете ѝ бяха покрити с изпъкнала плетеница вени.

— Ами... това е... Готова си — измънка Симо, когато вече можеше да си поеме дъх.

— Благодаря ти — прошепна със светнали очи Кити. — Как да ти се отблагодаря?

Стиснах устни, за да не се разсмех. Знаех отговора. Сега щеше да падне веселба...

— Е... ако чак толкова държиш... Хайде да отидем да почерпиш по някоя-друга бира и пържена риба в „Делфинчето“ в Студентски

град.

— Моля? — опули се дриадата, която вече очакваше да чуе някакви непосилни суми и/или неприлични предложения от креватно естество.

— Ами така де, и ние със Слави душа носим. А и там правят най-добрата пържена цаца в цяла София. Хайде да вървим, че се схванах зад този компютър! Утре ще довършвам разказа.

— Ама то е нощ... сигурно е затворено... — запелтечи Кити.

— Е, хайде сега... Ние магьосници ли сме или лукови глави? — ухили се Налла.

— Какво е лукова глава? — попита totally обърканата дриада.

— Ще ти обясня, миличка. Това ще е първото нещо, което ще направя... след първата бира.

СТАНЬО ЖЕЛЕВ

НИКОГА НЕ СЕ ДОВЕРЯВАЙТЕ НА ДЕМОН

Центърът на Армингтън беше лабиринт от тесни, павирани улички, които се преплитаха и кръстосваха на всеки няколко метра. Сърцето на града беше претъпкано с ярко осветени павилиони, уютни заведения и процъфтяващи театри. Беше изключително лесно да се изгубиш сред гълчката, примамен от неоновите светлини и пъстрите плакати. Да изчезнеш безследно дори.

Хейзъл Найт стоеше наведена и със затворени очи, опитвайки се улови польха на магическа енергия, който бе усетила преди миг. До нея покорно седеше верният ѝ спътник, снежнобелият вълк Алек. Той притежаваше същия нюх за магия като Хейзъл, дори още почувствителен. Именно той я беше довел до това място. Никой от пешеходците наблизо не намираше гледката на наведената жена и вълка до нея за странна, защото Хейзъл ги бе обгърнала с една от своите илюзии, която ги скриваше за нетренираното око. Не невидими, защото тогава хората щяха да се удрят в тях непрестанно, а маскирани като нещо друго. В случая бяха малка, западнала будка за вестници с надпис „Затворено“. Илюзиите бяха специалитет на Хейзъл. Точно тази не ѝ костваше почти никакво усилие. Можеше да я поддържа дори на сън.

Хейзъл обаче изобщо не мислеше за сън в момента. Не, тя беше съсредоточена и нащрек. Алек я бе довел тук и тя самата можеше да се закълне, че бе усетила нещо, макар и за много кратко. Дори и най-опитните магьосници винаги оставяха някаква остатъчна енергия след себе си. Трябваше просто да го намери отново, за да бъде сигурна, че е дело на нейния враг.

Внезапно я удари миризмата на развалени яйца. Демонична магия. Тя въздъхна и отвори очи. Точно както се опасяваше. Алек започна да ръмжи — и той го беше усетил. Някоя нещастна душа бе отвлечена от това място. Буквално. За демоните човешката душа бе най-ценният ресурс.

Хейзъл се изправи и извади малка карта на Армингтън, на която нанесе точното си местоположение. След това се запъти към най-близкото заведение. Трябваше ѝ повече информация.

За щастие нямаше много хора, което означаваше, че лесно привлече вниманието на бармана.

— Какво ще бъде? — попита той.

— Скоч. Чист — отвърна Хейзъл.

— Веднага, красавице.

Тя се усмихна тъжно, както всеки път когато някой ѝ правеше комплимент. Винаги когато бе сред хора, Хейзъл изграждаше илюзия около себе си, за да прикрие истинската си самоличност. Правеше същото и за Алек, когото обикновено маскираше като пудел. Не можеше да си спомни, как точно се беше маскирала този път, но явно прикритието ѝ бе впечатлило бармана, защото той ѝ донесе питието доста бързо, въпреки че очевидно имаше клиенти, поръчали преди нея. Това щеше да улесни нещата.

— Какво прави хубаво момиче като теб навън толкова късно? — попита барманът със самоуверена усмивка.

Хейзъл се престори че отпива преди да отговори, отново с помощта на илюзия. Не можеше да си позволи да пие алкохол по време на разследването, но и не можеше да започне с въпросите веднага. Трябваше първо да го предразположи малко.

— О, просто разглеждам. В Армингтън съм само за няколко дни и искам да видя колкото се може повече! Толкова е красиво тук!

— Така е! Градът на събуднатите мечти! Все пак трябва да бъдеш предпазлива по това време, особено щом си сама. Не мога да те виня де — нощем в Армингтън се случва истинската магия!

Хейзъл се засмя леко при споменаването на „истинската магия“, но придаде на илюзиията си притеснено изражение.

— Предпазлива? Защо?

— Не следиш ли новините? За последните няколко месеца имаше десетки случаи на безследно изчезнали хора. Улиците на Армингтън вече не са толкова безопасни. Носят се злокобни слухове. Хората не спират да си шушукат и да се оглеждат през рамо, а полицията мълчи.

— О, това е ужасно! Но със сигурност нещо такова не се е случвало наблизо, нали? По тези улички винаги има толкова хора.

— Разбира се, че не! Макар че — барманът се смръщи леко, — ако трябва да съм честен... не, сигурен съм, че е просто от параноята.

Хейзъл се наклони напред.

— Какво?

— Просто... тази сутрин, докато изхвърлях боклука, видях как двама мъже се боричкат. Единият бе сграбчил другия и му бе закрил устата, за да не може да вика за помощ. Изглеждаше, сякаш го отвлича. Аз веднага се втурнах да го спра, но когато стигнах, имаше само един мъж — този, който си помислих, че отвлича другия. Попитах го какво става, а той просто ме напсува и си тръгна запъхтян. Цялата тази история с изчезванията явно ме кара да си въобразявам неща. Всички в Армингтън са доста стресирани.

— Как изглеждаше мъжът? — попита Хейзъл.

— Гола глава. Къси мустаци. Със сигурност не беше по-висок от метър и седемдесет. Може би на около петдесет години. Дълго тъмносиньо палто.

Хейзъл кимна. Описанието съвпадаше с това, което бе чула от свидетели на някои от другите местопрестъпления.

— А другият мъж?

Барманът я изгледа объркано.

— Този, когото съм си въобразил?

— Да.

— Ъм, горе-долу същата височина. Кафява коса. Очила. Измачкан костюм. Около тридесетгодишен, може би по-млад.

— Нещо друго?

— Не се сещам. Виж, скъпа, виждам, че те разстроих с тези приказки за отвличания, за което съжалявам. След половин час ми приключва смяната и ако искаш, ще те придружа до вас, за да не се страхув...

Хейзъл вече я нямаше.

* * *

Старата изоставена метростанция на Армингтън беше неин дом и щабквартира. Мястото бе защитено от половин дузина различни илюзии, които прикриваха присъствието ѝ толкова добре, че дори и ако

някой се опитваше да я намери там, нямаше да успее. За ток тя ползваше малък, но ефективен генератор, който бе сглобила сама. Всяка част бе закупена от различен магазин. Хейзъл беше много предпазлива.

А в този момент — и много ядосана.

Шест месеца. Тридесет и седем отвлечания — вече тридесет и осем — и тя не можеше да каже, че е по-близо до залавянето на мистериозния си враг, отколкото беше в началото на разследването. Поне за разлика от полицията, тя знаеше какъв е мотивът. Демоните имаха нужда от души, както хората — от въздух, но изчадията не притежаваха силите да ги изтръгват сами. Единственият начин, по който демон можеше да вземе нечия душа, е да го накара да я предаде доброволно, най-често в замяна на някаква услуга.

Хората обаче нямаха ограниченията на демоните и можеха да използват силна черна магия, за да откраднат нечия душа. Този, който беше отговорен за отвлечанията, най-вероятно служеше на демон. Това бе единственото обяснение за броя на откраднатите души.

Засега това заключение изобщо не бе улеснило разследването.

Тя означи мястото на днешното похищението на много по-голямата карта на Армингтън, която бе на стената. Всички местопрестъпления бяха отбелязани там, заедно със снимки на изчезналите хора и приблизителния час на тяхното отвлечане. Както всички други атаки, мястото и времето на атаката бяха напълно произволни. Нямаше определен интервал от време между атаките. Жертвите нямаха никаква връзка. Не се познаваха, не си приличаха. Хейзъл знаеше, че за демона те нямаха нужда да си приличат, защото душата си е душа, независимо чия е. Това означаваше, че жертвите бяха подбиранi от неговата марионетка. Това на свой ред означаваше, че трябва да има някаква систематичност в избора му.

Всяко решение, което хората взимат, е поради определена причина. За цялата човешка раса е характерно да изгражда ред от хаоса, да прилага логика към нелогичното, да създава последователност от непредсказуемото. Този начин на мислене е присъщ на всеки един от нас.

Това означава, че изборът му не може да е изцяло произволен или безпричинен. Той иска да бъде непредсказуем, за да не бъде заловен. Той иска всяка жертва да бъде избрана на напълно

*произволен принцип. И на пръв поглед е така. Но точно това желание го прави предвидим. Всяка жертва **трябва** да бъде различна от предишните. Те не могат да имат абсолютно нищо общо. Това е начинът, по който ги подбира. Силна параноя. Прекалено силна. Освен ако...*

Погледът на Хейзъл се насочи към най-ранните отвлечания.

Този начин на мислене съответства на човек, който иска да поправи грешка. Както когато без да искаме обидим някого. Известно време след това да сме по-мили и учтиви с тях от обикновено, за да възстановим отношенията си. Ако той се старае толкова много да бъде непредсказуем в избора си сега, това означава...

Тя взе една от снимките.

Това означава, че в началото е бил прекалено предсказуем и някоя от първите му жертви може да се свърже директно с него. По всяка вероятност най-първата.

Снимката беше на двадесет и шест годишната сервитъорка Нанси Хамилтън.

* * *

Кафенето, в което работеше Нанси, преди да изчезне, бе невзрачно и не особено добре поддържано. Собственикът, Бил Донован, беше единственият, който все още работеше в него.

— Какво искате да знаете за Нанси? Полицията вече ме разпитва. Затвориха кафенето за две седмици, докато „разследваха“. Съсираха ми бизнеса.

Хейзъл беше започнала да се отчайва. В началото идеята да проучи Нанси Хамилтън ѝ се струваше разумна, но след безрезултатните разговори с близките и роднините на жертвата, тя осъзна, че всъщност разсъжденията ѝ може да са напълно погрешни. Въпреки това реши да мине през работното място на Нанси. Вероятността да намери каквото търсеше беше малка, но все пак я имаше.

— Г-н Донован, искам да знам дали е имало някой от персонала или от клиентите, който да е проявявал необичаен интерес към Нанси.

Дали някой я е заплашвал или би искал да й стори нещо? Дали някой би спечелил от нейното изчезване?

Донован изсумтя.

— Едни и същи въпроси. Както казах и на полицията, имаше един тип. Грейвс. Джонатан Грейвс. Той идваше тук всеки ден и не спираше да зяпа Нанси. Опитваше се да я заговаря. Понякога ѝ посягаше също. Тя не го харесваше особено. Не спираше да се оплаква, че я тормози.

Хейзъл си спомни името. Джонатан Грейвс беше сред първите заподозрени в отвлечането на Нанси. Обвиненията паднаха, когато полицията не успя да намери никакви основателни доказателства. Когато отвлечанията продължиха, без вече да имат връзка с Грейвс, полицията забрави за него изцяло. Това съвпадаше с профила, който Хейзъл бе изградила за похитителя.

— Как изглеждаше господин Грейвс?

— Дълга, прошарена коса. Смешен стар костюм. На около петдесет години.

— Гладко избръснат? Около метър и седемдесет?

— Да.

— И след изчезването на Нанси не е идвал нито веднъж?

— Не.

Малкото съществуващи описания на похитителя от свидетели го определяха като гологлав мъж с мустаци и дълго палто. Промяната на облеклото и външния вид съвпадаше с представата на Хейзъл за мъж, който иска да се дистанцира от самия себе си, за да не бъде разпознат. Изглежда Джонатан Грейвс беше този, когото търсеше. Ядосан на Нанси, поради липсата ѝ на интерес към него, Грейвс я дава на демона. Краткият му престой в ареста го изплашва достатъчно, че да го накара да промени вида си и да избира жертвите си произволно, за да не бъдат свързани с него. Всичко съвпадаше.

— Случайно да имате у вас нещо, което да принадлежи на господин Грейвс? Може би е забравил нещо при едно от своите посещения?

— Ами, всъщност, да. Той оставил едно тесте с карти тук и каза да го предам на Нанси като подарък, когато я видя, защото тя беше болна тогава и не дойде на работа. Каза, че някога е бил фокусник в цирк.

Май искаше да я заведе в дома си, за да я научи на няколко трика. —
Донован се подсмихна.

— Тестето още ли е у вас?

— Да, така и не се сетих да го дам на Нанси, преди да изчезне.
Някъде отзад е.

— Може ли да ми го дадете?

— Зависи.

Хейзъл въздъхна и му подаде празен лист хартия, който чрез илюзия приличаше на банкнота от петдесет долара. Донован се ухили и го взе.

— Ей сега ще го донеса.

— Нека само ви попитам нещо първо. Нанси е работела за вас и очевидно Грейвс я е тормозел. Защо не сте се намесили? Защо не му казахте да спре или да си тръгне?

— Защото беше редовен клиент и оставяше щедри бакшиши. В замяна нямах против да зяпа Нанси, колкото си иска.

— Разбирам — процеди Хейзъл през зъби.

Донован отиде да вземе тестето. Докато го чакаше, Хейзъл обмисляше точно по какъв начин да му вгорчи живота. Бил Донован не беше директно отговорен за отвлечането на Нанси, но неговата безотговорност със сигурност бе изиграла своята роля. Коя илюзия да използва? Можеше да го накара да си мисли, че го сърбят зъбите. В началото съвсем леко, но постепенно все повече и повече. Не дотолкова, че да му причини болка, но достатъчно, че да го държи буден нощем. За няколко месеца.

Донован се върна и ѝ подаде тестето. Картите бяха невероятно красиви и пъстри, с изключително детайлни илюстрации.

— Благодаря ви, г-н Донован. Довиждане.

Хейзъл излезе от кафенето с тестето карти в ръка. Тя знаеше, че няма никакъв смисъл да потърси Джонатан Грейвс на неговия собствен адрес. Толкова предпазлив мъж сигурно се бе изнесъл веднага след като е бил освободен от ареста. За щастие, тя имаше верен спътник с изключително остро обоняние. Някои биха го нарекли дори магическо обоняние.

— Хайде, Алек. Да пипнем тази гадина. — Хейзъл поднесе тестето под носа на Алек, който го подуши няколко секунди и после веднага тръгна нанякъде.

Преди да го последва, Хейзъл се обърна за момент. Видя през витрината угроженото изражение на Бил Донован, който правеше странни движения с челюстта си. Хейзъл се усмихна леко и тръгна след Алек.

* * *

Алек заведе Хейзъл до изоставен склад в индустриалната част на Армингтън, на другия край на града. Джонатан Грейвс наистина се беше постарал да потъне във земя след фиаското с Нанси. Тъй като нямаше и помен от охрана, Хейзъл пренебрегна предупредителните знаци и просто се покатери над оградата.

— Ако видиш Грейвс да се опитва да избяга, знаеш какво да правиш — каза тя на Алек, който остана от другата страна на оградата.

Хейзъл стана невидима с помощта на илюзия и заобиколи склада, за да влезе през задния му вход. Вратата изскърца зловещо и тя изчака няколко минути преди да влезе, в случай че Грейвс я бе чул. Когато влезе, обаче видя, че опасенията ѝ бяха напразни. Дори и при не особено доброто осветление бе повече от ясно, че в склада нямаше никого. Хейзъл бързо установи, че това бе само временно. В единия край на склада имаше спален чувал и няколко празни кутии за пица. Хейзъл се приближи, надявайки се да е намерила леговището на Грейвс, а не дома на някой нещастен бездомник. Тя започна да рови и бързо откри скритата книга във възглавницата. На пръв поглед приличаше на албум със снимки, но Хейзъл веднага усети, че корицата на книгата бе маскирана с илюзия. Истинското ѝ заглавие гласеше:

ЧЕРНИТЕ ИЗКУСТВА И КАК ДА ГИ ОВЛАДЕЕМ

— Бинго — прошепна Хейзъл и отвори книгата.

Вътре имаше албум със снимки на Джонатан Грейвс и някаква жена, най-вероятно съпругата му. Този път не беше илюзия. Хейзъл примигна объркано. Странно. Тя извади една от снимките и я разгледа

по-внимателно. Най-обикновена снимка. Хейзъл затвори очи и се пресегна с магическите си сетива. Ето! Още една илюзия, този път много по-сложна и изкусна, която прикриваше нещо в снимката. Тя я премахна и отвори очи.

По цялата задна част на снимката бяха надраскани символи и техните описания. Заглавието над тях гласеше:

ЗАЩИТНИ РУНИ ПРОТИВ ДЕМОНИ

Грейвс бе преписал съдържанието на книгата върху снимките и после ги бе прикрил с помощта на илюзии. Хитро.

Отвън внезапно проехтя вълчи вой. Хейзъл се сепна. Алек я предупреждаваше, че някой идва. Грейвс. „Запази спокойствие“, каза си Хейзъл. „Той не знае, че си тук.“

— Кой е тук? — дрезгавият глас на Джонатан Грейвс отекна в празния склад.

Вратата. Хейзъл беше забравила вратата отворена. Тя мислено се наруга за тази грешка. Грейвс имаше опит с илюзии и веднага щеше да усети нейния трик за невидимост, особено щом вече знаеше, че в склада има някого. Трябваше да мисли бързо.

Погледът ѝ попадна върху снимките. Някои от тези на Грейвс бяха скорошни, като имаше дори една от последните няколко месеца, когато вече бе без коса, но всички на съпругата му бяха стари. Част от тях дори бяха пожълтели. Това означаваше или развод, или...

— Покажи се! — извика Грейвс.

Хейзъл действа инстинктивно и създаде нова илюзия точно когато Грейвс се появи. Той я видя и веднага пребледня.

— Линда?!

— Джонатан! — гласът ѝ едва ли приличаше на този на Линда. Хейзъл се надяваше той да е толкова изненадан, че да не забележи.

— Ти... си тук! Но... нима това означава... той каза, че... че...

Хейзъл наблюдаваше как първоначалната паника и объркване прерастват в щастие и облекчение и веднага разбра какво се бе случило. Развод или...

— Аз съм мъртва, Джонатан. Спомням си как умрях. Не трябва да съм тук. Какво си направил, Джонатан?

Грейвс падна на колене и се разплака.

— О, Линда, съжалявам, толкова съжалявам! Бях такъв глупак! Ти беше всичко за мен и когато те загубих... загубих всичко! Започнах да пия... изгониха ме от цирка. Отидох да живея при братовчед си Чарли, който бе така добър да ме приеме и да се грижи за мен. Но колкото и да бе добър, той не можеше да запълни дупката в живота ми, която остана след твоята смърт. Имаше едно момиче... Нанси... тя приличаше толкова на теб... но не беше същото! Бях готов на всичко, за да те върна, скъпа!

— На всичко?

— На всичко!

— Дори и на това? — Хейзъл хвърли дебелата книга в краката му. — Дори и на черна магия?!

— Да! — Грейвс започна да кърши ръце и да се поти. — Дори и на това! Откраднах тази книга от цирка в деня, в който ме изгониха. Исках да си отмъстя и взех първото нещо, което видях в склада. Кой знае колко време е била захвърлена там, без никой да знае какво представлява всъщност. И аз самия не знаех до съвсем насъкоро! Но когато разбрах, осъзнах, че мога да те върна измежду живите! И сега си тук!

Хейзъл поклати глава.

— Призова демон от отвъдното, само за да ме върнеш?

— Да! Не ти ли казах, че съм готов на всичко?

— И демонът просто се съгласи, така ли?

Грейвс трепна и отклони поглед.

— Ами... не. Не съвсем. Аз му предложих душата си в замяна на твоята и той прие сделката, но в момента, в който подписах договора му, той се отметна и каза, че ме притежава. Накара ме да правя каквото пожелае и каза, че ще те върне само когато сметне, че съм свършил достатъчно за него.

Демон, който се отмята от сделката си? Хейзъл не беше особено добре запозната с изчадията, но малкото, което все пак знаеше, бе, че за демон сделката е изключително обвързваща. Древни закони им забраняваха да се отмятат от уговорките си. Дори и най-силните демони се подчиняваха на тези правила.

— Какво те караше да правиш?

— Линда, моля те, нека не говорим за...

— Какво те караше да правиш? — повтори Хейзъл по-твърдо.

— Да... да крада души. Има заклинание, чрез което мога насилиствено да изтръгна душата на някой и да я пратя в отвъдното. Той ме накара да го използвам и да... да му пращам душите на невинните.

— КАК СМЕЕШ, ДЖОНАТАН ГРЕЙВС! — изкрештя Хейзъл, прилагайки всичкия си актьорски талант и собствения си гняв. — Как смееш?! Нямаш ли сърце? Наистина ли си способен на такова нещо?!

Грейвс се сви още повече.

— Линда, скъпа... направих го за теб...

— Не, Джонатан! Направил си го за себе си! — Умът на Хейзъл прещрака. — Призови го.

Джонатан се сепна.

— Какво?

— Демонът. Призови го.

— Линда...

— СЕГА!

Грейвс взе книгата в ръка, извади една от снимките и видимо треперейки, започна да рецитира някакво заклинание на древен език. Всяка сричка бе пропита с енергия. Хейзъл усети как настърхва, както и познатата миризма на развалени яйца.

Очите на Джонатан Грейвс се подбелиха и той падна на земята. Няколко секунди по-късно тялото му се надигна, започна да расте и да става по-високо и по-мускулесто, разкъсвайки дрехите на Грейвс. Кожата му придоби аленочервен оттенък. От челото му изникнаха рога. Ноктите му станаха дълги и остри като бърсначи. Очите му бяха две огнени кълба.

— Колко странно — каза демонът с глас, от който сякаш температурата в склада спадна с десетина градуса. — Ти си Линда Грейвс. Но аз мога да се закълна, че Линда Грейвс не е напуснала моето царство, което означава, че ти си не си Линда Грейвс. Коя си ти, скъпа моя, и какво искаш?

Хейзъл премахна илюзията и застана пред демона.

— Аз съм Хейзъл Найт — каза тя твърдо. — И искам да направя сделка.

Демонът се засмя зловещо и за миг Хейзъл видя раздвоения му език.

— Какъв късмет! Обикновено трябва да чакам с векове някой да ме потърси за сделка, а сега, двама за по-малко една година! Предполагам, че знаеш, че има само едно нещо, което аз бих приел от теб?

Хейзъл кимна.

— Душата ми.

— Да!

— И в замяна мога да поискам всичко?

— Абсолютно всичко! — каза демонът с усмивка.

— Добре тогава. Давам душата си... — Хейзъл се подсмехна. — Срещу безопасното връщане на всички души, откраднати от Грейвс.

Усмивката на демона угасна.

— Боя се... че не мога да приема.

— Защо не? — попита Хейзъл.

— Защото... в тази сделка няма никаква изгода за теб. Подобна самоотверженост е изключително... рядка. Почти всяка човешка прищявка е в полза на някаква лична изгода. Дори нашият скъп приятел Джонатан, който искаше да върне жена си, мислеше главно за себе си и за своята загуба...

— Докато аз искам да спася хора, които са ми напълно непознати — каза Хейзъл.

Беше се досетила, докато слушаше сополивите извинения на Джонатан Грейвс по-рано.

— Именно. Това прави душата ти прекалено... чиста... за мен. Няма да мога дори да я докосна.

— За разлика от Джонатан.

— Неговата добрина беше условна и породена от алчност. Това покварява душата и ми позволява... известни свободи.

— Като например да го превърнеш в свой слуга?

— Мога да обяня вече покварената му душа за некачествена и да го обяня в опит за измама. Според древните закони сам трябва да определя каква е цената, която той трябва да плати, за да изкупи „грешката“ си. Сделката все още ме задължава да върна Линда сред живите, но кога ще го направя... е изцяло друг въпрос.

— Ти не сметна за нужно да кажеш тази подробност на Джонатан, нали?

— Не е мой проблем, че той е толкова невнимателен.

Хейзъл поклати глава, погнусена.

— Относно нашата сделка...

— Няма сделка. Казах, че не приемам.

— Значи се отмътаяш от обещанието?

— Не съм обещал нищо.

— Нима?

Хейзъл призова две илюзии, едната, която беше самата нея, а другата демона.

— Нека преговорим — каза Хейзъл и илюзиите оживяха и започнаха да разговарят:

— Предполагам, че знаеш, че има само едно нещо, което аз бих приел от теб?

— Душата ми.

— Да!

— И в замяна мога да поискам всичко?

— Абсолютно всичко! — каза илюзията на демонът с усмивка и после изчезна.

— Лично аз мисля — каза истинската Хейзъл. — Че това е напълно валиден устен договор.

— Дори и да е така — отвърна демонът през зъби. — Вече ти казах, че не мога да взема душата ти. Дори не мога да я докосна.

— Това не е мой проблем — каза Хейзъл. — Аз съм готова да ти я дам. Ти трябва да ми дадеш това, което искам.

Демонът изръмжа гневно.

— Добре. За съжаление... си права.

— Върни всички души, които Джонатан ти е дал — каза Хейзъл триумфално. — И никога повече не се доближавай до тях.

Демонът вдигна заканително пръст.

— Нека не прекаляваме. Каква беше сделката ни пак? — Той щракна с пръсти и създаде илюзия на Хейзъл.

— Давам душата си... — каза мнимата Хейзъл. — Срещу безопасното връщане на всички души, откраднати от Грейвс.

— Мога да гарантирам безопасното завръщане и нищо повече. — Очите на демона проблеснаха. — И също така мога да ти гарантирам, че в мига, в който всички се завърнат и сделката е завършена, смятам да ги разкъсам на парчета, докато ти гледаш... и после да направя същото с теб.

Хейзъл преглътна. Можеше ли да се справи с демона? Едва ли, но можеше да опита. Не, беше длъжна да опита. Тридесет и осем невинни мъже и жени разчитаха на нея.

— Имаме ли сделка? — попита демонът.

— Да. Освободи ги.

Демонът се поклони театрално и с едно движение на ръката си отвори портал към отвъдното. Хейзъл не смееше да погледне директно в портала. Един поглед можеше да ѝ коства разсъдъка. Една по една, отвлечените души излизаха от портала, объркани и изплашени. Някои започнаха да пищят, когато видяха демона, но повечето бяха прекалено отмалели, за да правят каквото и да е и просто рухнаха на земята. Тридесет и три, тридесет и четири...

Хейзъл сви ръцете си в юмруци. Демонът стоеше абсолютно неподвижно и я гледаше ухилено.

Тридесет и шест, тридесет и седем...

Това беше много глупава идея.

Тридесет и осем.

Демонът нададе адски рев и се хвърли напред, измагьосвайки гигантско огнено острие. Хейзъл отскочи настрани и призова десетки илюзии, които започнаха да крещят, да махат с ръце и да вдигат колкото се може повече шум. Тя се надяваше какофонията да обърка демона и да ѝ позволи да се скрие. Адското изчадие обаче прекарваше почти цялото си време насред писъци и крясъци и знаеше точно как да фокусира слуха си, за да ги пренебрегне и да чува само това, което го интересува. Той подмина илюзиите и се устреми към Хейзъл, замахвайки с острието си. Тя се наведе, за да избегне удара, и хвърли огнена топка по него. Илюзиите бяха нейният специалитет, но тя знаеше и някои други магии. Пламъците се разляха по тялото на демона, все едно го беше замерила с балон, пълен с вода.

— Недей така, гъделичкаш ме.

Демон. От ада. И тя се опитваше да го победи с пламъци. Паниката ѝ пречеше да мисли, а в момента — и да се движи. Демонът вдигна острите си. Хейзъл осъзна, че това е краят и затвори очи.

Внезапно Алек изскочи сякаш от нищото и се нахвърли върху демона, който изрева от изненада и после от болка, когато зъбите на вълка се забиха в пътта му. Хейзъл се сепна. Алек беше дошъл за нея и в момента печелеше време. Веднага се втурна към книгата и я прелисти, търсейки снимката, която бе извадила по-рано. Ето я!

ЗАЩИТНИ РУНИ ПРОТИВ ДЕМОНИ

Тя използва илюзии, за да начертава руните по своето тяло, по тялото на Алек и по телата на всички останали, които седяха неподвижни и вкоанени от страх. Това, че бяха просто илюзии, щеше да отслаби силата на защитната магия, но тя нямаше време за нещо по-добро. Хейзъл започна да рецитира заклинанието, което за щастие не беше особено дълго.

Миг след като го завърши, Алек падна на земята, скимтейки. Демонът го беше оковал в измагъосани вериги. Огненото му острие се спусна надолу, за да разсече вълка на две... и отскочи на сантиметри от тялото му, сякаш там имаше невидима бариера.

— Какво?! — изрева изчадието. — Ах, да. Защитни руни. Колко хитро. Жалко, много исках да ви изкормя. Изглежда ще трябва да се задоволя с това да ви премажа.

Демонът вдигна ръце и започна да произнася заклинание. Земята се разтресе. Той щеше да събори сградата върху тях! Защитните руни нямаше да ги предпазят от това.

Хейзъл започна трескаво да прелиства книгата, надявайки се да намери заклинание, с което да прогони демона. Такова нямаше. Разбира се, че нямаше. Ако имаше, Джонатан Грейвс щеше да го е използвал досега. Хейзъл започваше да се отчайва. Времето ѝ изтичаше. Тя се опита да си припомни дали демоните имаха някакви слабости или нещо, което може да ги отблъсне, или нещо, което...

което... не могат да докоснат. Хейзъл отново започна да прелиства книгата, но този път знаеше точно какво търси и къде да го намери.

ЗАКЛИНАНИЕ ЗА ОТДЕЛЯНЕ НА ДУША ОТ ТЯЛОТО

Джонатан Грейвс бе използвал това заклинание, за да отдели душите на жертвите си, а после друга магия, за да прати душата и тялото на човека в отвъдното. Това позволяваше на демона да присвои душата, което обикновено не би могъл да направи без разрешението на нейния собственик.

Хейзъл щеше да приложи заклинанието... върху себе си.

Тя започна да рецитира думите и още при първата произнесена сричка усети как душата ѝ напуска тялото. Характерът, емоциите, всичко, което я изграждаше като личност и като пълноценно човешко същество, бавно и сигурно се отделяха от нея. Спомените оставаха, но без съпътстващите ги чувства те бяха като откъси от нечий друг живот. Сърцето не спираше да бие и белите дробове бяха все така жадни за кислород, но това беше единственото, което можеше да я определи като жива в момента.

За момент Хейзъл си помисли дали илюзиите изпитваха подобна празнота, но после тази мисъл изчезна, заедно с всичко останало. От душата ѝ бяха останали само късчета. Миниатюрни фрагменти, без никаква връзка помежду си, които бяха съхранени толкова дълбоко в нея, че дори заклинанието не можеше да ги изтръгне. Първата ѝ целувка. Трепет. Танц в дъжд. Щастие. Алек. Обич. Тези късчета бяха нейния сал в океана от празнота, в който я бе превърнало заклинанието. Те ѝ помогнаха да се съсредоточи, вместо да потъне в мрака.

Душата ѝ представляваше сноп чисто бяла енергия в ръката. Тя се концентрира и се опита да изстреля тази енергия по същия начин, по който би изстреляла огнена топка. Най-голямата и най-силна огнена топка, която някога бе призовавала.

Демонът се обърна към нея.

— Какво...

Хейзъл го удари със собствената си душа. Душа, която тя бе готова да жертва за живота на хора, които дори не познаваше. Душа, прекалено чиста за един демон. Която той дори не можеше да докосне. Тя го заслепи и го отблъсна назад през все още отворения портал.

Хейзъл прекрати заклинанието и внезапно абсолютно всички емоции, които никога бе изпитвала през живота си, я връхлетя едновременно. Душата ѝ се завръщаше в тялото, но приливът на информация беше прекалено голям. Хейзъл не можа да го понесе и припадна. Последното нещо, което видя, преди да загуби съзнание, бе как порталът се затваря.

* * *

— Мисля, че се събужда.

Хейзъл бавно отвори очи и изстена. Около нея имаше много разтревожени човешки лица, както и една обезпокоена вълча муцуна. Тя се изправи.

— Колко време бях в безсъзнание?

— Няколко часа — отговори един младеж. Ако Хейзъл си спомняше правилно от снимките, името му беше Джеймс Уайт. — Тъкмо се чудехме дали да те заведем в болница, но вълкът не ни пускаше да се приближим.

Хейзъл се усмихна измъчено.

— Алек, глупчо такъв.

Алек я близна по лицето.

— Добре ли си? — попита я разтревожено една жена. Хейзъл я позна веднага. Нанси.

— Рано е да се каже, но мисля, че ще се оправя.

Последва неловко мълчание.

— А сега какво? — попита някой.

— Сега ли? — отвърна Хейзъл. — Сега ще се приберете по домовете си и ще разкажете на полицията история, която не включва нито мен, нито демони и после ще имате дълъг и спокоен живот.

Хората си тръгнаха. Някои от тях промърмориха благодарности, но повечето просто я подминаха. Хейзъл не ги винеше. Шокът все още

бе ясно изписан по лицата им. Тя дори не можеше да си представи какво са преживели. Дано с времето успеят да го преодолеят.

Джеймс Уайт беше последният останал.

— Въпрос ли имаш, Джеймс? — попита Хейзъл.

— Ами, не. Всъщност, да. В известен смисъл. Аз, ъм... — Джеймс подсмръкна и разроши кестеневата си коса. — Просто... исках да ви кажа... че сте много красива и...

Хейзъл простена. Джеймс се сконфузи.

— Ъм, да... едва ли ще искате, но това е моят номер. Може да ми звъннете някой път.

Хейзъл взе листчето хартия, което Джеймс и подаде и го прибра в джоба си.

— И такааа... ъм, аз ще тръгвам. До скоро! — Джеймс бързо се изнiza с почервеняло лице.

Хейзъл поклати тъжно глава. Той изглеждаше сладък, но всякаква връзка, която можеха да имат беше обречена от самото начало. Джеймс не намираше няя за красива, а илюзията, която тя си бе сложила, за да се... не. Не. Тя не бе имала възможността да се маскира както обикновено след битката с демона. Джеймс не бе видял илюзия.

Той бе видял как тя изглеждаше наистина. И я смяташе за красива!

По устните на Хейзъл Найт заигра усмивка.

Може би все пак щеше да му се обади.

— Хайде, Алек. Да се приберем у дома.

ЧАВДАР ЛИКОВ

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ПИКУЕЛ

Джон Пикуел уморено завърши последния скрипт, когато се сепна и без да иска разля кафето. Беше четири часа сутринта и половината Ню Йорк почиваше. Намираше се в дома си на една от уличките на Пето Авеню и не знаеше какво да прави с живота си. Изкарваше горе-долу прилични пари като програмист за никому неизвестна софтуерна компания, която кой знае защо печелеше добре и беше с високи акции. Имаше къде-къде по-добри предложения от HP и Microsoft, но Пикуел просто работеше по-малко време, за повече пари и половината от работата свършваше на изостаналия си смартфон, докато ядеше в близкия ресторант за бързо хранене. Не само, че го мързеше, ами допълнително животът го караше да го мързи повече. Да не говорим, че беше завършен боец, като преди това работеше като охранител и програмист на софтуер с подобна дейност, можеше да стреля и да се бие фантастично, дълги години в колежа по охрана. Но сега просто не му се занимаваше с това, печелеше добре и се чувстваше сигурен. Увлечен в безизходицата на розовото си настояще, Джон не усети как на вратата се звъни. Звънна се пак и Пикуел се сепна отново. Тръгна да отваря и видя, че няма никой. Когато се обръща, усети как нещо се забива в него и просто падна и започна да губи съзнание.

„Хлороформ“, мина мисъл през вече замъгления му мозък.

Събуди се след малко. Над себе си видя странница, която го гледаше. Беше очарователна с кестеняворуса коса.

— Защо ме стреляш, хубавице? — измърмори безнадеждно Пикуел.

— Важен си! — каза свойски тя, сякаш разбирайки от политика.

— Така е. Важен съм — отпаднало подхвърли Пикуел.

Изправи се. Разгледа я. Беше впечатляваща блондинка с леко азиатски черти на лицето. Бе облечена в елегантна дреха и приличаше на принцеса от холивудски фильм.

— Защо си тук? Какво искаш от мен? Да не искаш да завладееш света? — мащабно попита Пикуел.

— Не. Казвам се Алфимея. Знам, че изглежда тъпo, като в евтин фантастичен роман, но трябва да ми повярваш! Ти си най-големият хакер и умът ти е отворен към творчество — подхвана тя. — Роден си на кръгло число, 20-ти юни, и си един от най-силните хора на света. Трябва да ми повярваш. Виж. — Подхвърли една кутийка на масата. — Това е Синорит.

Пикуел я хвана, натисна една от точиците и пред него изникнаха Ирак, Египет, после Никарагуа. Осъзна, че може да сменя изгледа на света със силата на мисълта си.

— Може ли да се махнем от тази планета? — недоволно каза Пикуел, сякаш се връща от сесия на ролева игра. — Би ми харесало да видя какво е отвъд... — и погледна дяволито, като че досега е обикалял в училище за магьосници.

— Да — каза мадамата. — Само, че трябва да бъда откровена с теб. 98% от планетите във вселената са населени от хора с планети, подобни на тукашната. Там няма нищо кой знае какво — отрони тя, като че това е краят на света.

— Останалите 2%... — с обреченост попита Пикуел.

— ... станалите 2% са фентъзи сетинги — каза естествено тя, сякаш „Властелинът на пръстените“ от Дж. Р. Р. Толкин е настолната ѝ книга.

— А „Star Wars“? А „Harry Potter“? — попита ентузиазирано Пикуел.

— Няма такива неща. Навсякъде има магия, Пикуел. Просто навсякъде се крият. Най-открито е в онези 2% — 12 планети — каза тя, като разгърна енциклопедия.

— Как изглеждат те? — попита изследователски Пикуел.

— Огромни са. Те са огромни планети, двеста пъти по-големи от земята. Там има всичко. И са свързани в обща пряка. Един вид може да се пътува само там. Няма смисъл да ходим другаде, Пикуел. Само във фентъзи световете можем да се справим в живота. И двамата сме магични и свързани.

— Ясно. Няма накъде да мърдаме — каза Пикуел, сякаш си поръчва кафе, но никой не го чува.

— Освен това, Пикуел, ти си от там. — Мацката се съсредоточи и вложи енергия. Пикуел ахна. Планетата беше огромна. Имаше даже динозаври, имаше тигри и лъвове, имаше всичко. Имаше магьосници, които летяха, имаше чудовищни твари, които нападаха с огън и бичове, приличащи на дяволи от средновековна икона. — Роден си на Липокания преди 35 години, Пикуел. — Тя показва негова снимка като дете, как си играе с неестествен фикус и огромен лъв го ближе по лицето.

Пикуел се просълзи. Вътре в себе си разбра, че винаги се е чувствал не на място на Земята.

— Велико е. Какво друго мога да правя... — изрече Пикуел.

— Можеш да командваш елементите — Водата, Земята, Огъня, Метала и Въздуха. — Имаш таланта на Керацонин — висш духовник.

Пикуел се съсредоточи. Започна да отмества вазата, да пали свещите и да размества почвата в саксиите. Разбра, че наистина може много и че винаги е могъл да го прави, но винаги го е мързяло.

— Добре! Тръгваме! — бодро каза Пикуел, сякаш вечеря с дипломацията. Сложи изгледа на една средностатическа фентъзи планета гигант и проектира портал. Напусна Земята с огромно удовлетворение, знаяки, че животът му е друг и той е господар на собствената си съдба.

* * *

Световете на Улсес

— Къде сме? — попита отпаднало Пикуел.

— Светът на Улсес. Някъде, Пикуел. Планетите са огромни и са пълни с живот. Но не всичко си заслужава — каза тя, като че ли ходеше повече в библиотеки, отколкото на кино.

— Какво трябва да направим? — попита Пикуел с огромна доброта в гласа; откъде ли се беше взела? Междувременно се беше взел на сериозно и в малкия град вдигаше тук-там някой друг камък. Хората не обръщаха внимание, това беше част от ежедневието. Осъзна, че градът е близо до това, но 1 на всеки 10 000 обикаля с магия из планетата. Което пак беше огромна цифра, защото мащабите бяха невероятни в сравнение с малката планета Земя, на която беше роден.

— Да спрем глобална война. Помни, че тези планети са дванайсет и обикалят в кръг, Пикуел. Казва се Липокания: това е, така да се каже, кръговидна мини вселена, на територията на самата вселена. — Още малко не сложи очилца.

— Добре де, една минидемонска война няма ли да подейства освежаващо на цялата цивилизация? — попита Пикуел с досада, сякаш играе ролева игра на нощни смени с много кафета.

— Керацонините защитават цивилизацията. Вречени сме на каузата на добротата. Ние сме най-могъщите от магичните по света, така наречени „Вречени Теоao“. — Писала е енциклопедии „Земя“ за всяка една цивилизация. — До момента имаме значителен превес над другите, — че даже я е попълвала в крак с времето.

— Колко сме? — попита Пикуел с обреченост.

— 14 000 — каза Алфимея.

— Разбирам — отрони Пикуел. Цифрата все пак си заслужаваше.

— Другите колко са? — погледна той надясно.

— 400 miliona. Но един от нас се равнява на цяла орда от тях. Ти поне на няколко.

— Явно наистина съм силен! — бойко каза Пикуел, сякаш досега е белил картофи и се е справил чудесно. Усети се след малко, че наистина не бива да е толкова дързък и още малко не козирува пред Алфимея. — Какво ще правим? Как да спрем войната? Щом е толкова глобална, трябва да има никакви начини? — подсмръкна гробовно, като че утре ще четат некролог на Липокания.

— Атакуваме демонските твърдини! Мета-порталът е на 4 километра от тук — каза новаторски Алфимея.

— Отлично — каза тежко Пикуел. — Да вървим!

Двамата започнаха да левитират и тръгнаха към портала. След минути стигнаха. Пикуел успя да разгледа света междувременно. Имаше улично осветление, но не и компютри. Магически библиотеки и администрация, но никакви технологии. Така Пикуел и Алфимея се озоваха пред портала, и Пикуел разбра, че е в друг свят.

Световете на Кимизола

Този свят беше демонски. Двамата излетяха и направиха свръзка Премиеле, която беше като чиста линия между тях. Свързаха се и

засипаха със светкавици по демонската армия. Направи и плетеница и усети, как дърпа и разсипва милиони демони от най-различни ужаси на прах. Изглеждаше детински лесно, а демоните — детински тъпи. Пикуел се усети, че се прозява. Стовари огромна десница и влезна с Огън, Вода и Земя и ги разсипа на прах. Буквално за няколко минути Пикуел унищожи демонската армия на три планети.

— Видя ли?! Видя ли на какво ги направих?! — с огромно удоволствие каза Пикуел, като че ли е гледал новини, които са били изцяло позитивни.

— Фантастичен си Пикуел! Фантастичен! — каза Алфимея и впи устни в неговите. Пикуел се изненада, като че ли досега не е бил с момиче в живота си.

Докато седяха, Пикуел разгледа очароването на демонския свят. Планетата светеше в червено навсякъде, дотам че Марс изглеждаше бледорозова.

— Тук не е толкова лошо... — каза Пикуел замислено.

— Така е Джон... така е... — каза Алфимея.

— Те... имат ли нещо общо с Ада? — объркано попита той.

— Малко от тях... Ето онзи — посочи огромна биволска глава с пипала — примерно го водят за Естрехиле в Библията?

— Разбирам — каза изостанало Пикуел, сякаш до момента е живял като кореспондент на оня свят.

* * *

На следващия свят ги чакаше същото: огромна демонска армия, но тук Пикуел се затрудни и ги обградиха от всички страни. Пикуел и Алфимея се свързаха, но нещо пречеше и демоните ставаха по- силни с всяка изминалата минута.

— Там! — изкрештя той. — Там има воденичен камък!

Отнякъде се появиха двама души с роби.

— Велександрина! Чилиян! — извика Алфимея. — Атакувайте центъра!

Двамата новодошли се свързаха в примка и се включиха в нападението, като започнаха да разсипват армиите на прах, но те бяха всепогълъщащи. Битката течеше, милиони демони ги засипваха от

всички страни и Пикуел за пръв път осъзна, че може да загуби. Това беше краят на съществуванието, краят на живота, ако го допуснеха. Пикуел разбра: ако паднеше, те щяха да завземат вселената. Гмурна се и започна да ги разбива с камшици от Вода и Метал, легна върху пентаграмата, вложи цялото си тяло, сила и енергия и... нещо избухна. Нещо, което унищожи всичко около него и го накара да загуби съзнание.

* * *

— Пикуел... събуди се, Велики... — чу нежен лазурен глас. Отвори очи, осъзна, че се намира на легло. Пред него беше жена със синя коса. Велександрина.

— Герой... такъв герой... — лепна му една целувка на челото.

Чилиян го гледаше с огромно уважение в очите. Джон се изправи и започна да се разкършва. Нещо в него се беше променило. Лицето му беше друго, а на гърдите му светеше същата пентаграма, която беше запечатал. Тогава той осъзна: Ад винаги щеше да има за онези, които съгрешаваха, но Пикуел контролираше живота и смъртта в онези твърдини, където тези изчадия живееха. Беше вложил енергията си и беше получил огромна сила в отплата. Можеше да казва дори кой да отиде в преизподнята и кой — не. Не че имаше голямо значение или пък той гореше от желание да го прави, но все пак беше категоричен удар върху нихилистичните нагласи на вселената, която обитаваше.

— Накъде сега?! — попита Джон с такава бодрост в гласа, като че ли е печелил навсякъде на хазарт, без да си дава зор да мисли числа.

— Демони — зачеркна Алфимея с вещината на счетоводител. Погледна го с огромна обич и го целуна по устните. Джон разбра, че е влюбен в Алфимея, и то открай време, още преди Барбара да го изостави и да му вземе къщата в Уисконсин.

— Следват дракони! — бодро каза Алфимея като модерна изследователка, сякаш Индиана Джоунс не стигаше.

— Да вървим! — още по-бодро удари Пикуел.

* * *

Световете на Артамра

Озоваха се в планета, която много приличаше на Улсес, но беше камерна динотопия. Имаше дракони — бели, черни, златни, сребърни, зелени, сини, оранжеви. Отнякъде долетяха четири златни дракона. Пикуел се сащиса.

— Спокойно, Джон. Няма да ни наранят. Искат да се качиш върху един от тях. Трябва да ги яздим, за да можем да се бием с останалите срещу злите дракони и личове, които ги командват — каза Алфимея.

— Качи се върху мен, Господарю Отлеарзис! — каза едно от съществата с тежък баритон и такава естествена, всекидневна обич в гласа си, като че ли навсякъде из вселената щъкат други като него.

— Добре — каза с живец Пикуел, сякаш до сега е вадил дракони на втория ден и популацията му е била отлична. — Да вървим да раздадем мир на света! — отмерено възкликна Джон, сякаш е посланик на добра воля.

Настаниха се върху драконите. Пикуел мислеше, че ще разгледат света, но осъзна, че няма време за подобни екскурзии. Директно групата се хвърли и драконовата армия се изправи срещу драколичи и черни дракони. Пикуел немееше пред тях, но осъзна, че няма време да мисли позитивно. Армиите се сблъскваха във въздуха. Огромните същества ревяха и изтръгваха пламъци и черни светковици един срещу друг. Тогава Пикуел видя, че няколкостотин като него — Керацонини — се бият рамо до рамо с драконите срещу черните некроманти и техните драколичи. Битката вървеше оспорвано и Пикуел не знаеше колко време ще продължи така. Тогава се случи нещо неочаквано: драконите се разединиха от битката и всички кацнаха. Редиците се отделиха и една забулена фигура, която се отльчи напред:

— Нека дойде най-добрият! Нека се изправи срещу мен!

Без да му мисли Джон се удари в гърдите:

— Аз ще се изправя срещу теб!

Двамата се вплетоха в дуел и започнаха да разпръскват огнени топки и светковици около тях. Пикуел осъзна, че има достоен противник срещу себе си. Атакува с „фелистче“, но направи огледало от дясното, което беше директно порязано от забулената фигура. Битката се проточи. Светковици и огън бушуваха около тях и ту единият надделяваше, ту другият, но без значителен превес на един от двамата.

Тогава съществото изрева и започна да размества пластовете на почвата. Пикуел извика — това щеше да раздроби драконовите империи и да разруши Липокания! Вложи стремето на гърдите и се метна към господаря лич с меч. Онзи се опита да блокира, но Пикуел изрева и го разсече на две. Съществото се опита да се регенерира, но Пикуел събра последните остатъци от сила и го смачка. Това унищожи другите немъртви, които се бяха свързали с господаря лич. Драколичите се разпаднаха и изчезнаха от полезрението на останалите. Пикуел погледна наоколо като смъртник, след което кратко припадна в нечии ръце.

* * *

— Герой... — чу гласът на Алфимея. — Такъв герой... — замечтано измърмори тя.

Беше легнала до него и го беше прегърнала. Отвори очи. Тя го гледаше с такава обич и се усещаше такава доброта в гласа, че Джон забрави за проблемите, които преди имаше с Барбара.

Двамата след това се любиха и Пикуел се почувства като най-големия RPG-играч, разкарващ се с епик-герои.

— А сега? Сега накъде? — попита Джон, докато се обличаше, като че ли питаше дали да отидат в парка или да отскочат до мола.

— Световете на Такриозис... — каза Алфимея.

— Какво има там? — попита Джон с огромна жар в гласа, сякаш за пръв път празнуващ Великден.

— Там животът е като на нашата родна планета, Джон... — отрони Алфимея.

— Че и ти ли си от Земята? — алчно каза Пикуел.

— Терра 27 ли? Да, Джон, но го скрих от теб, защото знаех, че ще се възпротивиш и няма да ми повярваш. Там е нещо като космическа Space Opera, но всичко се прави с магията „Пикуел“; дори галактическите бази са конструирани със силата! Ще ти хареса! — каза Алфимея и свойски го целуна.

Двамата се хванаха за ръце, отвориха малката кутийка Синорит, проектираха портал и тръгнаха на следващата си мисия.

* * *

Световете на Такриозис

Пикуел се сащиса. Беше уникално. Навсякъде хвърчаха импове с галактически моторетки и строяха огромни бази. Приличаха на огромни галактически концерни, планети в изумрудено настояще и животът изглеждаше странно лежерен, но и бяха различни и уникални посвоему. Отнякъде изскочи някакъв симпатяга, облечен в кафяво-черни роби. Непознатият му се усмихна.

— Мастер Отлеарзис! — напето гръмна непознатият. — Аз съм Капитан Щорияндър! Чест и почитания, спасителю на Липокания! — каза той с огромна сигурност.

— Чест и почитания, Щорияндър — отвлечено каза Джон. — Каква ни е работата тук? — попита.

— Ние управляеме Липокания, Джон... — отмерено фалцира Щорияндър.

— В смисъл... Не разбирам. Тя не се ли управлява сама? — стратегически отхвърли Piкуел.

Тримата с Алфимея и Щорияндър се качиха на странен междугалактически кораб, приличаш на някои от интересните холивудски филми, които Piкуел гледаше.

— Така е, Джон, но ние имаме технологиите да го правим — каза с огромна жар в гласа.

— Трябва да се изправиш срещу Мастер Оноргикс, владетеля на Тъмната сила! — гръмна една жена до Щорияндър. Беше красива с червена коса и меки устни и плътни очи, облечена в елегантна униформа. Корабът наистина беше свръхмодерен и можеха да разгледат галактиките и небулите, но това беше сякаш свръх безинтересно за Piкуел, за когото последните 15 часа му се струваха цяла вечност. И от това Piкуел наистина се почувства стар, а нямаше още 35 години.

Корабът чертаеше пространството, а Piкуел се чувствуваше страшно изморен. И имаше защо. Беше оправил наполовина проблемите на вселената, а едвам го свърташе да си поръча пица, когато си спомни дупката, в която се намираше на Земята. Така без много приказки се озоваха на една бяла планета, на която имаше много

сняг, но и вулканична пепел. Явно това е модерната планета на злодеите, реши наум Пикуел. После разбра, че Щорияндър го гледа скептично и разбра, че войнът пред него може да чете мисли. Групата тръгна към скалистата местност, на която се разяваше самотен замък. Пикуел преглътна с досада. В този момент отвсякъде изскочиха войни с каски и бластери. Пикуел лежерно махна с ръка и бластерите се нажежиха и гръмнаха в ръцете на ползвателите им, убивайки ги на мига. Тръгна отмерено напред, махна с ръка и останалите зад него спряха. Пред него се появи огромна фигура с тъмно, черно лице и светещи, червени очи.

— Така... — изръмжа създанието. — Великият Отлеарзис се изправя срещу мен! — изръмжа Оноргикс.

Пикуел махна с ръка и мечът му изникна в ръцете му. Атакува, без да се замисля и без да се интересува дали онзи пред него има лазер или фото-очила. Двамата зatanцуваха и се биеха. Ту единият надделяваше, ту другият. Битката се проточи, финтове, лъжливи движения, всичко беше част от боя. В един момент той се подхлъзна и падна. Оноргикс вдигна оръжието тържествуващо и Пикуел погледна смъртта в очите. Целият му живот мина сякаш на каданс пред него, когато в крайна сметка реши, че все пак му се живее. Тогава използва меча като опора и се завъртя около него, подсичайки Оноргикс през крака, със следващия удар му отсече главата. Нещо просто изригна от тъмното същество и удари Джон в гърдите. Както и преди, Пикуел загуби съзнание.

* * *

Светът на Чардонаия

Пикуел се събуди. Беше в ръцете на Алфимея, но гърдите го боляха повече от всякога. Нямаше и един работен ден в ангажиментите си и вече искаше да си вземе отпуска. Намираше се в някаква тясна уличка, която му напомняше на стария Ню Йорк.

— Къде сме?

— Центъра на Липокания, Джон — каза Алфимея, като че ли е докторка във всяка една минигалактическа империя. — Казва се Чардонаия — добави патетично Алфимея.

— Какво е характерното за този свят, Алфимея? — попита Пикуел, сякаш е бил щатен програмист на всяка една цивилизация.

— Обикновена е, Джон. Няма нищо... „фантастично“. Обикновена е — каза Алфимея толкова простиочно, като че ли съобщаваше, че златната рибка е по-голяма от щуката.

— Какво търсим тук, Алфимея?

— Врагът — отговори му тя с глас, който предполагаше споделянето на голяма тайна.

— И как изглежда той? — попита Пикуел.

Алфимея не отговори. Двамата станаха и излязоха от уличката. Джон разбра, че излиза от безистен, много близък до Пето Авеню, където живееше. Преглътна и някак си усети носталгия. Хората тук бяха обикновени, забързани, нямаше магьосници и даже Алфимея му направи знак с ръка да мълчи. Градът беше спокоен, беше... просто град, нищо повече. Имаше автобуси, имаше дори полицаи и Пикуел разбра, че това наистина беше обикновен свят. Но пак беше центъра на Липокания. Двамата вървяха и не след дълго се озоваха в предградията на града — там, където бяха складовете и заводите.

— Ето ни. — Бутна с ръка стара метална врата, която беше нещо като преддверие към следващата порта. Джон погледна. Видя пред себе си малка врата и усети... гнева и мрака в мъжа, срещу когото щяха да се изправят. Събра смелост, затаи дъх и влезе през вратата.

Озоваха се в ниско подземие, чиято огромна площ бе боядисана в бяло. Явно доскоро е било склад, но по стените имаше човешки черепи и някакви ципи, които Джон разбра, че някога са били вътрешности на хора. Извади меча и лампата в склада светна.

— Така... Великият Отлеарзис се изправя срещу мен — каза карнавално мъжът и започна да ръкопляска.

Беше облечен в черно с везани цветни ивици по дрехата си. Косата му беше къдрава и почти бяла, но се усещаше някаква странна безвременност. Джон разбра, че мъжът пред него е много стар.

Алфимея му прошепна:

— Това е Сегерит. Той искаше да унищожи цялата Липокания. Владее този свят под масата и никой не знае, но иска да унищожи магията и цвета на Липокания... Ако... те убие...

— Ако ме убие, ще може да се изправи дори срещу Господа или други божове... Това ще е краят на света... — каза някак

жизнерадостно Пикуел, като че ли обсъждаше борсови новини, които са изцяло позитивни.

Пикуел насочи меча си и изрева. Сегерит махна с ръка и се появиха дузина мъже с пистолети и ножове. Пикуел атакува. Мъжете крещяха и стреляха, но той бе по-бърз и ги насече за секунди. Изскочиха още и Пикуел продължи да ги реже без особени затруднения. Всичко, което беше минал до момента, го беше подготвило за този финален сблъсък. Беше минал едва един ден и Джон се беше заел да решава проблемите на цялата вселена. Затова и се справи без особени трудности. Накрая Сегерит директно скочи от втория етаж на склада. Двамата се наблюдаваха няколко секунди. Пикуел вдигна меча и се усмихна доволен. Съществото атакува и двамата затащуваха. Финт от дясно, финт от ляво и Пикуел осъмна с разкъсана риза и раздрани панталони с две червени резки, които го накараха да извика. Започна да събира всичко, което животът го беше научил. Преди да стане програмист, беше охранител и пожарникар, което беше от полза. Съредоточи се, събра смелост и започна да атакува по-настъпително и внимателно. Двамата се биеха и надаваха леки викове от усилията, които полагаха. Пикуел не усети колко време е минало, но определено бяха повече от няколко минути. За негово нещастие отново се хълзна, и то в кръвта на един от копоите, които беше свалил. Беше се уморил от битката и наблюдаваше някак примириено Сегерит, изпуснал меча някъде настрани, който Сегерит бе изритал. Черното острие се впи под шията му. Алфимея проплака, но Пикуел гледаше Сегерит с червено-черните му очи, а кожата, златистобяла, придаваше на цялото му същество изражение на странна смес от омраза и болка.

— Мъртъв си, Пикуел! — изрева съществото и вдигна меча.

Пикуел затвори очи. Тогава се сети за една техника, която беше учен в колежа по охрана. Както седеше на земята на гладкия под, се завъртя на задните си части в посока на Сегерит. Това толкова изненада Властелина на Мрака, че той се спъна. В следващия момент Пикуел напипа меча си и докато Сегерит падаше, с един удар му отсече главата. Разразиха се светковици и фойерверки, които блъснаха Пикуел в гърдите и го накараха да вика. Последната мълния го удари и го отпрати някъде настрани и започна да преминава през стените. Усети се, че лети, когато извика:

— Алфимея! — и загуби съзнание.

* * *

— Събуди се, Джон... — чу познатия мъркащ глас на Алфимея.
— Събуди се, спасителю на Липокания! Велик си, любими! Велик! —
Усети как го прегръща иолови аромата на фантастичния й парфюм.

Отвори очи. Не вярваше — намираше се в апартамента си, близо до Пето Авеню. Гърдите го боляха, но пред него беше тайнствената кутийка „Синорит“, с която пътуваше.

— Това... истина ли беше... — попита отпаднало Пикуел.

— Според теб може ли да е другояче? — нахално го зашлеви Алфимея. — Погледни в гърдите си, ако не вярваш!

Пикуел докосна гърдите си. Всичко, отделните светове, Липокания, всичко това беше истина! Гърдите му светеха и една звезда стоеше на тях — той беше Мастер Отлеарзис. После съмнително погледна Алфимея.

— Ами ти? Какво ще правиш? Няма ли да се върнеш обратно в Липокания? — попита я той със страх, че може да я загуби.

— Ще се омъжа за теб, Джон... — каза тя толкова естествено, като че ли до момента е сменила стотици мъже. — Ако ме приемеш, разбира се...

Пикуел захълца и после се съвзе. Приближи се до нея.

— Обичам те открай време, Алфимея! — Прегърна я и двамата се засмяха. — За мен ще е чест да съм ти съпруг!

ЕПИЛОГ

Пикуел се усмихна. Работата му спореше, бяха минали две години и Алфимея му беше родила прекрасни близначета. Жivotът в стария Ню Йорк беше станал по-смислен откогато и да е било. Ръката му зашари и докосна Синорита. Приключения винаги щеше да има и той винаги щеше да е там, където трябва. Това го радваше и го караше да се чувства жив. С това завесата се спусна и той остана това, което е. Спасител на вселената? Не, той беше просто Джон Пикуел и работеше като програмист.

ЯВОР ЦАНЕВ

ЕНЕРГИЕН ВАМПИР

Събудих се в огромното легло на Силвия, сред розовите копринени чаршафи и удоволствието от прекараната нощ. Откъм банята се чуваше шуртене на вода и все още полуzasпал си представих, как душът облива голото ѝ тяло, капките блестят по златистия тен на кожата, тъмнорусата коса е станала почти кафява от намокрянето и тежи. Затворил очи, разперих ръце, наслаждавайки се на хладната коприна.

Натрапчивото тиктакане на стенния часовник ме разбуди напълно и ме накара да погледна колко е часът. Погледът ми се прехвърли от него към скъпата мека мебел, след това към кристалния полилей, обходи цялата стая и спря на розовите чаршафи. Добре си живее момичето. Направо охолно.

В това време шумът от душа затихна, откъм банята се чу потракване, отваряне и затваряне на врата, по коридора приближиха леки стъпки и миг след това Силвия надникна в спалнята. Усмихна се, изчурулика едно „Добро утро“ и влезе. Беше увила около тялото си голяма хавлиена кърпа, която скриваше гърдите и стигаше до средата на бедрото. Мокрите ѝ ходила оставяха влажни следи по мокета.

— Не исках да те будя, иначе с удоволствие щях да те поканя да вземем душ заедно. — Целуна ме и седна на ръба на леглото. Единият край на кърпата се обърна при кръстосването на краката. Сега почти цялото ѝ бедро беше голо и аз плъзнах ръка по него.

— Пак можеш да ме поканиш, нали е неделя. Имаме цял ден на разположение...

Тя погледна особено, с леко повдигнати вежди, и някак съвсем естествено отвърна:

— Нямаме.

На свой ред я погледнах учудено. Знаех, че учи в някакъв колеж, че ѝ е осигурена страховта издръжка и че е много красива. Нищо повече. Познавах я едва от три дни и при това по-голямата част от

времето с нея бяхме прекарали в любов, кратки закуски, дълги душове и отново любов. Не очаквах, че ще се окаже заета точно в неделя.

Кой знае каква физиономия бях направил, защото в очите ѝ блеснаха насмешливи точкици, засмя се и каза:

— Днес е понеделник. Нещо ти се е пообъркало времето. — Пак се засмя, осъзнавайки, че тя е причината за моето объркване, и добави.

— След по-малко от час трябва да съм в колежа.

Исках и аз да се усмихна, може би дори щях да се разсмея на глас, но погледът ми попадна на малките бръчици край очите ѝ. Можех да се закълна, че преди, когато се запознахме, ги нямаше. Появяваха се само когато се смееше. Нима вече...

— Хей, какво има?

Ето, сега е съвсем сериозна, а те са още там. Стоят като тънки паяжинки, като фин белег, че е била с мен.

— Филип?

Тръснах глава и въздъхнах, придавайки глупаво изражение на лицето си. Усмихнах се и я придърпах към себе си:

— А бих искал да е неделя. Дълга, дълга неделя...

Докато я целувах, усетих, че и вкусът на устните ѝ се е променил. Не трябваше да оставам повече от месец с нея.

Спокойствието на дните се изтъркаля, повлякло след себе си бурята на нощите, месецът изминал, а с това наближи и краят.

Силвия ме притисна към себе си и спря движенията ми, а стоновете ѝ загълхнаха в звук, подобен на тихо ридане. Стенният часовник съобщи, че е два след полунощ, после махалото се зае отново да отброява времето в утихналата спалня.

Бях благодарен, че тя свърши точно навреме, защото вече усещах как и последната капка от енергията ѝ преминава в мен. На светлината на лунния диск виждах лицето ѝ — доста състарено и погрозняло. Чувствах кожата под длани си като вехнешко листо и знаех, че ако бяхме продължили още минута, щях да изсмуча енергията ѝ докрай.

Прокарах ръка през косата ѝ, заменила предишната си жива еластичност със суha умора. С цялото си тяло чувствах слабото, едва доловимо трептене на биополето, а аз самият бях пълен с енергия.

Дори препълнен. Потръпнах при мисълта, че ако бях продължил, можех да я убия.

Силвия, утихнала под мен, бавно отвори очи. Влагата в тях блестеше на лунната светлина.

— Господи, как го правиш — шепотът ѝ беше неспокоеен и развълнуван. — Никога не бих повярвала, ако някой ми кажеше...

Сложих пръст върху устните ѝ, а когато затвори очи, прокарах пръсти по лицето. Разбирах, че повече не трябва да я виждам и кой знае защо, през мозъка ми мина въпросът дали хората получават или си отнемат оргазма един на друг. Аз лично по-скоро го отнемах. Не точно него, а освободилата се енергия. Докосвах и вземах живителните сили, до които достигах. По естествен за мен начин аз направо крадях от биологичната енергия на жените, с които се любех. Постепенно ги унищожавах, въпреки че не исках. Черпех от живота и красотата им, а те сякаш се чувстваха добре от това, изглежда им действах като наркотик, защото винаги искаха да продължаваме.

Силвия дишаше вече равномерно и бях сигурен, че ще спи дълго. Измъкнах се внимателно от леглото, отидох в банята и си пуснах студен душ. Тънките струйки вода масажираха тялото ми, но тежката топлина в главата не изчезваше. Винаги ми беше трудно, когато дойде време да се разделя с някого. Това бе едно от нещата, с които не бях успял да свикна.

Облякох се, оставил бележка на шкафчето до леглото, точно под нощната лампа. Целунах Силвия за последен път и тихо се измъкнах от къщата. Чувствах се точно като крадец.

Докато махах на таксито, си представих как на сутринта, изтощена и още по-състарена, тя прочита бележката и ядосана, обобщава, че всички мъже са еднакви. Долни гадни копелета, които само гледат как да те вкарят в леглото. И после, разбира се, да те зарежат.

Беше се развиделило, когато отворих вратата и хълтнах в сумрака на къщата. Светлината едва се процеждаше през цепките между щорите, въздухът бе топъл и застоял. Личеше, че повече от два дни не съм се прибирал.

Затворих вратата и закачих веригата, като в същото време завъртях и ключа с другата ръка. Без да светвам лампите, стигнах до леглото и се отпуснах в него. Кръстосах крака и се замислих. Бях претъкан с енергия, но след три-четири седмици отново щеше да ме навести Нуждата. Знаех го твърде добре, за да се опитвам да се самозалъгвам. Един приятел, лекар, ми бе уредил преглед преди година, но не откриха нищо особено. **Никакви отклонения.** Споменаха за силно биополе, но какво можеше да означава това? Два дни по-рано бях напуснал Ани. Горката, вече бе заприличала на изсъхнала роза, въпреки че още личеше колко е била красива.

Протегнах се и включих радиото. Стаята се изпълни от звуците на рокмузика и аз побързах да сменя станцията. Не че не обичам тази музика. Тя ми напомня винаги за първата ми приятелка. Добре, че тогава още не засмуквах толкова силно енергията. Не осъзнавах какъв съм. Както нямах представа за вампирските си способности, като нищо щях да я погубя.

При тази мисъл потръпнах и се надигнах. Станах, прекосих стаята и се насочих към кухнята. В мислите ми се въртеше едно и също: Един ден щях да убия някого. Със сигурност. С всеки следващ път, все по-трудно се контролирах и понякога дори ми бе невъзможно да спра. Чувствах, че изсмуквам всичко, цялата енергия, но продължавах...

Хладилникът бе почти празен, но имаше бутилка с минерална вода. Отворих я и излях половината от съдържанието върху себе си. После тръснах глава, капките се лепнаха по плочките и направиха вадички надолу. Реших, че ще е най-добре да изляза. И без това тази къща ми действаше потискащо. Притежавах я като наследство от леля ми, старите мебели още стояха, поддържайки атмосфера от средата на века.

Излязох направо така, с мократа фланелка под сакото, по дънки и спортни обувки. Отначало тръгнах пеша, но после размислих и се върнах за колата. Сънцето вече бе успяло да я напече и вътре намирисваше леко на бензин и размекната кожа. Докато карам, част от вниманието ми ще е заето с пътя и мисълта ми ще е по-спокойна — така разсъждавах, докато се намествах вътре и пъхах ключа. Отворих прозорците на двете предни врати, запалих и потеглих.

Нямах определена посока. Карака бавно, съвсем спокойно, с ръка, провесена през прозореца, и потна длан, разтворена срещу вятъра. На няколко пресечки от дома ми се наложи да спра, за да пропусна погребално шествие. Това допълнително ме изнерви, предишните мисли се върнаха и докато почуквах с пръсти по външната страна на вратата, за да се разсея, се заех да броя колите.

Най-отпред лъскава лимузина катафалка, с посребрени ангелчета на предния капак и знака на погребалното дружество по вратите, се движеше, следвана от друга луксозна кола, още шестнадесет автомобила и микробус със знаци на същото дружество. Видях и ковчега — тежък махагонов капак, позлатени дръжки и орнаменти. Докато зяпах нижещите се пред мен коли, зърнах лицето на красива млада дама, бледо и тъжно, изпъкващо сред чернотата на дрехите и косите ѝ.

Когато колоната най-после премина, аз продължих, стигнах до края на града и спрях край пътя. Постоях така, докато ми омръзна да слушам шума от профучаващите автомобили. Денят ми минаваше съвсем безценно, имах толкова много енергия и никакво желание да я изразходвам. Съмтно разбирах какво ми е нужно, за да се почувства по-добре, но животът ми ме бе научил, че такова нещо не съществува. Имах нужда от жена. Жена, с която да мога да бъда дълго, без да черпя от енергията ѝ, жена, която да обичам, без да погубвам.

Подкарах колата вяло към дома си, хвърлих се в леглото и заспах, както съм с дрехите. По наудничаво решение на съдбата, сънувах момичето от погребалното шествие. Едва в съня си разбрах, че е много красиво и образът му се е запечатал в съзнанието ми.

Две седмици бяха минали, откакто бях напуснал Силвия, лятото беше към края си и първите хладни ветрове започнаха да се появяват, засега само надвечер, но скоро те щяха да ни навестяват все по-често и настойчиво. Пред мен, по тротоара вървеше млада жена в черна рокля, обувки на висок ток също в черно, с походка на уморен манекен и разкошна коса, взета от реклама за шампоан.

Намалих скоростта, защото ми се стори, че има нещо странно познато, без да съм наясно дали тя ми напомня за някого, или съм виждал самата нея. Задминах я и отбих встрани. Извъртях огледалото

така, че да наблюдавам как се приближава. Наистина, изглежда я бях срещал някъде, но ме притесни това, че е много красива. Разбираете ли, просто не е възможно ако си видял такава жена, да я забравиш. Беше неустоимо привлекателна, фигурата ѝ беше съвършена, можех да се обзаложа, че има същото невероятно излъчване не само в черно. Доближаваше се до неосъзнавания от мен идеал за жена.

Тя приближи и когато ме отмина, се сетих къде съм явиждал. Ами да! Това беше момичето, което зърнах в лимузината, докато изчаквах погребалното шествие!

Насладих се няколко секунди на походката ѝ, след това накарах колата да се пълзне край бордюра и спрях до нея. Тя явно ме забеляза, но се опита да не издаде това. Знаех, че е глупаво, но самият аз станах за малко глупак, като отворих стъклото и подвикнах:

— Извинявайте, бихте ли ми обърнали внимание за минутка?

Неочаквано тя спря. Осьзнатавайки колко глупаво изглеждам, се опитах да измисля нещо друго, но устата ми сякаш сама изрече:

— Много ми харесвате, ще бъда щастлив, ако се съгласите да ви откарам. В каква посока сте?

Тя се обърна и продължи по пътя си, без да отговаря, демонстрирайки, че ѝ е писнало от такива като мен. Знаех, че съм сгафил, проклех нетактичността си, но не можех да пomerъдна. Бях като парализиран. За един дълъг миг не можех да мисля за нищо друго, защото бях видял очите ѝ. Зелени, спокойни, някак хладни, но със скрита тъга в зениците. Не можех да повярвам, че допреди миг са гледали в мен. По някакъв неизвестен, но убедителен начин, този поглед ми бе разкрил, че това е жената, която търся. Не можех да си го обясня, просто ме бе връхлетяло. Това бе Тя. И бях сигурен в това.

Вцепенението премина, излязох от колата и почти тичешком я настигнах, изравних се с нея и заговорих, без да мисля:

— Вижте, не искам нищо от вас... просто... — завъртях глава и видях на отсрещния тротоар малка кафетерия — просто искам да ви помоля, ако не бързате много, да ми отделите време за едно кафе...

Тя спря и ме погледна. Разбирах колко глупаво звучи, но не можех нищо друго да направя. За миг се уплаших да не помисли, че си правя майтап или че съм някаква откачалка. Очите ѝ наистина бяха особени, а в тях не се четеше нито интерес, нито досада. Бях свикнал да е по друг начин. Жените ме харесваха, дори бях убеден, че

подсъзнателно усещат вампирската ми същност, но вместо да ги плаши, точно тя ги привлича.

— Говоря съвсем сериозно — почти прошепнах — моля ви.

Тя продължаваше да ме гледа, явно ме преценяваше, а аз се чудех, как мога да говоря такива глупости и откъде се взе тая слабост у мен. Вятърът духна откъм гърба ми, косата ѝ се отдръпна назад, а лицето стана още по-красиво. Някакъв непознат блясък видях в очите ѝ, усетих интуитивно, че ще се съгласи и обичайната ми самоувереност се върна. Хванах ръката ѝ и това, което почувствах, се отрази на гласа ми:

— Хайде, елате. — Тя тръгна да пресича с мен, а ръката ѝ в моята ми казваше всичко. Това беше тя. Жената, която търсех. Тази, чиято енергия не усещам и не мога да погубя.

— Мисля, че не избрахте най-подходящата компания — каза тя, след като донесоха кафетата. Още се чудех откъде ми дойде тая идиотска идея и що за слабост бях изпитал. Все пак резултатът бе положителен.

— Благодаря Ви, че се съгласихте — отвърнах. Беше особено приятно да я гледам пред себе си. Виждах само нея. Никакво биополе, което да ме разсейва.

— Нямам особено желание да водя разговор, а и не се познавам — продължи тя, — дори не знам защо се съгласих с предложението Ви.

— Не е необходимо да говорите, наистина ми е достатъчно да Ви гледам. — Тя се усмихна, все едно я вземам на подбив. — Какво, не ми ли вярвате?

Замълча и се загледа някъде встрани. Почти незабележима на фона на черната рокля, потрепна черна лентичка. Това ми напомни къде я видях за първи път. Реших, че трябва да съм честен с нея, ако искам да се получи нещо по-различно от досегашните ми „връзки“.

— Видях Ви преди две седмици — заразказвах аз. — Бяхте в черна лимузина, която следваше катафалка...

Вниманието ѝ се насочи отново към мен. Погледна ме и само с поглед ме накара да замълча. Почувствах предишната слабост. Тази жена беше невероятна. Сякаш цял живот съм я търсил.

— Тогава погребаха приятеля ми — поясни, без да отмества поглед. Каза го тихо, с уморена тъга, и от това ми стана още по-гадно, че съм започнал такъв разговор. Защо правех това? Защо върших всичко наопаки? Точно когато срещунах такава жена!

Сервитърката донесе сметката и я постави ненатрапчиво на масата. Това донякъде запълни неловкото мълчание. Учудващо за мен, когато тя се отдалечи, жената в черно продължи темата:

— Понякога се питам, защо е нужно да се погребват хората в скъпи ковчези... — замълча за миг, все едно търси точните думи, — като че ли наистина няма смисъл, но човек винаги иска да направи нещо за близките си, когато починат. Какво друго му остава? Позлатени дръжки на ковчега, хубав паметник, поддържан гроб...

— Не исках...

— Всъщност имах нужда да поговоря с някой за това — тя вдигна глава и ме погледна в очите, — и имам чувството, че го знаехте...

— Не исках да Ви натъжавам, не знам как да се извиня...

— Няма нужда от извинения. — Прекъсна ме, като направи знак с ръка. — Обичах го. Сега, когато умря, ще го обичам завинаги. Достатъчно съм мислила за това и знам, че няма смисъл човек да се затваря в себе си. Тъгата пречиства, от сълзите олеква, но оттам до самосъжалението е една крачка... а то не е помогнало на никого. Може би звуци малко грозно, но е истина — животът продължава. Самият той едва ли би искал да тъгувам дълго... Това, разбира се, не означава, че ще го забравя.

Гласът ѝ, странно приглушен, сякаш попиваше в съзнанието ми. Дадох си сметка, че я чувствам близка и скъпа, а още не знаех дори името ѝ. Самият аз трябваше да загубвам често обичани хора, въпреки че понякога срещах момичетата по улиците. Реално погледнато, те бяха мъртви за мен. Опитвах да не се обвързвам сериозно, но като божие наказание, винаги малко или много ги обиквах. Именно затова ги напусках — не исках повече да им вредя. Тъгата оставаше в гърдите ми, чувствах се безкрайно сам — като всеки, който е твърде различен от останалите. Докато отново надделееше Нуждата, докато вампирът в мен се пробуждаше и поискваше още енергия.

— Какво се умълчахте? Не трябва да се притеснявате — наистина имах нужда да поговоря с някой за това. С непознати се

оказва по-лесно да споделяш.

Погледнах я и потънах в зелените ѝ ириси. Непознати... да, ние все още бяхме непознати...

— Аз съм Филип, ще ми кажете ли Вашето име?

Тя отметна глава и лицето ѝ доби по-свежо изражение.

— Юлия. — Стори ми се, че щеше да каже още нещо, но я изпреварих:

— Юлия, нека все пак Ви откарам след това — побутнах кафето си настрани, — последните дни на лятото са, да се разходим малко?

Устните ѝ имаха вълшебния вкус на щастливи спомени и ако не беше свършил дъхът ми, кой знае колко дълга щеше да бъде целувката. Последвана от много други — продължителни и страстни, тя се запечата дълбоко в мен, там, където вече пазех погледа, походката и гласа ѝ. Допирът на устните пробуди нови, непознати чувства, а едва по-късно си дадох сметка, че дори когато я прегръщах, не усещах биополето ѝ. Може би защото наистина не я желаех заради него, може би друга бе причината, но това означаваше едно — че не мога да черпя от енергията ѝ. Дори да исках. Как можеш да вземеш нещо, което не усещаш, че съществува?

Бях повече от щастлив от този факт, въпреки че знаех — нуждата от енергия няма да ме отмине. Засега имах достатъчно, но ако съдех по предишните цикли, тя щеше да ме връхлети хищно и непреодолимо. Надявах се, че тогава все така няма да чувствам биополето ѝ, че ще имам време нещо да измисля...

Заштото с всеки следващ ден, този момент щеше да наближава.

Сънувах, че съм в някаква странна болнична стая, която повече прилича на зала за мъчения, а над мен се е надвесила медицинска сестра.

Не приличаше, а и по нищо не можех да я свържа с нея, но знаех в съня си, че това е Виктория. Лицето ѝ, гротескно и разкривено, ме отблъскваше и плашеше. Касинката се изхлузи и падна, а отдолу се показва плешиво теме, осеяно с малки кафяви петънца, по-големи от бенки, приличащи на корички от засъхнали ранички. Сините ѝ някога

очи, сега воднисти и с неприкрити отблясъци на лудост, премигнаха. С периферното си зрение видях как издърпа нещо от бедрото ми. Погледнах натам, а Виктория се стопи и на нейно място се появи Кристин. В ръката си държеше средно голяма спринцовка с къса, дебела игла. Усмихваше се, както го бе правила някога — леко на една страна. Кучешкият й зъб проблесна като кошмарен диамант, кафеникавата основа, непосредствено до венеца, правеше блясъка съвсем хищнически.

Тя вдигна спринцовката и я заби рязко в крака ми. Отначало не усетих нищо, после болката, дошла със закъснение, сякаш ме парализира. Изстенах, а когато вдигнах очи, видях Мария. Тя ми смигна заговорнически, както винаги обичаше да прави, лицето ѝ се размаза и онова око, което не бе смигнало, потече по бузата, сякаш увлечено от неудържим плач. Може би само затвореният клепач спаси другото от същата участ, но сега това не ме интересуваше. Гледах спринцовката, която носеше — доста по-голяма и внушителна.

По същия начин край мен минаха Ани, Елизабет, Соня и Сара. Всички с огромни спринцовки в ръце. Размерите им бяха направо кошмарни, приличаха на надвесени над мен мечове, и се чудех в съня си как още не съм се пръснал от такова количество лекарства, набълъскани в тялото ми. Все още не можех да помръдна, но не се чувствах издут и воднист, както би трябвало. Може би само горчивият вкус в устата ми се дължеше на инжекциите. И болката в бедрото, разбира се.

Когато поредното момиче замахна, видях, че на мястото на убожданията дънките ми са се разнишили и краищата на конците са окървавени. Изглеждаха като обгорели, но аз знаех, че не са.

Над мен вече стоеше Силвия — с голяма розова спринцовка. Изглеждаше като надуваема — толкова огромна беше, но само след миг разбрах, по-точно — болезнено усетих, че не е. Изкрещях от болка, после погледнах лицето ѝ, опитвайки се да кажа нещо. Останах с отворена уста. Защото видях как тя се разпада на части като пъзел. С тази разлика, че от парчетата шурна кръв и плисна към мен.

В мислите ми се натрапи огромната розова гадост, забита в бедрото ми. Опитах да се надигна, но не можах да стигна до спринцовката и да я извадя. Изтощен от усилието, погледнах към пода. До леглото, сред локва кръв, стоеше лицето на Силвия — сглобено

накриво и почти неузнаваемо. Кръвта попиваше през цепките на паркета.

— Нека ти помогна! — Гласът първо ме стресна, но осъзнах, че това е Юлия. Непознати депресиращи нотки в гласа ѝ го караха да звучи различно, но това бе тя.

Опитах да се обърна и да я видя, но бях скован. Вместо това двете ѝ ръце, неимоверно удължени, се протегнаха над главата ми, простряха се като тролейбусни жици над леглото и хванаха спринцовката. Не можех да видя нищо друго. Само тези издължени ръце.

— Сега ще ти помогна... сега... — тя започна да дърпа дръжката на буталото, за да извади спринцовката, но тя не помръдна. То се плъзна леко нагоре и огромната куха игла засмука месото ми като пиявица. Сякаш ме бяха разпрали с касапски ченгел и сега ми слагаха вендуза. Там, в разкъсаното.

— Искам да ти помогна... — гласът ѝ бе по-скоро плашец, отколкото успокояващ. Тя дръпна с всички сили, буталото започна да се мести плавно, с постоянната скорост на смъртта, която винаги обикаля като гладна акула край хората.

Доплака ми се от болка, но когато сълзите се плъзнаха по бузите ми, вече се бях изтръгнал от кошмара. Дишах учестено, нямаше никаква розова инжекция, никаква кръв по завивките, никакви разкривени и плашещи фигури.

До мен лежеше Юлия, леко осветена от сиянието на нощта, сякаш още по-красива и обичана.

Погледнах ръцете ѝ. Нямаха нищо общо с тези от съня. Бяха същите онези ръце, които нежно галеха тялото ми вече втори ден. Целия уикенд бяхме прекарали в любов.

Станах внимателно, за да не я събудя, и с тихи стъпки се измъкнах в коридора. Светнах лампата, напипвайки с ръка ключа в тъмното. За момент очите ме заболяха, но като влязох в банята, вече бях свикнал със светлината. Замаян, завъртях крана и студената вода бликна радостно, завъртя се и направи малко водовъртежче. Сифонът, гъргорейки, я засмука.

Облях се добре — гърдите, гърба, ръцете и подмишниците, а после оставил струята да тече по тила ми и да изстудява черепа. Чувствах се изтощен и отпуснат, водата сякаш ми помагаше и

охлаждаше мислите. Те шепнеха, че се нуждая от нова енергия и е време да направя нещо по въпроса.

Все още не чувствах биополето на Юлия и това беше прекрасно, радваше ме, защото я бях обикнала истински, но все пак не можех да си позволя да чакам дълго. Може би трябваше да намеря някое момиче и да изсмуча енергията му, за ден-два, а после отново да заживея спокойно с Юлия. Какво би казала тя, ако разбере?

Спрях да мисля, видял лицето си в огледалото.

Застинах така, а леки тръпки, плъзнали светкавично навсякъде по тялото, се опитаха да дадат име на страхъ ми. Едва ли щяха да успеят... Едва ли... Защото това, което виждах, ме плашеше повече от всичко, караше ме да настръхвам и не се побираше в мозъка ми.

Това лице в огледалото беше моето и в същото време — на някой друг. Старо, уморено, с хълтнали очи и бузи, белязано с полъха на старческа отпадналост, изпито и бледо. Беше грозно! А най-страшното, нещото, което ме караше да изпитвам истински страх, бе това, че то трябва да е станало такова за около два дни. За времето, през което ние с Юлия...

Някак изведенъж, прекалено рязко, като токов удар, всичко ми стана ясно: смъртта на приятеля й, особената привлекателност, това, че не усещах енергията ѝ... Ето защо се чувствах толкова уморен и отпаднал! Тя... тя е такава като мен! Енергиен вампир. Само че по-силен... много по-силен. Може би дори не го осъзнава и затова е изсмукала приятелят си до смърт. От любов. Вземайки неусетно живота му, изчерпвайки силите... Не е знаела какво прави и че трябва да спре... или може би е знаела?

Отново почувствах как ледените пипала на страха се размърдват. Един обикновен човек едва ли би го разбрал, но аз знаех какво става с моите жертви! Сега самият аз се бях превърнал в жертва и разбирах какво трябва да направя. Ако не се измъкна сега, много скоро няма да искам да я напусна. Няма да обръщам внимание на съсухрената си фигура и старческата си кожа. Ще преливам от желание да я даря с любов и неусетно ще гасна, давайки ѝ огъня на живота си.

Плиснах вода на лицето си и моментално взех решение.

Докато вървях по коридора към спалнята, помислих: дали и при обикновените хора не е така? Дали този, който обича, не се оставя да

бъде изсмукан, дали не живее повече за другия, отколкото за себе си, отдавайки му време, мисли и живителни сили...

Не знам дали е така. Наистина не знам. Аз не съм обикновен човек. Аз съм енергиен вампир. Сега трябва тихо да взема дрехите си и да изчезна оттук. А следващия път да внимавам.

Издание:

Заглавие: Мечове в града

Издание: първо

Издател: ИК „Екопрогрес“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: сборник разкази

Националност: българска

Редактор: Весислава Савова

ISBN: 978-954-2970-25-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1895>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.